

Ziua ispășirii – comentariu la Levitic 16

Prefață

Lucrarea de ispășire ca realitate istorică și învățătura biblică referitoare la ea sunt de mare însemnătate pentru credincios, deoarece ea este baza tuturor binecuvântărilor, pe care Dumnezeu dorește să le dea oamenilor. Fără lucrarea de ispășire făcută de Isus Hristos, binecuvântările minunate ale lui Dumnezeu nu s-ar putea da urmașilor lui Adam născuți în păcat.

Prezentarea acestui adevăr mare în Sfânta Scriptură se deosebește de metodele omenești de instruire, este însă caracteristic multor învățături divine începând din timpurile de demult. Dumnezeu revelează adevărurile Sale de bază asemenea zorilor dimineții și nu cu un potop de lumină venit deodată, ca la aprinderea unui reflector.

Metodele dumnezeiești și omenești de instruire stau în opoziție frapantă unele față de altele. În școlile teologice ale oamenilor, lucrurile ar fi definite – oricât de profundă ar fi natura lor – rezumate și explicate printr-o serie de teoreme formulate pe cât se poate de scurt. Astfel de constatări, care ar fi curățate de tot ce pare neesențial și ar fi formulate potrivit cu mintea și intelectul omului mediocru, ar reprezenta articole de credință sancționate. Existența a numeroase și diferite mărturisiri de credință din creștinătate dau dovada înclinațiilor duhului omenesc de a constrânge învățătura biblică în anumite limite bine definite. Oamenii sunt toți gata pentru a le accepta, chiar dacă nu toți afirmă că le-au înțeles.

Scriptura urmărește un cu totul alt plan. Dumnezeu a educat înainte să dea învățatură. Adevărurile au fost revelate treptat lui Noe, Avraam, Moise și celor care au urmat lor începând din grădina Eden, în timp ce redactarea în scris a acestor revelații a avut loc în forme diferite. Din aceasta rezultă că numai studiile făcute cu răbdare și comparativ a întregului domeniu al revelațiilor de la început și până la sfârșit lasă să se recunoască domeniul general și relația particulară a unui anumit lucru. Și dacă aceasta s-a cunoscut cu adevărat, se constată că adevărul dumnezeiesc, ca și sistemul stelar în extinderea lui deplină, depășește cu mult capacitatea de înțelegere a duhului omenesc, chiar dacă – ca și la lumina naturală de la soare și stele – harul împăciuitoare cu plinătate dumnezeiască aduce viață și frumusețe într-o lume foarte întunecată și dezolantă.

Acest fel al instruirii dumnezeiești este explicat pe baza lucrării de ispășire. Nici o parte din Biblie nu se dedică unei interpretări a învățăturii cu privire la lucrarea de ispășire în felul cum ar face-o studiul pur omenesc. Cu toate acestea această temă constituie într-un fel sau altul o parte importantă a secțiunilor care urmează ale întregii revelații. În făgăduințe scurte dar pregnante, în afirmații acoperite de un voal cu privire la planurile divine finale, în evenimentele istorice vii, în psalmi și rugăciuni, în imagini și în pilde, în cuvintele sumbre ale prorocilor, în slujbele divine preoțești și în jertfe, în felul acesta și în multe alte feluri s-a făcut cunoscut neprihăniților din timpul Vechiului Testament, că la timpul potrivit va veni Unsul, »ca să înlăture păcatele și să ispășească nelegiuirea« (Daniel 9,24). În Noul Testament s-a împlinit realmente ceea ce a fost făgăduit mai înainte și ce a fost prorocit cu privire la lucrarea de ispășire, și s-a făcut relatarea cu privire la împlinire, chiar dacă rezultatele depline ale crucii și morții Domnului Isus până astăzi încă nu se văd, ci se așteaptă timpul împlinirii lor.

Acum, când lumina deplină a Scripturii luminează, nu găsim nici o enumerare a temelor teologice și nici o analiză a lucrării de ispășire. Dimpotrivă, era felul învățătorilor apostolici să discute diversele învățături în legătură cu influența lor asupra rătăcirilor și greutăților practicii creștine, așa cum ele au luat naștere. Singura excepție aparentă – căci privită exact ea nu poate fi numită excepție – este epistola către Evrei, care este dedicată explicării multor caracteristici prin care Domnul Isus Hristos în persoana Sa și prin lucrarea Sa nu numai înlătură ritualul iudaic, ci îl depășește cu mult.

De aceea se poate numai ceva învăța despre adevărul de bază al lucrării de ispășire, dacă secțiunile referitoare la aceasta din ambele Testamente se privesc împreună și se studiază atent în contextul lor și în interdependența lor. Epistola inspirată adresată evreilor este de cea mai mare valoare în acest scop, deoarece ea învață și explică înțelesul propriu-zis al simbolurilor și în același timp arată folosirea cheii infailibilă și invariabilă – pe Hristos Însuși.

La studiul unei teme oarecare, căreia i se oferă spațiu în explicațiile simbolice ale Vechiului Testament, puterea de imaginație lucidă, smerită și subordonată este de o deosebită importanță, pentru ca nu cumva vreuna din limitele simbolurilor, probabil involuntar, prin înclinațiile unei fantezii exagerate aceste limite să fie atribuite Domnului Isus și plinătatea esențială a Persoanei Sale să fie dezonorată într-o oarecare măsură.

Printre siluetele numeroase ale actului total incomparabil al lucrării de ispășire, așa cum ele sunt conținute în ceremoniile pe care ni le prezintă legea mozaică, seria prescripțiilor pentru ziua a zecea a lunii a șaptea a anului iudaic cuprinde multe caracteristici unice în felul lor. Dintre aceste caracteristici cele mai însemnate sunt probabil acestea:

1. Ceremoniile marii zile a ispășirii se repetau numai anual, în contrast cu toate celelalte jertfe și acțiuni ale serviciului divin (cu excepția sărbătorii Paștelui, care se repeta de asemenea numai odată în fiecare an).
2. Numai în marea zi a ispășirii se ducea sângele animalului de jertfă în Locul Preasfânt și se stropea pe capac și înaintea capacului.
3. Tot acest ritual al acestei zile în cort era făcut de Aaron însuși, care nu purta hainele oficiale, care se cuveneau slujbei lui respectabile ca mare preot, ci purta o îmbrăcăminte de în, asemenea aceleia pe care o purta toată preoțimea.
4. Jertfa, care se aducea în marea zi a ispășirii, includea în efectul și conținutul ei următoarele:
 - a) pe marele preot însuși și casa lui
 - b) întreaga adunare a lui Israel
 - c) întreaga localitate
 - d) cortul întâlnirii și
 - e) altarul dinaintea Domnului (Levitic 16,5-33).
5. Descrierea detaliată a procedurii din marea zi a ispășirii se găsește numai în Levitic 16. Alte jertfe legate de aceasta sunt amintite în Numeri 29,7-11.
6. În istoria poporului Israel de mai târziu nu avem nici un singur indiciu explicit în Scriptură cu privire la adevărata sărbătoare a acestei zile, chiar dacă din epistola către Evrei știm, că aceasta avea loc »în fiecare an« (Evrei 9,25).
7. Unul din cei doi țapi, care aparținea jertfei pentru păcat pentru popor, nu era sacrificat. Nu există nici un alt caz asemănător, cu excepția celor două păsări, care se luau pentru un lepros vindecat, una din ele nefiind sacrificată (Levitic 14,1-7).

Aceste caracteristici deosebite accentuează însemnătatea deosebit de mare pe care o avea marea zi a ispășirii în seria jertfelor rânduite de Dumnezeu. Această poziție de vârf este accentuată și mai mult și prin multele referiri în epistola către Evrei la aceste simboluri speciale.

Pe paginile următoare autorul lasă să cadă lumina Noului Testament pe procedurile simbolice din marea zi a ispășirii, și prin aceasta oferă un mare ajutor celui care cercetează Biblia. Administratorul financiar din Etiopia a spus: »Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?« (Faptele Apostolilor 8,31). Și mulți simt această necesitate de călăuzire, atunci când citesc prescripțiile grele referitoare la preoți și leviți.

Mulți comentatori au făcut greșeli în explicațiile lor cu privire la simboluri, prin aceea că au uitat indicarea inspirată, că umbra Legii nu este »înfățișarea adevărată a lucrurilor« (Evrei 10,1). Urmare acestui fapt au atribuit Domnului Isus coincidența aspectelor temporale, de loc, existențiale și inerente, care erau inseparabil legate de simboluri, dar care dăunează adevăratului Chip. Primul capitol al epistolei către Evrei ne învață, că Dumnezeu vorbește în aceste zile prin Fiul Său veșnic.

În prezența strălucirii gloriei Sale preoții și jertfele vechiului legământ se scufundă în întuneric. Dacă se atribuie Domnului Isus și lucrării Sale limitele simbolurilor, nu numai că se răspândește o falsă interpretare a Scripturii, ci și se vorbește public disprețuitor despre Fiul lui Dumnezeu.

Erau rezumate multe detalii în sărbătorile jertfelor, care erau prescrise pentru marea zi a ispășirii. Dar aceste detalii, fiecare în parte dar și în comun, arătau fără îndoială spre »singura jertfă a lui Isus Hristos«. Ceea ce simbolic se făcea »de mai multe ori« (Evrei 9,25) în ziua aceea, s-a făcut »odată pentru totdeauna« (Evrei 7,27) prin Domnul Isus. Vițelul și țapul (1) pentru Domnul era sacrificat pe altarul arderii de tot la intrarea în cortul întâlnirii, dar sângele (2) era dus în Locul Preasfânt înapoia perdelei, în timp ce (3) trupurile lor erau arse după aceea în afara taberei. În acest tablou aceste trei lucrări prezintă trei evenimente succesive în trei locuri diferite. Dar în contraimage, așa cum o descoperă Noul Testament, toate cele trei evenimente au avut loc în același timp și în același loc și într-o singură Persoană. Ceea ce era ars în afara taberei (3) este interpretat ca fiind un tablou pentru suferințele lui Hristos în afara porții și prin aceasta înainte de moartea Sa și în timpul morții Sale (Evrei 13,11-12). Cum se poate susține părerea, că ceea ce corespundea stropirii sângelui pe capac și înaintea capacului (2), ceea ce în simbol avea loc între sacrificarea jertfei (1) și arderea corpurilor (3), a fost făcut de Domnul nostru în cer și după moartea Sa?

Se recunoaște aceasta numai pe baza modelului? Dacă este așa, atunci interpretarea capitolului 16 din Levitic nu poate fi susținută. Era un eveniment simbolic următor, care avea loc în afara taberei (3) și acesta, așa cum știm din epistola către Evrei, arată despre suferințele de pe cruce.

Se afirmă așa pe baza necesității aducerii sângelui de la altar la capac? Dacă așa este, atunci un cusur dezonorant cade pe Persoana și jertfa Domnului Isus Hristos. Era normal necesar ca sângele vițelului și berbecului jertfit să fie dus de Aaron de la intrarea în cortul întâlnirii în Locul Preasfânt – în locul strict despărțit al Sfintei Sfintelor. De aceea trecea un anumit timp de la vărsarea sângelui pe altar înaintea ochilor poporului și stropirea sângelui pe capac înapoia perdelei, acțiune care rămânea ascunsă de ochiul omenesc.

Dar la contraimage nu era o astfel de necesitate a acțiunilor în timp, mai întâi pe pământ și apoi în cer. Fără a leza învățătura Noului Testament, nu se poate spune așa ceva despre »Isus, Fiul lui Dumnezeu«, care »prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu« (Evrei 9,14). Scriptura acordă valoare accentuării unității jertfei lui Hristos. El »a fost jertfit o singură odată« (Evrei 9,28), »El a adus o singură jertfă pentru păcat« (Evrei 10,12), »cu o singură jertfă« (Evrei 10,14) a făcut desăvârșiți pe cei sfințiți.

În afară de aceasta îndeplinirea lucrării de ispășire a lui Hristos este unită de apostol cu *trupul*, fără nici un indiciu, că lucrarea ar fi fost făcută parțial în trup și parțial într-o stare în afara trupului: »Prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna« (Evrei 10,10) am fost noi sfințiți. Și jertfa acestui trup a avut loc cu toată certitudinea la cruce. Vezi și Coloseni 1,21.22.

Chiar și în informațiile date de Dumnezeu cu privire la felul de procedare în marea zi a împăcării s-a spus clar, că cei doi țapi reprezintă o singură jertfă pentru ispășire (Levitic 16,5), cu toate că numai unul din animale a fost sacrificat. Și ceremoniile, care erau în legătură cu țapul sacrificat și țapul viu, și-au găsit toată împlinirea în »singura jertfă« a lui Isus Hristos.

Ordinea lucrurilor rânduite de Domnul pentru marea zi a ispășirii arată că după ce sângele vițelului și al țapului era stropit pe capac, sângele era pus de jur împrejur pe coarnele altarului arderii de tot și era stropit de șapte ori înaintea acestuia (Levitic 16,18.19). Dacă se este de părerea, că stropirea sângelui în locul cel mai sfânt din cauza ordinii cronologice în care avea loc reprezintă că Hristos a făcut lucrarea de ispășire în cer, după moartea Sa, se poate atunci presupune din motive asemănătoare, că folosirea ulterioară a sângelui la altarul de la intrarea în cortul întâlnirii simbolizează o altă acțiune a lui Hristos pe pământ? Noi nu credem că există vreo iota sau liniuță în Noul Testament care să sprijine un astfel de zbor sălbatic al fanteziei.

Adevărul nu este împins la o parte prin rătăcire și în această interpretare vedem unele discordanțe. Căci presupusa lucrare de ispășire a lui Hristos în cer aduce încurcătură în simbolurile ordonate divin și desconsideră Persoana contramodelului, care ea Însăși este scaunul de har prin credința

noastră în sângele Său și a fost rânduită de Dumnezeu pentru ispășire (Romani 3,25; 1 Ioan 2,2; 4,10). Când Pavel explică, că Domnul Isus este mijlocul de ispășire sau scaunul de har însuși și pentru aceasta folosește cuvântul care se găsește și în Evrei 9,5, atunci Ioan folosește un cuvânt înrudit și îl aplică la Domnul Isus și explică că El este jertfa de ispășire. El este totul în toate. Preamărit să-I fie Numele!

Toate însușirile diferite ale ispășirii sunt sintetizate și stabilite în această zi. Noi credem în El și Îl adorăm. El a atârnat pe cruce și a spus, ca și cum știa că totul se îndeplinise: »S-a terminat!« (Ioan 19,28-30). El era acela care a vorbit odinioară oamenilor. Acum suferea acolo și a înfăptuit lucrarea. Presupunerea că lucrarea a fost înfăptuită pe pământ și nu în cer, dar că ar fi necesară o lucrare *suplimentară* în duh din partea Lui, ca să înfăptuiască ispășirea în cer după ce »a fost omorât în trup«, este o speculație inutilă. Ea este tot așa de neîntemeiată ca și presupunerea, că Hristos înainte de învierea Sa a predicat în împărăția morții celor pierduți.

S-ar putea spune mult mai mult despre marea temă a lucrării de ispășire. Dar noi nu avem nevoie să continuăm cu aceasta, deoarece cititorul în acest comentariu al fratelui W. Kelly despre Levitic 16 posedă o introducere minunată și cuprinzătoare în această temă cu diversele ei aspecte.

5 Octombrie 1924, W. J. Hocking

Principiul general

Versetele de la începutul capitolului 16 din Levitic constituie introducerea la marea zi a ispășirii. Acesta este cu adevărat un capitol, care în toate prescripțiile lui este deosebit de bogat în învățătură. În lumina Noului Testament (aceasta înseamnă, în lumina lui Hristos Însuși și a lucrării mărețe, pe care El a înfăptuit-o) el arată care este înțelesul „ispășirii“. Dar voalul Vechiului Testament a fost păstrat.

Pe parcursul studiului vor apare dovezi, că în acest tablou Dumnezeu nu numai a avut totul înaintea ochilor Săi (așa cum fiecare, care Îl cunoaște, trebuie să simtă), ci I-a plăcut să le descopere aici înaintea noastră. În mod minunat, cu o înțelepciune, care poate fi numai dumnezeiască, a hotărât să dea unui popor pământesc jertfe temporale și curățiri exterioare (sau așa cum este numit în Evrei 9,13 »curățirea cărnii«). Dar tocmai în aceste ritualuri stătea ascuns harul și adevărul, până când lumina lui Hristos le-a luminat. Cei drept, nu se putea vedea Modelul Însuși, însă se putea vedea o umbră a bunurilor viitoare (Evrei 10,1). Unele din ele erau deja împlinite, altele încă nu. Dar și acestea se vor împlini tot așa de sigur conform cu Cuvântul și hotărârea lui Dumnezeu.

Faptul că Dumnezeu mai are încă planuri, care până acum încă nu s-au împlinit, așa cum ne confirmă acest capitol, putem vedea (ceea ce în general este valabil pentru Scriptură), că acest capitol are caracter profetic. Poate ceva să depună o mărturie mai clară despre Dumnezeu, decât aceea pe care o face așa de exact Cuvântul Său? Nu este prorocia o mărturie mult mai permanentă și mai profundă decât minunea? O minune revelează puterea și bunătatea lui Dumnezeu, în timp ce lumea își continuă mersul ei obișnuit; dar prorocia dă o dovadă vie despre adevărul Său. Numai un om care nu gândește sau este superficial poate presupune că puterea este același lucru cu înțelegerea. Însă aceasta spune mult mai mult. Lumina morală și dragostea sunt făcute cunoscut, păstrarea Ființei lui Dumnezeu, a voinței și harului, ceea ce este foarte clar că trece nu numai peste cele materiale, ci și peste orice înțelegere. Un mare francez a spus odată: „Duhul cel mai neînsemnat este mai presus de orice lucru material, și tot ce este rațional stă sub îndurarea sau dragostea dumnezeiască“.

Aici găsim adevăratul izvor al ispășirii. Dragostea lui Dumnezeu a făcut-o într-un fel în care harul și dreptatea, omul vinovat și un Dumnezeu sfânt trebuiau unite. Așa triumfă harul asupra judecății. Niciunde Dumnezeu nu este așa de înălțat, niciunde omul nu este așa de realmente umilit, niciunde sângele lui Hristos nu vorbește așa de simplu și totodată așa de profund despre păcat, ca aici. Dar aceasta se aplică la nevrednicia noastră totală. Omul este luat așa cum este, ca din toate nelegiuirile lui să fie adus la Dumnezeu, așa cum este Dumnezeu. Aceasta și nimic mai puțin este intenția ispășirii. Ființa ei este dreptatea dumnezeiască pe baza lucrării lui Hristos, în timp ce omul s-a dovedit a fi nedrept. Așa cum ea a avut loc potrivit harului lui Dumnezeu, tot așa ea poate fi luată în posesiune prin credință, și de aceea ea stă la dispoziția fiecăruia care crede, fie el iudeu sau grec.

Dar marea zi a ispășirii a avut în mod necesar mai întâi un caracter temporal și nedeșăvârșit: »... Legea n-a făcut nimic desăvârșit« (Evrei 7,19). Fără îndoială acesta a fost ritualul cel mai solemn din tot anul iudaic; dar reluarea lui permanentă în fiecare an este, așa cum învață epistola către Evrei, dovada convingătoare că el pentru conștiința omului și pentru judecata lui Dumnezeu era fără efect cu privire la veșnicie. De aceea el era temporal, ca și toate celelalte rânduieli ale Legii. Este aceasta o acuzare adusă Legii lui Dumnezeu? Nu, căci însăși Cuvântul Său spune aceasta. Dacă propriul Său Cuvânt o spune, atunci nu vrem să ne certăm în privința aceasta: Dumnezeu este un Judecător mai bun decât tine și decât mine, și decât oricare alt om. Dacă Dumnezeu spune că Legea nu a adus nimic la desăvârșire - și așa spune El categoric și irevocabil (Evrei 7,19) - cine este acela care este așa de necuviincios și pune pentru o clipă aceasta la îndoială? Ispășirea, care avea loc an după an pentru Israel, arăta de aceea clar, că ea nu se ridică la înălțimea desăvârșirii Ființei și Duhului lui Dumnezeu. În cel mai bun caz ea putea fi un simbol al harului și adevărului, care au

venit prin Isus Hristos. Se poate ușor înțelege, că numai atunci când vine Ființa desăvârșită, rezultatul poate fi desăvârșit.

Adam era, dacă noi credem Scriptura, o creație minunată, ca om nevinovat pe un pământ care nu era decăzut. Cu toate acestea este fact, că primul lucru, care ne este relatat despre ce a făcut el, atunci când a fost ispitit, este că el a păcătuit. Te poți forța permanent și serios să fugi de consecințele morale, dar nu se poate tăgădui cu adevărat păcatul omului. Această realitate copleșitoare este clară de la început. Să fie păcatul tolerat sau ignorat, deoarece el este atotcuprinzător?

În această privință harul lui Dumnezeu făgăduiește un Biruitor rănit, venit în sămânța femeii, care va înfrânge șarpele. Aceasta a hotărât curând diferența dintre cei doi fii ai lui Adam. Domnul a privit la Abel și la jertfa lui. De ce a privit El numai la Abel și nu și la Cain? Deoarece Abel »prin credință« a adus o jertfă mai bună. Credința se supune Cuvântului lui Dumnezeu, ea îl primește și se odihnește în el. Nu era o faptă simplă sau o chestiune a sentimentelor omenești. Nu era vorba de cine dintre cei doi a adus jertfa cea mai de valoare. Prin credință Abel a adus o jertfă mai bună decât Cain. În ce consta aceasta? În Cain nu este mai mult decât o religiozitate naturală; el nu a acordat nici o atenție păcatului. Ca obligație față de Domnul el a jertfit din roadele câmpului – din terenul care stătea sub blestem. Aceasta era expresia omagierii lipsite de credință, în care lipsea total sentimentul pentru păcat, pe de o parte, și pentru har, pe de altă parte. Credința socotește totdeauna prezența păcatului în om, și ea se ridică mai mult sau mai puțin spre harul lui Dumnezeu. Oricât de mare este păcatul omului, harul lui Dumnezeu este și mai mare. Unul din rezultatele necredinței este îndoiala, un altul poate fi forma îndrăzneată de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu prin respingerea publică a Cuvântului Său. Chiar dacă sufletul nu este totdeauna așa de păcătos, el poate fi totuși vinovat, din cauză că se îndoiește, că harul în Dumnezeu poate ierta păcatul, oricât de mare ar fi acesta. Credința recunoaște păcatul, așa cum este el, dar ea se bazează pe harul care-l revelează Dumnezeu.

Mijloacele de ajutor ale omului, ca să-și acopere păcatul, eșuează totdeauna. Dumnezeu a îmbrăcat pe Adam și Eva după căderea în păcat cu haine de piele. Aceasta era o măsură, care având în vedere păcatul vorbea despre moarte, dar în același timp și despre harul față de om. Niciodată duhul omului nu s-ar fi gândit la așa ceva. Desigur jertfa lui Cain era aparent mai rațională. Care om s-ar fi gândit vreodată în necredință la o jertfă, care să fie plăcută lui Dumnezeu? Abel a adus din întâiul născut al turmei și din grăsimea lor. Dacă animalele ucise au oferit îmbrăcămintea, pe care Dumnezeu a dat-o părinților lui, atunci Abel taie un miel ca jertfă pentru Dumnezeu. Aceasta era o jertfă adusă prin credință: pentru un păcătos accesul la Dumnezeu constă numai prin moarte. Este clar, că înapoia acestor lucruri stătea mult mai mult și că erau înțeleșuri mult mai profunde decât știa Abel sau oricare alt credincios din Vechiul Testament. Nu se poate spune că Abel s-a gândit la jertfa Seminei femeii, dar Dumnezeu S-a gândit la ea și credința a recoltat binecuvântarea. De aceea s-a mărturisit despre Abel, că el era drept, »căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort« (Evrei 11,4). Abel a așteptat după Unul, care va nimici aici jos puterea răului; contrar naturii lui omenești a adus lui Dumnezeu prin credință o jertfă al cărei caracter excepțional se exprimă prin „grăsime“. Dumnezeu binecuvântează coresponzător a ceea ce el vede în jertfă; un principiu care devine clar în sângele mielului pascal (Exod 12,13).

Fără îndoială toți credincioșii Vechiului Testament așteptau pe Salvatorul (așa cum vedem în Iov 19,25-29). Ei așteptau pe Acela care va nimici moartea și va birui pe diavol, care avea puterea morții. Ei nu puneau la îndoială, că la timpul hotărât Mesia va satisface pe deplin atât cerințele lui Dumnezeu cât și speranțele oamenilor. Dar dacă se presupune că ei au înțeles cum va avea loc aceasta, atunci se trece peste ceea ce spune Scriptura. Nici măcar ucenicii n-au putut în zilele Domnului nostru pe pământ uni corect aceste două lucruri. Nu au știut mesagerii personali ai Domnului, care L-au însoțit începând din zilele lui Ioan Botezătorul și până la înălțarea Lui la cer, nu au știut apostolii mai mult decât înaintașii lor? Să pui aceasta la îndoială nu va aduce nici o onoare învățaturii adevăratului Rob al Domnului (Isaia 53,11). Chiar și dușmanii Lui au mărturisit:

»Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta« (Ioan 7,46); și niciodată oamenii n-au obținut pe pământ o plinătate așa de mare de învățătură sfântă și desăvârșită, cum au obținut cei doisprezece din gura Fiului lui Dumnezeu.

De aceea întrebarea mare nu este, ce au înțeles credincioșii Vechiului Testament, ci ce a făcut Dumnezeu prin Cuvânt și prin faptă și ce importanță cu privire la lucrarea de ispășire are acum, când Hristos a venit și a făcut lucrarea, care I-a fost dată s-o facă. Aici este vorba de adevărata semnificație a lucrării de ispășire. În privința aceasta Noul Testament ne este un mare ajutor. Ce se poate imagina mai clar decât comentariul divin, pe care îl dă scrisoarea către Evrei (sau creștinii iudei), de care ei aveau nevoie, după cum ei de fapt ar fi trebuit să-l prețuiască cel mai mult? Auzim deseori despre comentarii și comentatori; în ele cei mai buni prezintă părerile și sentințele lor preconcepute. Este regretabil că ei nu folosesc mai des și cu intenții mai bune epistola către Evrei. Aici este interpretarea cea mai mare dintre toate interpretările, interpretarea cea mai potrivită cu adevărul cu care ne ocupăm aici. Nu numai textul inspirat stă în capitolul dinaintea noastră, ci în acea epistolă avem și interpretarea inspirată. Nici un credincios, care citește capitolul 9 din epistola către Evrei, nu se poate îndoii de aceasta. Și ce vedem în el? Că Aaron, marele preot, simbolizează pe Hristos și că lucrarea, pe care a făcut-o Acesta, nu avea un scop trecător, ci prezenta »o mântuire veșnică«.

În timpurile vechi au fost date rânduielei ale cărnii, până la o vreme de îndreptare. »Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.« (Evrei 9,11-12). Jertfa Lui are în sensul cel mai adevărat efecte veșnice. Cuvântul »veșnic« se întâlnește des în epistola către Evrei cu un accent deosebit. De ce? Ca să facă clar diferența față de caracterul temporal a ce era în legătură cu copiii lui Israel. Găsim astfel nu numai răscumpărarea veșnică, ci și mântuirea veșnică, moștenirea veșnică, legământul veșnic. Toate aceste cuvinte au ținta vădită, de a familiariza pe credincioșii evrei cu ceea ce trece peste ce este temporal. Hristos cel mort, înviat și care acum este în cer confruntă pe credincios cu ce este nevăzut și veșnic. Tocmai pentru că ei ca iudei erau obișnuiți cu ce era descoperit pe pământ, aveau nevoie să-și ridice ochii și să vadă înapoia perdelei ceea ce niciodată nu va trece. Dacă evreii ar fi alunecat în lumea veche a gândurilor lor, ar fi atenuat Evanghelia, și aceasta probabil spre pierzarea lor, așa cum ei sunt atenționați în capitolul 6 și în alte locuri.

Dar nu numai evreii aveau nevoie de aceasta, ci și noi. Cuvântul inspirat are autoritatea supremă a lui Dumnezeu și are înțelesul cel mai profund pentru noi toți, cei care credem. Pentru credință nu este vorba de a citi Legea și apoi să tragi concluzia, că acolo avem numai ce este temporal, în timp ce noi spunem despre Noul Testament, că în el avem înaintea noastră lucruri veșnice. Acesta nu este felul corect de a citi Biblia și nu aduce sufletului nici un folos. Ceea ce Dumnezeu intenționează prin Cuvântul Său prețios, este, ca noi să ne ridicăm deasupra norilor de neliniște, de îndoială și greutate, în mod deosebit în aceste timpuri pline de transformări, prin care trecem acum; și că noi suntem întăriți chiar acum în siguranța unei părtașii noi, veșnice și cerești cu Dumnezeu prin ispășirea făcută de Domnul nostru Isus.

Este deci așa, că marea zi a ispășirii trebuie să rezolve toate probleme care au luat naștere prin păcatele, fărădelegile și nedreptățile copiilor lui Israel. Care a fost intenția lucrării lui Hristos? Nu numai înlăturarea deplină, prezentă și veșnică a tuturor fărădelegilor noastre dinaintea lui Dumnezeu, ci și glorificarea Sa, chiar și în ce privește păcatul, pe baza morții ispășitoare a lui Hristos. Nimic altceva decât această lucrare poate ajuta în necazul pricinuit de păcat. Cu siguranță Dumnezeu niciodată nu va prețui mai puțin și nu va uita valoarea suferințelor Fiului Său, că glorificarea Sa o datorează crucii Lui. Chiar dacă noi luăm o bază mai inferioară, dar adevărată – ce este valoarea unei lucrări de ispășire, care nu este suficientă nici măcar pentru un păcat? Să presupunem că ar fi posibil așa ceva – dacă unui om i se iartă 999 de păcate, dar păcatul o mie nu este iertat, el este tot așa de nefericit, ca și cum nu i s-ar fi iertat nici unul. Căci printr-un păcat

neiertat el este absolut nedemn de prezența lui Dumnezeu. Nici un păcat nu poate pătrunde acolo; și dacă locul nostru nu este acolo sus, unde trebuie atunci să fim duși?

Lucrarea de ispășire nu trebuie privită nici ca un mijloc care iese în întâmpinarea nevoi care ia naștere când murim sau apărem înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Cititorul va recunoaște pe baza capitolului 16 din cartea Levitic, că un iudeu aștepta pe drept aplicarea efectivă a jertfei zilei acesteia pentru nevoile lui de moment, pentru nevoile stringente și pentru nelegiuirile care împovărau duhul lui, și care îl umpleau cu frică de judecată. Dar efectul era numai pentru un anumit timp.

Ce a lucrat venirea Domnului nostru? Nu a adus ea viață, dragoste și lumină în lume? Ea a revelat pe Dumnezeu în prezența reală a Fiului Său, care era totuși Om și care a suferit o singură dată pentru totdeauna pentru păcat, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne ducă la Dumnezeu. Pentru cel credincios aceasta este mântuirea sufletului său, așa după cum la revenirea lui Hristos va avea loc și mântuirea trupului său. Anumite nedesăvârșiri au fost permise în timpurile vechi, așa cum nici un credincios nu poate nega. Domnul nostru a explicat aceasta în felul următor: »... din pricina împietririi inimii voastre« (Marcu 10,5). Găsim că David și Solomon și alții au făcut lucruri la care nici un creștin nu s-ar gândi. Cum se face atunci, că lucruri, după cum este cunoscut, sub Lege erau permise, acum nu sunt permise? Deoarece Hristos a venit și »lumina adevărată luminează deja«. Fără îndoială omul a stins-o, în măsura în care i-a fost posibil, dar el nu s-a putut elibera de ea. Hristos cel lepădat Se află în cer; dar lumina, care nicidecum nu s-a retras, luminează mai strălucitor ca oricând mai înainte. În prima epistolă a lui Ioan se arată insistent, că întunericul se împrăștie și lumina adevărată luminează deja (1 Ioan 2,8). Acum, când El a înviat și este în cer, întunericul se împrăștie. Dar chiar dacă el nu este înlăturat cu totul, el se împrăștie tot mai mult, deoarece fiecare credincios primește lumina. Acum, când salvarea a fost înfăptuită, cel care primește lumina este lumină în Domnul. Și fiecare, pentru care Hristos este nu numai lumina ci și viața, este curățit prin sângele Său și eliberat de păcatele sale, ca să trăiască pentru Dumnezeu.

Care este efectul exterior al salvării? Că oamenii se rușinează acum de ceea ce înainte de venirea lui Hristos au considerat ca fiind foarte natural și corect. Căci pe de o parte puțini știu cât de mult datorează luminii lui Hristos, care prin Evanghelie descopere totul și astfel rețin pe oameni de la nedreptățile lor îndrăznețe și dezgustătoare. Pe de altă parte, din același motiv, pentru acela a cărui conștiință a fost trezită prin Cuvânt înaintea lui Dumnezeu, păcatele sunt odioase și respingătoare. Primul rezultat al luminii lui Dumnezeu în Hristos este deci, că răul este mai mult ca oricând făcut cunoscut.

Când de aceea oriunde Cuvântul lui Dumnezeu lucrează viu la inimă, urmează pocăința înaintea lui Dumnezeu. La aceasta însă nu trebuie să lipsească credința, pentru ca pocăința să poarte caracter divin. Sufletul nu are încă o mângâiere care rămâne, și nici o pace trainică și nici o eliberare reală. Se poate chiar spune, că povara devine mai mare prin lucrarea Duhului Sfânt și ea se simte mult mai apăsătoare. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! Nu există nimic mai periculos, decât să treci ușuratic peste păcatele noastre, deoarece Hristos este vestit. Cât de mult slăbește sufletul atunci când noi, ca să zicem așa, sărim peste mormântul păcatelor noastre, în loc să ne uităm permanent în el, și să ne judecăm așa cum suntem! Altfel omul se va îngrozi într-o zi, când va regăsi răul pe care el la început l-a tratat cu ușurătate; și el stă în pericolul să înceapă să întrebe, dacă el cu adevărat, așa cum numește el, poate avea parte de Hristos și de harul Său. Dacă el la început ar fi privit în ochi răul propriu, nu numai ar fi știut mai bine cine este el însuși, ci și cum Mântuitorul a luat toate asupra Sa, atunci când el a devenit credincios, și cum El l-a curățit prin sângele Său prețios de toate păcatele.

Corespunzător mărturiei clare a Noului Testament, venirea lui Hristos a dat pe față păcatul în totala lui rebeliune împotriva lui Dumnezeu, în răutatea lui față de om, în toate adâncimile lui ascunse, așa cum ele niciodată înainte nu au fost cunoscute. Fără îndoială Legea a acționat în mod minunat, căci porunca este sfântă, dreaptă și bună (Romani 7,12). Dar cu toate acestea Legea nu este Hristos. Și Hristos a revelat pe Dumnezeu în harul Său, în loc să continue ritualurile, care au

fost adaptate la omul decăzut. Însă Dumnezeu avea în Lege înaintea Sa starea rea a omului. La Sinai El a poruncit: „Să nu faceți răul, să nu-l faceți“. Nu avea nici un rost să se ceară de la copiii lui Israel ceea ce numai la Hristos se putea găsi. Ce a făcut Legea, era exact ce avea nevoie omul în timpul acela; a interzis să se facă răul, care era prezent. Ea condamnă ceea ce inima rea permitea. Omul era deja un păcătos, înainte să fie dată Legea. Fără îndoială Adam avea o lege; dar aceasta era cu totul altceva decât *Legea*. Căci Legea are ca premisă, că omul a decăzut și că el este permanent înclinat să facă lucruri rele, care sunt interzise și condamnate prin Lege. Alături de cele zece porunci erau rânduielile solemne, legate de ele, marea zi a ispășirii, care a fost introdusă mai târziu împreună cu alte practici ale îndurării.

Dar acum, când Hristos a venit, El a adus etalon mult mai profund și mai sever pentru păcat. Starea rea și nenorocită a omului nu este descoperită prin nimic mai complet, mai detaliat și mai mult, ca prin valoarea ispășirii făcute de Hristos. Nu este de mirare că Duhul Sfânt folosește cuvinte așa de mărețe, căci nimic mai puțin decât atât putea să corespundă caracterului adevărat a ceea ce ne este revelat în Epistola către Evrei. Legea cerea fapte de la oameni. Hristos a înfăptuit în sensul cel mai înalt voia lui Dumnezeu. »Iată-Mă, ... vin să fac voia Ta, Dumnezeule!« (Evrei 10,7). Lucrarea de ispășire spune că Dumnezeu Însuși prin Hristos și în Hristos preia și rezolvă problema păcatului în harul Său și spre propria Lui onoare, pentru ca credincioșii să poată fi acum binecuvântați pe deplin și veșnic. Se pune înaintea ochilor părtașia actuală cu cerul, deoarece țelul direct consta în aceea, să oprească pe evrei de a alerga după speranțe pământești. Dar nici viitorul nu este uitat; pentru creștin el este fără îndoială „veșnic“, oricum ar arăta în timp împlinirea făgăduințelor pământești. Dar este mai mult de luat în seamă, decât aceasta. Puterea Duhului dăruiește savurarea actuală a acestui caracter veșnic. Este intenția de a aduce acum pe credinciosul cu conștiința curată în prezența lui Dumnezeu, sau, așa cum spune apostolul Petru, »ca să ne aducă la Dumnezeu« (1 Petru 3,18), căci Dumnezeu este acum și în viitor cunoscut în lumină.

Ce realitate plină de binecuvântare este aceasta: este aceasta proprietatea noastră, sau nu este? Domnul ne-o face chiar cunoscut în evanghelia după Luca. Fiul pierdut nu numai »și-a venit în fire«, ci și s-a dus la tatăl, și tatăl îl întâmpină nu numai cu dragoste, ci cu mult mai mult. El îl îmbracă cu haina cea mai bună, nu în momentul când el a meritat (dacă aceasta ar fi putut fi vreodată așa), ci înainte să fie vorba de altceva, decât numai de căința lui pentru păcatul său. Este dragostea tatălui său. Dumnezeu acționează din ceea ce este și pentru ceea ce este El Însuși, și pentru ceea ce El poate face justificat și pentru cel mai rău păcătos, prin răscumpărarea care este în Hristos. Acesta este felul dragostei Lui și așa lucrează ea, după cum ea s-a revelat în lucrarea de ispășire făcută de Domnul Isus. Luca, ca de obicei, a fost călăuzit să ne prezinte în felul acesta harul lui Dumnezeu în Hristos și prin moartea Sa, în aplicarea lui la cel mai nevrednic, care se căiește. Matei 22,2-14 prezintă harul în cunoscuta pildă despre Împărăția cerurilor; și mărturisitorul, care disprețuiește harul, va fi judecat personal.

Vai! Chiar și aceia, care iubesc Numele Lui, disprețuiesc sărbătoarea, pe care Tatăl dorește să ne facă s-o savurăm aici jos, până vom veni în cer. Ei gândesc, că o astfel de bucurie și desfătare nu este posibilă în mijlocul slăbiciunii pământești. Ei gândesc, că strângerea laolaltă pentru a te bucura de aceste lucruri va avea loc abia la sfârșitul zilelor în cer, când vom fi »pentru totdeauna« la Domnul (1 Tesaloniceni 4,17). Prin aceasta, fără să știe, ei fac mare nedreptate harului lui Dumnezeu, și ei înșiși se lipsesc de bucuria nespus de mare în Duhul. Ei pierd practic frumusețea și puterea bucuriei lui, a cărui tărie este tocmai aici pe pământ. Nu este numai așa, că fiul vinovat de odinioară întâlnește pe tatăl său și că tatăl se apropie de fiul numai cu dragoste, fără să-i facă nici măcar o mustrare, care să dea naștere la el la reproșuri mult mai mari (o, ce pagubă enormă pentru suflet, dacă el se judecă superficial înaintea lui Dumnezeu!). Prin aceasta însă el devine conștient că a fost făcut vrednic de prezența tatălui, pentru părtașia bucuroasă cu tatăl. El este îmbrăcat cu haina cea mai bună. Niciodată el nu a purtat o astfel de haină, înainte ca nesocotința și încăpățânarea să-l îndemne să părăsească casa tatălui său. Harul oferă mai mult decât reabilitarea.

Adam nu avea haina frumoasă a lui Hristos, atunci când în stare de nevinovăție umbla în grădina Eden. Mântuirea nu este numai o simplă restaurare a omului decăzut, așa cum deseori oamenii afirmă pe nedrept. Credinciosul se îmbracă cu Hristos și prin sângele Său el devine mai alb decât zăpada. Mântuitorul nu-și propune să facă ceva mai puțin, decât să facă pe credincios demn de prezența Tatălui. Nu este nicidecum vorba de o reșezare înapoi în starea de nevinovăție. Ultimul Adam hotărăște totul; Isus poartă grijă de toate și împlinește toate. Dumnezeu Tatăl este izvorul; Isus este mijlocul și canalul dragostei. Și Duhul Sfânt își aduce contribuția Lui binecuvântată, prin aceea că El face Cuvântul scris viu și lucrător în suflet. De aceea haina trebuie să fie cea mai bună haină, vițelul trebuie să fie vițelul îngrășat; încălțăminte, inelul, sărbătoarea, totul este în armonie cu Persoana lui Hristos și cu lucrarea Sa. La sfârșit stă părtașia bucuriei, care întrece totul; Dumnezeu Însuși trebuie să aibă bucuria Sa profundă la sărbătoare, căci realmente nimic nu putea fi bun fără El.

Știi creștinii în general ce înseamnă toate acestea? Exact aceasta dorește Dumnezeu să lucreze acum în creștinism. Să sperăm, că noi acum savurăm cel puțin ceva din acest izvor divin al părtașiei în bucurie și libertate. Nimeni nu se îndoiește de plinătatea bucuriei, care va veni curând; atunci ea va fi veșnică și desăvârșită. Este însă o mare greșeală să presupui că scena, pe care Domnul o descrie, este rezervată pentru cer. Este necesar să se explice de ce aceasta este greșit? În cer nu va mai fi nici un fiu mai mare, și Tatăl nu va mai ieși să vorbească cu el. Nu, în cer nu vor mai fi din aceia care murmură cu nemulțumire! Dar pe pământ sunt mulți. De aceea este clar, că sărbătoarea trebuie să ne-o imaginăm aici și acum pe pământ, chiar dacă toate izvoarele bucuriei sunt cerești și divine.

Motivul pentru care oameni transferă sărbătoarea în cer, ar putea să fie acela, că ei înșiși nu cunosc această bucurie. Chiar și cei dreپți sunt înclinați prin natura lor să invidieze pe alții de ceea ce ei înșiși nu au. Ah! Fie ca această lipsă să aibă mai bine drept urmare o căutare serioasă a inimii, prin care să se întrebe: „Cum se face, că sufletul meu nu savurează dragostea, pacea și libertatea, care sunt descrise aici? Cum se face că eu nu am parte de haina cea mai bună sau de vițelul îngrășat? Cum se face că îmi lipsește părtașia bucuriei lui Dumnezeu?“ »Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce este pierdut« (Luca 19,10). Prin lucrarea Sa Dumnezeu a fost glorificat în El, după cum Dumnezeu imediat la glorificat în Sine și dorește ca noi să savurăm această roadă.

Iertarea nu este tot ce conține Evanghelia, și pentru noi nu trebuie să fie totul, faptul că cunoaștem sau mărturisim iertarea păcatului. Mântuirea este complet greșit înțeleasă, dacă înțelesul ei se limitează numai la faptul, că noi vom obține iertarea păcatelor. Ținta lui Dumnezeu nu este nimic mai puțin - și nu poate fi altfel - decât ca prin cunoașterea Tatălui și a Fiului să ne aducă în bucuria și libertatea harului, acum, în timp ce noi așteptăm gloria lui Dumnezeu, de care ne și bucurăm în nădejde. În această cunoaștere a lui Dumnezeu și Tatăl nostru stă forța activă împotriva curselor lumești, care ne înconjoară din toate părțile. Niciodată misiunea Evangheliei nu este să ne facă sfinți, pentru ca noi să fim fericiți înaintea lui Dumnezeu; acesta este un efort, care deseori se face, dar care totdeauna rămâne fără rezultat. Ca să fi sfânt în viața practică, harul ne face mai întâi fericiți. El, singurul care a fost Cel sfânt, a murit pentru noi cei care trăiam în necurăție și rău, ca să ne dăruiască pace și bucurie în credință. Prin moartea Sa Hristos a obținut aceasta pentru noi, și harul lui Dumnezeu ne binecuvântează legitim în credința în El. Aceasta este în chip desăvârșit în armonie cu inima lui Dumnezeu, cu gândurile Sale și cu Cuvântul Său; căci Cuvântul Său a fost scris pentru noi, pentru ca noi ca credincioși să avem parte de bucuria Sa în dragoste.

Ne-am îndepărtat noi de text și de interpretare? De niciuna din cele două. Levitic 16 pune înaintea ochilor noștri imaginea despre lucrarea de ispășire, Evrei 9 explică, că, după ce Hristos a venit și Și-a vărsat sângele ca ispășire, acum prin credință se poate obține binecuvântarea, care durează veșnic. Ceea ce lui Aaron i-a fost interzis, cu excepția unor momente scurte o dată în an, stă acum deschis pentru totdeauna oricărui creștin, drumul în Locul Preasfânt a fost revelat. De aceea în Evrei 10,19-22 se spune: »Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul

Său; și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină. « În felul acesta noi suntem acolo totdeauna bine veniți.

Dar mai este încă un rod al lucrării înfăptuite. Sângele Său are putere să ne curețe conștiința de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului ce viu (Evrei 9,14). Cele două privilegii merg împreună; dacă drumul în Locul Preasfânt, unde este Hristos, a fost revelat, atunci cei ce sunt ai Lui sunt bineveniți, să se apropie, dar numai ca unii a căror conștiință a fost curățită, nu numai de faptele rele ci și de faptele moarte, ca să slujească Dumnezeului cel viu. Cât de mult depășește privilegiul nostru pe cel al lui Israel, pe al fiilor lui Aaron, da, al lui Aaron însuși! Nu este vorba numai de a vedea că drumul este deschis și că păcatele au fost purtate; mai mult chiar, conștiința este curățită prin același sânge al lui Hristos, care a făcut și toate celelalte. În felul acesta lumina lui Dumnezeu face mai clar ce a înfăptuit acel sânge.

Conștiința credinciosului, care este pus în dragoste și libertate, ca să slujească Dumnezeului cel viu, nu va fi tulburată prin nimic. Lucrarea lui Hristos, care înlocuiește faptele moarte ale omului, își păstrează totdeauna valoarea ei nemodificabilă ca temelie a noastră înaintea lui Dumnezeu. Aceeași jertfă eficace a lui Hristos a înfăptuit aceste binecuvântări de neprețuit ca un tot unitar. Atâta timp cât a existat coliba iudaică nu a fost iertarea păcatelor pentru totdeauna, ci ele erau aduse în amintire, conștiința nu era curățită înaintea lui Dumnezeu, și bariera între Dumnezeu și om exista. Sângele lui Hristos a schimbat totul pentru noi, cei care credem. Și aceasta nu este de mirare. Ținta Legii era să pună deoparte pe cei care erau sub Lege, până a venit credința; dar împlinirea voinței lui Dumnezeu prin Hristos a dat deoparte toate acele instituiți înlocuitoare fără viață și eforturile inutile ale omului. După aceea credinciosul, care a fost curățit în conștiința lui și de păcatele lui, vine cu îndrăzneală la Dumnezeu în Locul Preasfânt.

Această apropiere de Dumnezeu a devenit clară la moartea lui Hristos, așa după cum moartea fiilor lui Aaron era momentul în care chiar și Aaron a fost îndepărtat din prezența lui Dumnezeu. De ce aceasta? Deoarece fiii lui au păcătuit grav. Dumnezeu a trimis focul Său din cer, ca să mistuie jertfa de ardere. Ei au disprețuit acest foc și prin aceasta pe Însuși Dătătorul. Ei credeau că orice foc va împlini aceeași țință; focul obișnuit ar putea tot așa de bine să ardă tămâia ca și focul Său. Vai, cum este omul înclinat să desconsidere harul lui Dumnezeu, oricât de bogat ar fi el. Dumnezeu a stabilit pecetea primirii divine; dar aceasta a oferit ocazia lui Nadab și Abihu să dovedească că inimile lor erau total lipsite de sentimente față de gloria Sa și față de harul Său. Domnul a binevoit în harul Său să trimită focul de la Sine, ca să mistuie jertfa de ardere și grăsimea. De aceea misiunea lor era să păzească focul sfânt. Dar acești doi fii ai lui Aaron au luat cu nerușinare foc obișnuit; și dacă Dumnezeu ar fi trecut cu vederea aceasta, ar fi însemnat, ca să zicem așa, că El a aprobat și pecetluit propria Lui dezonorare. Putea Dumnezeu să facă aceasta? Imposibil. Dumnezeu i-a judecat. Ei au făcut un păcat care duce la moarte. Nu fiecare păcătos păcătuiește în felul acesta spre moarte. A fost atunci și este și acum păcat care duce la moarte (1 Ioan 5,16). Acesta este păcatul care în situații deosebite duce la dezonorarea lui Dumnezeu. Dumnezeu tocmai făcuse o lucrare deosebită de har și prin aceasta a desemnat pe Israel ca popor al Lui; și imediat cei doi fii ai lui Aaron au disprețuit harul Său și din cauza aceasta au murit imediat, în modul cel mai înfiorător și înaintea ochilor tuturor.

Cât de clar a fost pentru Israel chiar și în marea zi a ispășirii, că poporul ales al lui Dumnezeu nu putea să se apropie de Dumnezeu în Locul Preasfânt! Nici măcar preotul nu putea să meargă înapoia perdelei. Nu, numai marele preot Aaron putea să intre în acest loc preasfânt numai în această zi din an și numai pentru un moment scurt, și aceasta numai cu tămâie și sânge. Ce însemnau toate acestea? Că drumul în Locul Preasfânt încă nu era deschis. Acum el este deschis. Când Hristos a murit, perdeaua Templului s-a rupt în două de sus până jos. S-ar putea imagina o dovadă mai clară? Pentru aceia care aveau ochi să vadă, era clar, că rânduiala levitică a fost înlăturată și prin moartea lui Hristos a venit ceva nou de la Dumnezeu. Aceasta este nucleul creștinismului. Drumul în Locul Preasfânt a fost deschis.

Fratele meu, savurezi tu acum această bucurie plină de pace? Savurezi tu conștient apropierea actuală de Dumnezeu? De ce este bine să știi că drumul în Locul Preasfânt a fost deschis, dacă tu prin credință nu intri în fiecare zi în el și prin aceasta nu îți însușești bogățiile nesfârșite ale harului lui Dumnezeu față de tine? Aceasta este valabil pentru oricine are parte de chemarea cerească. Perdeaua, pe care Dumnezeu a rupt-o, a fost sentința de moarte a iudaismului. Desigur omul putea să repare perdeaua – dar numai omul fără Dumnezeu. Prin nici un cuvânt al lui Dumnezeu perdeaua nu a mai fost reintrodusă. Pentru creștin ea este îndepărtată pentru veșnicie, ca și jertfele pământești, altarul și preotul. De aceea acesta servește să arate în modul cel mai clar diferența esențială între formele iudaice ale ispășirii și ceea ce creștinul posedă în moartea lui Hristos.

Cine poate nega faptul că în rânduielile iudaice bariera a rămas de netrecut chiar și pentru Aaron, cu excepția unor momente scurte? Lucrurile nu se schimbă cu nimic, chiar dacă era un Samuel sau un David, un Isaia sau un Daniel – nu era intrare liberă în Locul Preasfânt. Credința sau caracterul sfânt al marelui preot nu făcea nici o diferențiere în privința aceasta. Domnul apărea în nor deasupra capacului, și nici măcar Aaron nu avea voie să intre totdeauna înapoia perdelei, altfel ar fi murit. În acea singură zi era o jertfă pentru păcat specială pentru ispășire; numai atunci putea el să intre, respectând strict rânduielile lui Dumnezeu, ca să facă ispășire pentru sine, pentru casa lui și pentru popor. În rest drumul în Locul Preasfânt era închis.

Ce găsim noi la nașterea și în viața Domnului nostru Isus preamărit? Dumnezeu a venit în Persoana lui Hristos la oameni. Și ce s-a revelat în moartea Domnului? Că omul, omul credincios, poate acum să vină cu îndrăzneală la Dumnezeu. Cel necredincios este orb față de toate aceste binecuvântări de neîntrecut. Dumnezeu a venit în Hristos la oameni, la cei credincioși și la cei necredincioși; dar oamenii necredincioși s-au ridicat împotriva Lui, da, ei L-au lepădat și L-au răstignit. Dar tocmai prin crucea Domnului nostru Isus a fost creată de Dumnezeu o cale nouă și vie. Acela, care acum crede în Numele Său, are îndrăzneala să vină prin perdea înaintea lui Dumnezeu cu inima curățită, în deplina certitudine a credinței. Și el are pe Hristos ca Mare Preot peste Casa lui Dumnezeu. În împlinirea simbolurilor levitice inimile noastre au fost stropite și curățite de o conștiință rea, și trupul nostru a fost spălat cu apa Sa. Creștinul are aceasta ca realitate fermă și care rămâne, ceea ce pentru iudeu era numai o formă. Cuvântul lui Dumnezeu i-a curățit inima prin credință. Este numai Unul, a cărui moarte a creat baza pentru acest drept de a păși înaintea lui Dumnezeu; și această bază rămâne de necontestat și vie, până când ultimul credincios în Domnul nostru vine, ca să fie veșnic la El. Noi toți Îl vom întâlni personal acolo unde credința noastră intră deja acum. Acesta este creștinismul, și aceasta este speranța noastră sigură.

Iubite cititor, te bazezi tu conștient pe lucrarea de ispășire făcută de Hristos? Cu siguranță, în această Persoană se găsește mult mai mult decât citim în epistola către Evrei. Așa de exemplu, nu se poate crede în Hristos, fără ca să primești viața în Numele Său. Credinciosul are nevoie de viață divină, ca să aibă simțăminte care sunt în armonie cu Dumnezeu – simțăminte care urăsc răul și iubesc ce este bine. Hristos este pentru fiecare, care crede în El, viața veșnică. El este viața lor, așa cum Adam era în general capul vieții naturale pentru omenire; și este bine să ținem seama că Adam a devenit practic capul și sursa vieții abia când era un păcătos. Hristos devine Dătătorul vieții veșnice după ce a fost înfăptuită lucrarea Sa continuă de ascultare până la moarte. Dreptatea a fost satisfăcută pe deplin și Dumnezeu a fost glorificat pe deplin în El.

De aceea Hristos stă într-o binecuvântată poziție opusă față de Adam. Când Domnul a înviat din morți, El a insuflat în ucenicii Săi duhul vieții noi în puterea învierii, a vieții caracteristice creștinului. Dar aceasta este tot așa de puțin tema epistolei către Evrei ca și botezul cu Duhul Sfânt, prin care s-a constituit trupul lui Hristos; însă fiecare poate vedea cele două lucruri, care erau necesare, nu numai moartea Sa, ci și viața, care este El și pe care El ne-o dă. Ce aroganță ar fi dacă am presupune că binecuvântata viață a lui Hristos ar putea fi dată unui om care încă mai luptă cu păcatele lui neiertate! Cât de potrivit este dimpotrivă, că viața de înviere este prezentă acolo unde păcatele au fost îndepărtate prin sângele Său! Aceste două privilegii ale harului sunt absolut necesare, și ambele sunt date concomitent creștinului. De aceea, când Hristos este primit prin

credință, credinciosul le primește pe amândouă. Ce îndurare, că darurile harului sunt așa unite! Căci ele sunt date celui mai simplu prin credința în Hristos; chiar și acela care nu poate nici să citească și nici să scrie, unui bărbat bătrân și unei femei bătrâne, unui copil mic, numai dacă Duhul lui Dumnezeu lucrează supunerea față de Hristos, Cel care este calea, adevărul și viața. Dacă întrebi, dacă aceasta este suficient, atunci răspunsul este: este suficient pentru toată veșnicia. Căci »Isus Hristos este același ieri și astăzi și în veci« (Evrei 13,8).

Pentru iudeu era un circuit de jertfe zilnice, lunare, anuale și la anumite ocazii. Dar una din caracteristicile specifice creștinismului este, că există numai o jertfă, imaginea în oglindă care corespunde tuturor modelelor și este chiar mult mai mult decât toate modelele luate împreună. Animalele jertfite puteau să fie numai umbre; lucrarea lui Hristos este realitatea divină. În jertfa lui Hristos Dumnezeu ne-a lăsat să vedem pe ce se putea El odihni, o desăvârșire care era imposibilă în timpul de încercare al Vechiului Testament. Hristos a făcut nu numai să se recunoască necesitatea acestei desăvârșiri, ci numai El a înfăptuit-o spre gloria lui Dumnezeu și spre binecuvântarea omului; și Duhul Sfânt a fost trimis personal din cer pe pământ ca să aducă putere și bucurie despre toate acestea în inimă, în suflet, în adorare și în serviciul divin al creștinului.

Cine primește Evanghelia este îndreptățit să primească imediat binecuvântarea. Dacă este totuși vreun obstacol, atunci cauza acestuia este gândirea omenească și deseori sentimentele bolnave; nu este Dumnezeu Cel care oprește sufletul să aibă parte de ea. În ceea ce privește această problemă, Domnul este răbdător și compătitor, dar din partea Lui nu este nici o problemă; aceasta este absolut de partea celui care nu aude cum trebuie Cuvântul. Toate obiceiurile sau gândurile, sau chiar egoismul, lucrează într-un fel sau altul. Aceste lucruri pot fi cauza unui obstacol; dar El este credincios și neschimbător.

Gândește-te la exemplul frumos al femeii siro-feniciene! Domnul era pregătit pentru strigătul ei, de îndată ce ea a venit, dar era și ea pregătită pentru Domnul? Ea nu și-a dat seama cât de îndepărtată era ea de El. Dar Domnul a adus-o până în acest punct. El a fost trimis numai la oile pierdute ale casei lui Israel. Când strigătul ei a devenit mai intens, ca al unuia care are nevoie urgentă de ajutor, El i-a dat să înțeleagă că nu este frumos să dai pâinea copiilor la câini. Lumina a luminat în sufletul ei, care acum era cu adevărat smerit; ea vede într-o clipă necesitatea harului. Corectându-și greșeala prin cuvântul Său, ea nu mai ocupă un loc printre oi, ci ea se numește în fond numai un câțel. Ea nu avea nici un drept să aibă pretenții, ci s-a agățat de harul suveran, și ea a găsit mult mai mult decât a căutat. Chiar dacă în realitate ea nu era o oaie pierdută a casei lui Israel, ea a devenit totuși o oaie mântuită a Domnului Isus pentru toată veșnicia. Aici era un caz care nu a lăsat să se vadă în primul rând o minune, ca la fiica ei, ci lucrarea viitoare a harului suveran. Dumnezeu voia să justifice toată indulgența, pe care El a dovedit-o în trecut; dar El a lăsat acum să iasă la lumină hotărâri și căi mai profunde decât omul le-a cunoscut mai înainte sau ar fi putut să le cunoască.

De aceea Evanghelia ne arată nu numai că în crucea lui Hristos Dumnezeu a fost îndreptățit, sau în limbaj teologic, a fost satisfăcut. Desigur, faptul că Dumnezeu a fost glorificat spune mult mai mult. »Acum Fiul Omului a fost glorificat, și Dumnezeu a fost glorificat în El« (Ioan 13,31). Nu este aceasta mai mult decât orice satisfacere? Chiar și un om este satisfăcut, dacă primește ce își dorește. Dar Dumnezeu a fost glorificat în moartea lui Hristos. Și de ce? Deoarece Dumnezeu a luat parte la toată realitatea, adâncimea, înălțimea și conținutul lucrării lui Hristos în ispășire. Tot ce este în Dumnezeu și în oameni, a fost apelat și deplin descoperit prin aceasta: maiestate și smerenie, har și dreptate, sfințenie și suferințe pentru păcate, ascultare și glorie morală. »Acum Fiul Omului a fost glorificat, și Dumnezeu a fost glorificat în El. Dacă Dumnezeu a fost glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în El Însuși, și-L va glorifica în dată« (Ioan 13,31-32). Dumnezeu a fost glorificat în Hristos cel lepădat, în Fiul Omului umilit și răstignit. Fiecare atribut al naturii divine, fiecare afirmație a Cuvântului Său luminează la cruce spre onoarea lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a așezat imediat pe Fiul Omului înviat pe propriul Său tron, nu pe tronul lui David, ci la dreapta Sa pe propriul Lui tron.

În timpul întregii vieții a lui Hristos și în timpul slujirii Sale, Tatăl a fost glorificat prin ascultarea de nezguduit a Fiului în orice privință și în orice împrejurare. De ce auzim noi acum, că »Dumnezeu« a fost glorificat, și nu »Tatăl«? Deoarece păcatul Îl pune pe »Dumnezeu« pe prim plan ca Judecător al păcatului; căci păcatul atinge conștiința omului și îl constrânge apoi să se gândească la Dumnezeu. Căci cu toate obiceiurile rele și împietrirea omului, Dumnezeu atinge conștiința păcătosului, care în mod obișnuit tremură la gândul cu privire la moarte sau judecată. Dar dacă păcatul lucrează în felul acesta la conștiință, ce a simțit atunci Dumnezeu despre lucrarea jertfirii de Sine a Domnului Isus sub judecata Lui proprie asupra păcatului și în favoarea păcătoșilor? Dumnezeu a fost glorificat chiar și cu privire la păcat, prin desăvârșirea cu care Hristos a suportat din mâna Lui toate urmările păcatului. Și care este rezultatul din toate acestea? Dacă Dumnezeu a fost astfel glorificat, și numai astfel, așa cum El nu putea fi glorificat prin nici o altă persoană și în nici un alt fel, cum arată El atunci sentimentul Său cu privire la valoarea morții ispășitoare a Fiului Său?

Această valoare ar fi fost cu adevărat foarte diminuată, dacă numai s-ar fi împlinit toate profețiile din Vechiul Testament referitoare la pământ și la poporul pământesc, chiar dacă aceasta ar fi avut loc conștient. Crucea a făcut cunoscut că omenirea era rea și pierdută, și cel mai nenorocit era Israel. Și Dumnezeu ia „imediat“ în gloria Sa acolo sus pe Fiul Omului, ca singurul răspuns convenit la lucrarea de pe cruce (Psalm 8; 110). Dealul sfânt al Sionului nu este suficient de sfânt sau suficient de înalt pentru Fiul Omului. »Hotărârea« (Psalm 2) se va împlini cu siguranță la timpul potrivit. Dar ce a făcut Dumnezeu acum? El a așezat la dreapta Sa pe Domnul înviat. Omul a fost înălțat în Persoana Sa și are parte de tronul lui Dumnezeu; Vechiul Testament și Noul Testament arată aceasta.

Mulți împărați au stat pe tronul lui David, și Dumnezeu va da acestui tron mai multă onoare și demnitate, când Hristos va coborî să Se așeze pe el, și să ceară și să primească națiunile ca moștenire și marginile pământului ca posesiune. Dar aceasta va fi în Împărăția viitoare și nu se referă la timpul actual al creștinismului. Creștinismul se bazează pe Hristosul mort, înviat și glorificat prin voia lui Dumnezeu. Și el pune pe credincios în lumina harului ceresc și a gloriei cerești în Hristos și aduce sufletul în părtășie vie cu Dumnezeu, Tatăl, pe temelia răscumpărării, corespunzător eficacității sângelui lui Hristos, care Își va păstra veșnic puterea sa. O, frați iubiți, de am recunoaște creștinismul nostru propriu! Cu cât mai mult vom cunoaște atunci pe Hristos și cât de mult am prețui noi atunci lucrarea Sa!

Moartea fiilor nesfințiți ai lui Aaron a oferit ocazia să se arate cât de nedemn era omul să se apropie de Domnul. Nici chiar Aaron nu avea voie să intre totdeauna înapoia perdelei Locului Preasfânt. Altfel ar fi trebuit să moară (Levitic 16,1 și 2). Aaron trebuia să vină cu un vițel pentru jertfa de ispășire și un berbec pentru arderea de tot (Levitic 16,3). Aaron trebuia să îmbrace mantaua sfințită de in. El trebuia să îmbrace izmene de in și să se încingă cu brâu de in, și trebuia să aibă învelitoarea capului de in. Trebuia să-și spele trupul cu apă, înainte să-și ia această îmbrăcăminte (versetul 4). Toate acestea vorbeau despre nedesăvârșirea și necurăția lăuntrică. El nu era nicidecum, așa cum sta el acolo, demn de a intra înaintea lui Dumnezeu; și când intra acolo avea tămâie și sânge cu sine.

Marele preot nu apare în îmbrăcăminte oficială, ci în îmbrăcăminte care vorbea de neprihănirea neîntinată, în hainele deosebit de sfinte. Aceasta nu era îmbrăcăminte obișnuită, normală. Marele preot era caracterizat de îmbrăcăminte bogată, în care se afla aur și pietre prețioase. »Hainele de in« sfinte erau necesare pentru lucrarea de ispășire din ziua aceea.

Putem observa aici, că această înfățișare deosebită a marelui preot în marea zi a ispășirii ne ușurează înțelegerea unui verset, care pentru mulți, deși cunoscători ai Scripturii, a devenit fatal. Citim în Evrei 2,17: »De aceea a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu un Mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului«.

Să împaci pe păcătoși cu Dumnezeu este exact adevărul pe care ni-l prezintă Evanghelia. Dar să împace păcatele este un mod de exprimare nefericit. Nici în versiunea engleză Authorised Version nu trebuie să se exprime că Dumnezeu poate vreodată fi împăcat cu păcatele sau că Dumnezeu a vrut vreodată să ne împace cu păcatele noastre. „Împăcarea pentru păcate“ este o greșeală verbală, care apare în această traducere, în rest ea fiind o traducere admirabilă.

Felul de exprimare al Scripturii, atunci când este vorba de împăcare, este cu totul altul decât atunci când vorbește despre ispășire. Ispășire, în legătură cu păcatele, înseamnă îndepărtare din prezența lui Dumnezeu, și în legătură cu Dumnezeu înseamnă gloriificare din cauza dezonorării prin păcate. Dumnezeu a fost lezat prin păcate și în mod justificat revoltat din cauza lezării directe a voii Sale și a naturii Sale prin om, care îndrăznește să se opună autorității și poruncilor Sale. Ispășirea este o măsură luată de Dumnezeu în harul Său prin moartea lui Hristos, pentru ca pe o bază dreaptă să ispășescă păcatele și să ierte pe vinovatul care crede. De aceea ea este singura cale prin care El poate împăca legitim pe păcătos cu Sine. În aceasta Dumnezeu a fost la fel de adevărat de gloriificat, precum sufletul care se căiește a fost adus în pace în apropierea Sa. Prin această lucrare Fața lui Dumnezeu este în favoarea păcătosului, așa că păcatele lui, care au fost judecate în Hristos, au fost îndepărtate pentru totdeauna și niciodată nu vor mai putea fi găsite. »Ca să ispășescă păcatele poporului« este deci aici sensul corect.

În locul acesta unii se împiedică de locul din Evrei 2,17, deoarece Marele Preot este în poziția Sa oficială în înălțime abia după ce s-a înfăptuit lucrarea. Sfera Lui propriu-zisă este în cer. De aceea ei afirmă, că ispășirea a avut loc abia după moartea Sa, când El a intrat în Locul Preasfânt de sus. Dar aceasta subminează mărturia lui Dumnezeu cu privire la moartea Fiului Său. I se atribuie o lucrare imaginară, atunci când El Se afla în mormânt și în starea Sa în afară de trup a devenit activ ca Mare Preot. Se șterge caracterul ispășitor al lucrării Sale făcute pe cruce, și în locul ei se pune o altă lucrare, care de fapt nu există. Ispășirea prin moartea Sa este pusă deoparte, sau ea ar fi prin moartea Sa numai dacă s-ar presupune, că El ne-a împăcat prin ea înainte să aibă loc această ispășire inventată și bizară, care ar fi avut loc în cer. »El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte« (Coloseni 1,21-22), spune apostolul - nu printr-o lucrare viitoare în cer. El a murit aici, aici El a fost înălțat fără îndoială de pe pământ pe cruce - și nu în cer - însă puterea sângelui Său a fost prezentă imediat și veșnic valabilă. Se poate imagina un simbol mai minunat decât acela pe care l-a dat Dumnezeu în îmbrăcămintea și acțiunea marelui preot? Marele preot trebuia în ziua aceea să facă lucrarea de ispășire pentru păcate, care era atât necesară cât și eficace. Și cu toate acestea el nu purta îmbrăcămintea oficială a funcției, ci îmbrăcămintea deosebită.

Nu corespunde acest tablou instructiv în mod deosebit realităților? Domnul a îndeplinit funcțiile specifice preoției Sale, după ce El a fost făcut desăvârșit prin suferințe și S-a înălțat la cer. Dar mai înainte a fost înfăptuită lucrarea de ispășire și ea a fost primită. După ce prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor S-a așezat la dreapta Măririi în locurile prea înalte (Evrei 1,3); da, mai mult chiar: »a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci su Însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică« (Evrei 9,12) – tocmai de acest text se abuzează, ca să se confirme rătăcirea, că ispășirea a avut loc numai atunci și acolo. El nu a obținut acea răscumpărare de fapt nici în cer nici pe pământ, ci când a fost »înălțat« pe cruce. Acolo Dumnezeu L-a făcut păcat, pe El, care n-a cunoscut nici un păcat; dar când lucrarea de ispășire a fost făcută în felul acesta, în aceeași clipă efectul ei a pătruns în Sfânta Sfintelor. »S-a sfârșit«, a spus El, Cel care Și-a dat sufletul în moarte. Sângele era pentru Dumnezeu în Locul Preasfânt și pentru păcatele omului pe pământ.

Realitatea a întrecut în toate privințele simbolul. În acest scop El »a fost înălțat de pe pământ«. Așa atrage El pe toți oamenii la Sine, nu numai pe fiii lui Israel, ci pe toți oamenii (Ioan 12,32). Căci așa după cum crucea a îngropat orice speranță la un Mesia în viață, tot așa orice speranță pentru omul păcătos este într-un Mântuitor răstignit. La cruce El a purtat judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, în timp ce puterea sângelui Său S-a extins în Locul Preasfânt. Abia după înălțarea Sa la cer și după ce El a trimis pe Duhul, aceasta a fost predicat oamenilor de pe pământ. Simbolic

marele preot acționa singur, și anume nu ca mijlocitor normal, ci în poziția deosebită înaintea lui Dumnezeu, ca mare suplinitor în judecata asupra păcatului, atât pentru familia cerească cât și pentru poporul pământesc. El încă nu a fost numit de Dumnezeu, ca să practice funcția Sa de Mare preot în cer. S-ar putea gândi, că, dacă marele preot ar fi intrat în propria sa îmbrăcăminte preoțească în Sfânta Sfintelor, Hristos ar fi avut încă ceva nou de împlinit în cer, ca să îplinească urmările acțiunilor, care corespund diverselor părți ale tabloului. Dar acest gând nu este corect.

Dar chiar și tabloul, așa cum stă el înaintea noastră și cum îl vedem, spune destul de clar, că marele preot, înainte să îmbrace hainele lui obișnuite, pe când era încă îmbrăcat cu hainele sfinte de in, face ceva cu un înțeles profund, și anume după ce a părăsit Sfânta Sfintelor. Căci abia după aceea mărturisește păcatele asupra țapului care le va duce în pustiu, ca să nu se mai aducă aminte de ele. Chiar dacă credincioșii nu trebuie să aștepte revenirea lui Hristos din cer, ca să savureze privilegiul mare rezultat din poziția Lui de suplinitor, noi trebuie totuși să ne păzim de o tratare prea tehnică a tabloului. Această succesiune era necesară pentru tabloul simbolic, ca să facă clară fângăduința pentru Israel de la sfârșitul timpurilor. În contrast cu Aaron, Hristos a făcut o răscumpărare veșnică, atunci când El a intrat în Sfânta Sfintelor. Tabloul real, adevărul, este desăvârșit de complet și unitar, ceea ce reprezentarea simbolică nu putea să redea. Căci Legea nu a făcut nimic desăvârșit (Evrei 7,9). Aaron era foarte departe de Mântuitorul și de lucrarea Sa la cruce.

Mijlocele din creație folosesc numai pentru un moment ca o mărturie simplă despre primirea veșnică a Persoanei lui Hristos și pentru eficacitatea sângelui Său pentru noi. Jertfa Domnului nostru a fost definitivă și completă. Noi nu trebuie să ne mai gândim la o jertfă nouă. În El este și viața veșnică, tot așa cum prin El are loc mântuirea veșnică. Prin aceasta conștiința este curățită pe deplin de păcate. Dacă El prin sângele Său, care s-a vărsat o singură dată, nu poate curăți, ce poate atunci curăți? Hristos nu va mai suferi și nu va mai muri încă o dată.

Se poate obiecta, că pe parcursul zilei se poate face nedreptate, se poate păcătui? În privința aceasta Dumnezeu a pregătit o procedură divină, care reabilitează sufletul, făcându-l să se gândească cu adâncă smerenie, ce L-a costat pe Hristos păcatul. Sufletul se pleacă înaintea lui Dumnezeu cu sentimentul dezonorării, care a făcut-o harului unui astfel de Mântuitor. Lucrarea lui Dumnezeu este făcută prin Duhul, ca să mustre pe cel murdărit și să-l facă să mărturisească înaintea lui Dumnezeu. »Spălarea cu apă prin Cuvânt« este tabloul marcant al apostolului, care corespunde apei de curățire a fărâdelegilor, din Numeri 19. Aceasta se aplică de atâtea ori cât este necesar, dar de ce nu se aduce nici o jertfă? Deoarece jertfa este absolut de desăvârșită, da, face desăvârșit. Repetarea ei ar limita argumentarea din epistola către Evrei. Dar trebuie să aibă ceva loc: și »dacă cineva a păcătuit«, atunci »avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit« (1 Ioan 2,1).

Dar adevărul, care stă înaintea noastră în centru, este acela, că lucrarea de ispășire făcută de Hristos, care șterge păcatele credinciosului și îi curăță conștiința, rămâne veșnic înaintea lui Dumnezeu, și o reînnoire a ei este exclusă. Aceasta este învățătura curată și incontestabilă, pe care a scris-o inspirația divină. Această sentință a Duhului Sfânt nu poate fi contestată. Orice formă sau orice măsură, de a aduce astăzi lui Dumnezeu o jertfă pentru păcatele noastre, este un atac nerușinat și blasfemie împotriva jertfei aduse o singură dată de Hristos. Aceasta este cea mai marea necredință față de eficacitatea ei veșnică. Nu numai că jertfa este veșnică în ceea ce privește valoarea ei, ci ea este și permanentă, ceea ce este cu mult mai mult. Hristos S-a așezat pentru veșnicie la dreapta lui Dumnezeu, căci printr-o jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți. Ritualurile, așa cum sunt în catolicism, sunt o răstălmăcire infidelă adevărului Evangheliei și un efort zadarnic și rău de a reinstaura preoți pământești și jertfe naturale.

Deoarece oamenii nu au cunoscut adevărata curățire de păcate, făcută prin Hristos (Evrei 1,2), au inventat fabule despre purgatoriu. În felul acesta cardinalul Bellermin nu ia numai pe mahomedani în ajutor, ci și pe Plato, Cicero și Virgil, ca și cum lumina naturală sau mai bine zis întunericul păgân ar putea să dea mărturie despre ce are loc dincolo de mormânt. Așa se referă compatriotul

nostru Dr. Milner în lucrarea sa „Sfârșitul conflictului“ la aceeași mărturie; căci învățătorii catolici moderni repetă aceeași nebunie veche, tristă și falsificată. Ei toți nu cunosc Cuvântul Adevărului, Evanghelia mântuirii noastre, și ca și păsările de noapte se retrag în întunericul potrivit al vechiului păgânism sau al islamului necredincios. Ei se folosesc de toate mijloacele, ca să se retragă de la lumina și dragostea lui Dumnezeu în Hristos și de la mântuirea Sa, că nu mai rămâne nimic decât o dogmă moartă. Sufletele vii, începând cu conciliul din Trient, sub amenințarea cu blestemul excomunicării, nu au voie să se încreadă în dragostea lui Dumnezeu.

Cititorul trebuie să se ferească de istorici, în privința acestei teme serioase. Chiar și Hallam scrie cu o liniște filozofică nu numai despre cele referitoare la gloria și adevărul lui Dumnezeu, ci și despre interesele veșnice ale fiecărui om (ceea ce este îi este specific). El își închipuie ceva, ca să spună tot binele care există despre părinții tridentiniși ca să batjocorească fără scrupule pe Luther. Dar unde este credința aleșilor lui Dumnezeu, având în vedere această indiferență crudă față de adevăr, care probabil este mai degrabă veritabilă decât fățarnică? Fără îndoială, nici cel mai bun om nu este scutit de greșeli, în mod deosebit în momente de nervozitate sau pericol. »Este însă bine să fi totdeauna plin de râvnă pentru bine«, spune o Autoritate, pe care nici un filozof n-o poate disprețui, fără să nu fie pedepsit. Și nu a rostit Domnul milos al slavei un „vai“ asupra acelor care iau cheia cunoștinței, în timp ce nici ei nu intră și nici nu lasă să intre pe aceia care vor să intre?

Cei doi țapi

Dacă vom lăsa vițelul pentru un moment la o parte, diferența dintre cei doi țapi atrage toată atenția noastră. Fiecare poate recunoaște din Scriptură, că între ei există o diferență categorică. Este în zadar să se presupună că prin aceasta Dumnezeu nu a vrut să ne facă cunoscut adevăruri categorice. Să observăm că sorțul decidea cu privire la ei – alegerea era deci exclusiv în mâna Domnului. Aceasta era cu totul neobișnuit cu privire la jertfe. La jertfele de un miros plăcut, alegerea animalului de jertfă se făcea de către cel care aducea jertfa cu respectarea anumitor condiții. La jertfa pentru păcat și la jertfa pentru vină nu se lăsa nici o posibilitate de alegere; era dată o poruncă concretă, ca un animal sau altul trebuia jertfit, în funcție de situația concretă. În alte cazuri la aducerea jertfelor se ținea cont de situația săracilor. Pe de o parte se ținea cont de sărăcie, iar pe de altă parte aceia care erau bine înstăriți și aveau o inimă darnică aveau ocazii destule ca să dovedească aceasta. Dar în acest caz alegerea era făcută special de Domnul.

Doi țapi trebuiau aduși de copiii lui Israel, și nici un alt animal. Nici măcar marele preot nu era împuternicit să aleagă care dintre ei era pentru Domnul și care pentru popor. Aceasta a fost în mod absolut lăsat pe seama Domnului. Motivul pentru aceasta ar putea fi, că în tot ritualul lui Israel nici o jertfă în ceea ce privește natura ei nu stătea așa de strâns în legătură cu Dumnezeu ca jertfele care se aduceau în marea zi a ispășirii. El se ocupa cu păcatul și corespunzător în această chestiune hotărăște exclusiv Domnul. Marele preot însuși este singurul om căruia i se permite să fie de față. În celelalte zile îl însoțeau fiii casei sale, în timp ce preoții subordonați își ocupau locurile convenite lor. În această zi acționează El, El singur. Înțelesul acestor lucruri cu privire la Domnul Isus este clar. În mod corespunzător marele preot nu apare îmbrăcat cu hainele lui oficiale, ci cu o îmbrăcămintă care vorbea despre o dreptate nepătată; în îmbrăcămintea sfântă. Acestea nu erau nici îmbrăcămintea unui preot obișnuit; un preot era caracterizat prin purtarea unui efod. Marele preot se caracteriza printr-o îmbrăcămintă prețioasă, care avea ornamentație de aur, argint și pietre prețioase. Dar pentru această misiune deosebită, la care marele preot avea o funcție total deosebită, se purta numai »îmbrăcămintea sfântă de în«.

Aaron era marele preot, dar aici îl vedem într-o poziție cu totul deosebită – un mare preot nu în slujba sa de mediator, ci într-o lucrare de suplinire ca purtător al păcatelor. El a luat această poziție pentru Israel, și nu numai pentru popor, ci și pentru fiii săi și pentru sine însuși. De aceea este clar, că locul, pe care el îl ia, este un loc cu totul altul decât locul lui obișnuit în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu. Nicidecum în tabloul acestei zile mari nu ni se prezintă mijlocirea, ci mai degrabă el creează baza pentru aceasta.

Nu vedem aici nici un martir, și nici identificarea din compasiune, așa cum unii vor să degradeze lucrarea de ispășire. De asemenea aici nici câtuși de puțin nu era vorba de domnie morală sau de o revelare a dragostei curate sau a iertării absolute. Toate aceste însușiri se pot probabil găsi într-o măsură dreaptă și într-o lumină adevărată în moartea Domnului nostru Isus. El a fost cu adevărat Martirul cel mai sfânt și incomparabil în moartea Sa. Și prin aceasta El a împlinit domnia morală a lui Dumnezeu, așa cum niciodată nu a avut loc, sau ar putea avea loc, decât numai la Persoana Sa și sub mâna proprie a lui Dumnezeu. Ascultarea Lui în dragoste a fost absolut desăvârșită. Și totuși El a fost ispitit, așa cum nici un om nu a fost vreodată ispitit. El nu a fost scutit de nici o ispită, așa cum este ispitit omul; dar nu se spune niciodată, că Domnul nu a fost ispitit mai mult decât toți ceilalți. Sau crezi tu, că cineva a fost ispitit așa cum a fost ispitit Domnul în cele 40 de zile?

Ultimele trei ispite ale Domnului nostru ar putea fi în aceeași măsură și partea urmașilor Săi, căci ele sunt singurele detalii ale ispitirii Lui, care ne sunt făcute cunoscut. Dar ce știm noi despre cele 40 de zile? De ce nu se dau nici un fel de detalii despre acestea? Deoarece nimeni nu va mai ajunge într-o astfel de situație. Pe de o parte cineva poate să imite parțial acestea, ca escroc, și cu siguranță noi am auzit ceva de felul acesta. Pe de altă parte citim despre Moise, că el a fost 40 de zile întărit pe munte, și despre Ilie că el a umblat 40 de zile în puterea mâncării, pe care i-a dat-o Dumnezeu.

Dar cât de diferite sunt aceste trăiri de trăirile Sale, când numai El singur S-a împotrivit dușmanului în pustiu, a fost numai în tovărășia animalelor sălbatice, până când la urmă au venit îngeri, ca să-I slujească. Sfântul lui Dumnezeu S-a împotrivit triumfător, dar în această împotrivire a suferit până la extrem.

Este așa la ceea ce oamenii numesc „ispită“? Ce trist este să știi că noi prea des am cedat, în loc să ne împotrivim, și că noi ne-am creat comoditate, în loc să suferim! Noi „ajungem în ispită“, ca Petru, în loc să veghem și să ne rugăm, așa cum ar trebui să facem. Domnul nostru a suferit, atunci când a fost ispitit (Evrei 2,18). Răul nu a avut nici un acces la El; însă simțămintele spirituale ale naturii Lui sfinte au fost chinuite prin ispita, pe care Satan I-a provocat-o. Dar în El nu era nici un punct de legătură pentru ispita venită din afară; și planurile lui Satan, care nu a găsit nimic în El, au fost total zădărnice. Avea această ispita un sens? Ea a contribuit să facă apt pe Domnul nostru preamărit de a fi Mare Preot, care are milă. El a învățat ascultarea în ceea ce a suferit (Evrei 5,8). Înainte ca El să devină Om pe pământ, El știa ce însemna să poruncești. Când a fost glorificat în cer, El a rămas Om, în stare să simtă mult mai intens și mai profund cu cei ispitiți și încercați, decât dacă El nu ar fi fost ispitit aici pe pământ. Căci noi nu vrem să presupunem, că dragostea este mai mică, deoarece El a înviat dintre morți. Noi primim certitudinea, că El trăiește pentru totdeauna, ca să intervină pentru ai Săi. Compasiunea Lui se revarsă totdeauna liber și deplin de sus. Așa ne prezintă Duhul Sfânt aceasta în epistola către Evrei și în alte locuri.

Dar în marea zi a ispășirii nu era vorba de compasiune cu cei sfințiți, ci de o suplinire în har a oamenilor, pentru a lua din mâna lui Dumnezeu judecata asupra păcatului. Ceea ce este necesar pentru păcat, nu este compasiunea, ci suferința. Un creștin, pentru situația că el a păcătuit, nu trebuie să fie fără un ajutor binecuvântat; căci »avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre« (1 Ioan 2,1-2); în aceasta constă răspunsul la nevoia cea mai mare dintre toate nevoile. Păcatul a aruncat rușine asupra lui Dumnezeu și a lezat voia Sa, natura Sa și Maiestatea Sa. De aceea Dumnezeu trebuia îndreptățit în orice privință cu privire la păcat. El a fost ca Tatăl glorificat în viața Fiului Său, a Domnului nostru Isus, aici pe pământ. Atunci El a găsit pe singurul Om, care nu numai a împlinit în chip desăvârșit și permanent toate poruncile Lui, ci El a corespuns vocii Lui și dragostei Lui printr-o ascultare și dependență care niciodată nu au eșuat în necazuri și suferințe. Dar s-a ridicat o nouă întrebare: Se va smeri Sfântul lui Dumnezeu atât de mult, ca să fie făcut păcat? Își va pleca El capul sub acea povară insuportabilă? Va purta El spre onoarea lui Dumnezeu păcatul în toată dimensiunea și urâtenia lui și în urmările lui nespuse de îngrozitoare? Va renunța El cu orice preț la Sine Însuși, pentru ca prin propria jertfă să îndepărteze păcatul?

Judecata asupra păcatului înseamnă părăsire din partea lui Dumnezeu. Va bea Isus acest pahar? Numai El, care voia să sufere pentru păcat, putea să ia aceasta asupra Sa; căci în El într-adevăr nu era nici un păcat! Un om, care ar fi pătat chiar numai de cel mai mic păcat, trebuie să sufere pentru propriile păcate. De aceea era o condiție indispensabilă pentru lucrarea de ispășire, ca jertfa să fie fără pată și fără cusur. Unde era omul care putea să sufere pentru păcat, la care să nu poată fi vorba de propria vină? Omul a fost provocat, să dovedească pe Isus de păcat. Dumnezeu a dat mărturie de buna Lui plăcere pentru El. Numai Isus putea să sufere făcând ispășire; și aceasta este ceea ce El a făcut și ceea ce a simbolizat acțiunea marelui preot în ziua aceea. Fără îndoială, orice imagine este total insuficientă, ca să prezinte pe Domnul nostru. El era atât Marele preot care aducea jertfa, cât și jertfa însăși, care a fost jertfită. Scriptura prezintă clar ambele în El. Epistola către Evrei dovedește incontestabil adevărul în deplină măsură. S-ar putea face referință și la mărturia care este dată în epistola întâia a lui Ioan (1 Ioan 2,2; 4,10): El este ispășirea (ἱλασμός) pentru păcatele noastre. Aici avem cuvântul care descrie relația Domnului nostru cu marea zi a ispășirii ca animalul de jertfă. În afară de aceasta Romani 3 explică, că Dumnezeu L-a făcut mijloc de ispășire (ἱλαστήριου) sau »Scaun al harului«. Chiar dacă aceasta nu este încă totul, nu este de mirare, că Scriptura spune, că »Hristos este totul«.

În mod corespunzător țapul, pe care a căzut sorțul să fie pentru Domnul, trebuia fără îndoială să corespundă cerințelor ființei Sale. Din acest motiv sângele nu a fost adus înaintea oamenilor, care aveau nevoie de puterea ispășitoare a acestuia, ci la Dumnezeu, acolo unde este El. Același adevăr îl găsim în esență și în noaptea de Paște. Când a fost instaurat primul Paște, sângele a fost uns nu pe partea interioară a ușii, ci pe partea exterioară: sângele prețios nu trebuia văzut de om, pentru ca prin privirea lui să capete mângâiere. El era îndreptățit să ia din belșug mângâiere din el, dar nu prin privirea sângelui. Sângele era categoric numai în afară. Familia israelită trebuia tot așa de categoric să se afle în interiorul încăperii. »Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi« (Exod 12,13), a spus Domnul. Israel trebuia să mănânce carnea în siguranță, dar nu fără ierburi amare.

Astfel, adevărata trăsătură de caracter, profundă și foarte însemnată a ispășirii este totdeauna aceea, că sângele este adus la *Dumnezeu*. Fără îndoială este pentru om; dar adevărul esențial este, că el este adus la Dumnezeu. Credința se odihnește de aceea pe prețuirea sângelui făcută de *El* și nu pe prețuirea făcută de omul însuși. Când marele preot ia țapul, pe care a căzut sorțul pentru Domnul, vedem în aceasta fundamentul pe care se odihnește tot Israelul, în același timp nu se spune nici un cuvânt, că mâinile trebuie puse pe capul animalului și păcatele lui Israel trebuie mărturisite asupra lui. Nu este confirmat că marele preot nu a făcut aceasta, chiar dacă iudeii spun, că el a făcut; dar noi nu trebuie să mai luăm în considerare tradiția iudaică, ceea ce spun oamenii astăzi. Izvoarele noastre sunt în Scriptură și de aceea sunt de la Dumnezeu, Căruia Îi mulțumim pentru aceasta, dacă noi cunoaștem realmente valoarea și siguranța încrederii în ceea ce spune El. Vai de omul care încearcă să vorbească pentru Dumnezeu, fără Cuvântul Lui! Tăcerea lui Dumnezeu trebuie respectată tot așa ca și vorbirea Lui. Ceea ce El binevoiește să ne facă cunoscut are desigur locul lui cel mai înalt; credința cu deosebit respect se distanțează însă de faptul de a umple golurile, pe care Dumnezeu le-a lăsat. Putem fi siguri, că El a cunoscut toate nevoile acelora cărora El le-a dat revelația Sa ca dar nespus de prețios, și a îngrijit de ele.

Cel care aducea jertfa își pune mâna pe o jertfă de ardere, atunci când o aducea: era privilegiul lui; dar aici domnește tăcerea în privința aceasta. De ce? Este aceasta inexplicabil? Nicidecum, mâna se pune pe jertfă pentru identificare cu jertfa. La o jertfă obișnuită pentru păcat prin aceasta păcatele mărturisite se transferau asupra animalului de jertfă, la jertfa de ardere jertfa primită se transfera asupra celui care o aducea. Aici este vorba exclusiv de onoarea Domnului, Maiestatea Sa lezată trebuia îndreptățită. Curățirea poporului păcătos a avut loc în deplină măsură în aceeași zi; dar prin Azazel, cel de-al doilea țap. Primul țap este total și de nedespărțit marcat de adevărul, că nu omul, nu Israel, ci onoarea lui Dumnezeu stă pe prim plan. Trebuie ținut seama, ca ea să ocupe în toate primul loc.

În lucrarea de ispășire Dumnezeu trebuie glorificat. Nu există nimic mai sigur, mai stabil sau mai drept decât aceasta. Scriptura nu permite ca ceea ce are nevoie creatura să aibă prioritate față de gloria morală a lui Dumnezeu. Asupra țapului al doilea se făceau mărturisiri foarte detaliate și complete, dar în privința aceasta nu se găsește nici un cuvânt cu privire la primul țap. Mărturisirea este corectă și necesară acolo unde păcatele omului stau pe prim plan. Aceasta corespunde vocii lui Dumnezeu, ca să dea omului adevărata mângâiere. Aceasta este expresia corectă a judecării de sine înaintea lui Dumnezeu, pentru ca el să obțină iertarea. Dar există o cerință mult mai profundă, și trebuie să existe - și anume că onoarea și sfințenia lui Dumnezeu în primul rând și înainte de toate este asigurată în lucrarea de ispășire. Nu există o bază mai potrivită în afară de aceea care corespunde gloriei Sale și Ființei Sale; cum și unde a fost lucrată aceasta? Într-o jertfă pentru păcat, care vorbește către El despre Hristos, care fără nici o rezervă cu privire la gloria Sa S-a consacrat în moartea ca jertfă și a renunțat complet la Sine, pentru ca să poarte toate urmările păcatului în judecata divină necruțătoare.

Chiar dacă omul este subiectul celei mai mari compasiuni, aici însă el dispare cu totul. Hristos stă singur înaintea lui Dumnezeu ca Cel suferind în judecată. Vai! Omului nu-i place când este exclus. Omul dintâi este în ochii proprii foarte, foarte important, și el devine mult mai sensibil, dacă este trezit și înțelege că are nevoie de iertare. Îi vine greu să creadă, că nu totul se învârte în jurul lui. El

are nevoie urgentă de iertare și chiar de iertare profundă. De ce să nu găsească el răspunsul la nevoile lui stringente în primul țap? Dumnezeu a vrut altceva, și El este înțelept și sfânt. Dumnezeu a stabilit ca drept primordial din toate drepturile ceea ce în lucrarea de ispășire trebuie să fie spre onoarea Sa. Și El a făcut aceasta în modul cel mai clar și cel mai convingător, chiar dacă sunt oameni nebuni și își imaginează că ei înțeleg lucrurile lui Dumnezeu mai bine decât Dumnezeu Însuși, și în felul acesta sunt gata să scoată ceva din Scriptură, sau să adauge ceva la ea. Dumnezeu a exclus deșertăciunea și aroganța omului chiar și de la umbra modelului, nu numai de la modelul însăși. El a atestat acelora care tremură înaintea Cuvântului Său, că plinătatea binecuvântării Sale pentru om stă deja pregătită, însă aceasta poate avea loc numai prin ceea ce ne spune primul țap, și nu prin țapul al doilea singur. De amândoi țapii trebuie să se țină seama, și anume în ordinea stabilită de Dumnezeu. Nu există un alt drum pentru a primi binecuvântarea; sufletul primește aceasta prin credința că Dumnezeu a fost glorificat în moartea lui Hristos. Și pentru ca aceasta să poată avea loc în felul acesta, omul se smerește și Dumnezeu acționează asupra animalului de jertfă, care este locțiitorul lui. Aaron era aici imaginea, dar modelul real era realmente Fiul Omului.

Cât de potrivit de clar devine aceasta în aceea că singura ocazie, la care Scriptura mărturisește că Domnul nostru Isus a spus »Dumnezeul Meu«, era pe cruce. Când El a fost aici pe pământ, în mod obișnuit a spus »Tată«. El a gândit, a simțit, a vorbit, a acționat totdeauna numai în părtășie desăvârșită cu Tatăl. Nu este de mirare, că Tatăl a fost glorificat în Fiul. Dar acum are loc o schimbare totală, și Domnul ne pregătește pentru aceasta, prin aceea că spune: »Acum Fiul Omului a fost proslăvit, și« - Tatăl? Nu - »Dumnezeu a fost proslăvit în El« (Ioan 13,31). Că aceasta nu este o întâmplare, rezultă fără îndoială clar din cuvintele care urmează: »Dacă Dumnezeu« - nu Tatăl, ci Dumnezeu - »a fost proslăvit în El, și Dumnezeu Îl va proslăvi în El Însuși, și Îl va proslăvi în dată« (Ioan 13,32). Este vorba de faptul că El a fost făcut păcat, și Dumnezeu este ca Dumnezeu Judecător al păcatului, și nu ca Tată. Noi toți știm, că teologii vorbesc despre „Tatăl nostru care a fost împăcat“ (și eu recunosc, că ei se referă la adevărul referitor la lucrarea de ispășire, și în privința aceasta sunt întrutotul de acord); dar nici un om nu poate justifica prin Scriptură un astfel de mod de exprimare. Dumnezeu are nevoie de lucrarea de ispășire. Păcatul este reprobabil și insuportabil pentru natura Sa. Pentru ca el să fie ispășit, aceasta poate avea loc numai printr-o judecată dumnezeiască necruțătoare făcută unei jertfe corespunzătoare.

Cuvântul »Tată« pune înaintea ochilor noștri o cu totul altă ordine a faptelor, adevărilor, gândurilor și sentimentelor. Acolo este o relație de dragoste față de Fiul și acum prin har față de familia celor care cred (căci aici noi nu rămânem la paternitatea Sa generală, ca în Efeseni 3,15; 4,6). De aceea are loc disciplinarea vigilentă și sfântă, ca la un tată față de copiii săi. Dar acolo unde este vorba de judecata deplină asupra păcatului trebuie exclusă orice gândire cu privire la părtășia îndurătoare și roadele care rezultă din aceasta. Dumnezeu este Judecătorul păcatului; și în acest caz nu poate fi nici cea mai mică atenuare. Păcatul nu merită cruțare. Îndurarea nu își are locul aici. Păcatul trebuie pedepsit așa cum se cuvine. El trebuie înlăturat totalmente, și adevărul, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu trebuie satisfăcute cu orice preț în exercitarea judecății asupra păcatului. La crucea lui Hristos nu a coborât nici cea mai mică rază de lumină binevoitoare de la Tatăl prin întunericul care Îl înconjură pe Acela care nu a cunoscut nici un păcat și acolo a fost făcut păcat pentru noi. Însă niciodată desăvârșirea Lui nu a fost așa de prețioasă în ochii lui Dumnezeu, ca în timpul când El a purtat păcatele noastre și a strigat: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?«

Aceasta ne arată cât de deplină a fost schimbarea poziției Domnului nostru la cruce. Nu era El Fiul veșnic? El era, fără nici o schimbare. El nu putea să înceteze să fie Fiul la sânul Tatălui, așa după cum Tatăl nu putea să înceteze să fie Tatăl Său. Dacă aceasta ar fi fost posibil și ar fi avut loc, atunci lucrarea Sa de ispășire ar fi fost fără valoare înaintea lui Dumnezeu și pentru om; dar nu putea să fie altfel decât este. Nu era El Dumnezeu? El, Cel care este Dumnezeu, nu poate niciodată să înceteze să fie Dumnezeu; tot așa cum un om niciodată nu poate deveni Dumnezeu. El, Cel care S-a coborât să devină Om, a fost făcut acum la cruce păcat. Și cine L-a făcut păcat? Numai

Dumnezeu; omul nu s-a gândit niciodată la o astfel de minune. Dumnezeu, Judecătorul păcatului, a dat pe Fiul Său preaiubit, pentru ca Acesta prin har să poată deveni om, nu numai ca »în timpul cărnii Sale« în părtășie cu Tatăl să arate dependența și ascultarea desăvârșită, ci înainte de toate ca să sufere până la extrem tot ce Dumnezeu putea să facă în judecata Sa necruțătoare la cruce asupra păcatului.

De aceea întinericul nenatural a înconjurat pe Domnul nostru, în momentul când El suferea în felul acesta. El nu a încetat nicidecum să fie Fiul, căci la cruce El a spus »Tată« , nu numai înainte ca să strige »Dumnezeul Meu«, ci și după aceea, ca să arate categoric, că părtășia nu a încetat nici o clipă să existe. Însă El a spus »Dumnezeul Meu« când El a fost realmente jertfa de tăiere pentru păcat; și aceasta nu era o formă goală. Dacă ceva a putut să fie real, de când a început lumea, atunci aceasta a fost purtarea păcatelor de către El. Așa cum totul în viața Domnului nostru era veridic, tot așa trebuia să fie și în suferințele și moartea Sa pentru păcat, și așa a și fost. Ce binecuvântat este aceasta pentru noi! Pentru ca binecuvântarea să poată fi tot așa de reală pe cât este de desăvârșită, sorțul pentru Domnul a stat pe primul loc și nu sorțul pentru popor. Aceasta este însemnătatea primului țap. Principiul creștin al lui este ispășirea.

Dacă mergem la al doilea țap, vedem că suplinirea aici nu este mai puțin clară. Prin aceasta primim o noțiune clară despre marea zi a ispășirii, al cărei adevăr este revelat pe deplin în Noul Testament. Este o grupă activă de oameni, care se numesc ei înșiși „gânditori“ și doresc să tăgăduiască cele două adevăruri. Ei doresc să degradeze toate acestea, coborându-le la revelarea unor sentimente de milă ale Domnului nostru, la o revelare a dragostei pentru martiriu sau spre o deviere asemănătoare a acțiunii lui Dumnezeu cu păcatul la cruce. Aceasta este rătăcirea veche, care exista cu mult înainte de Socinus, arătată acum în haine noi și la oameni care se tem să se declare gnostici și socinieni. Astfel de teorii vorbesc despre miopie și în mod fatal sunt contrare a ceea ce Dumnezeu a lucrat prin moartea Domnului nostru Isus. Ele contrazic totodată imaginea și adevărul; însă numai Noul Testament dă lumina deplină a lui Dumnezeu.

O imagine, ca și o pildă, nu se potrivește în toate punctele cu realitatea. Ce ambele oferă este numai o analogie justă (în opoziție și în concordanță) a unui principiu mare, dar niciodată adevărul deplin (sau înfățișarea adevărată, așa cum se spune în Evrei 10,1). Imaginea este ori un om, ori, ceea ce stă și mai jos decât un om, un țap, un berbec, în bou, o pasăre, etc. Și o pildă vorbește despre un semănător, despre o sărbătoare de nuntă, despre un pom sau o altă comparație potrivită. Însă aceste imagini, care își au originea în creație, sunt în mod necesar limitate; ceea ce noi avem la Domnul nostru Isus este infinit. Dacă Domnul nostru Isus ar fi fost numai cât grosimea unui fir de păr mai puțin decât Dumnezeu Tatăl, El nu putea să fie o jertfă potrivită pentru păcat înaintea lui Dumnezeu Judecătorul. Și El nici nu ar fi putut să reveleze oamenilor pe deplin pe Dumnezeu. Numai Dumnezeu putea să corespundă desăvârșit la ceea ce cere Dumnezeu. Că Fiul a făcut aceasta, și anume în om și ca Om, era parte a desăvârșirii Sale. Întrebi: Cum poate Dumnezeu să satisfacă pe Dumnezeu? Dacă oricine înțelege că un om poate să satisfacă pe un om, de ce să nu se creadă aceasta și cu privire la Dumnezeu? Că în Dumnezeire există unitate, nimeni, care este creștin, nu neagă aceasta; pe lângă aceasta el crede pe deplin în cele trei Persoane ale Dumnezeirii, în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Matei 28,19).

Și prin aceasta adevărul nu poate fi cătuși de puțin slăbit. Acela care în Dumnezeire nu vede mai mult decât trei aspecte ale unei Persoane, acela nu este creștin, ci un înșelător și un anticrist. El nu mărturisește pe Dumnezeul revelat pe deplin și adevărat. El nu mărturisește că Dumnezeirea are nu numai trei însușiri de caracter, ci are trei Persoane. Și acestea sunt așa de diferite una de alta, că Tatăl a putut trimite pe Fiul și că Duhul Sfânt putea să coboare peste Fiul în prezența Tatălui și în cunoașterea Fiului, că era chiar vizibil în exterior pentru oameni. Aceasta este prima și cea mai uriașă realitate, care este numită în evanghelii, o mărturie clară despre „Triunitate“. Ce sentiment comun se poate avea cu aceia care trec cu vederea o astfel de realitate și se împiedică de felul de exprimare? De ce se rămâne așa de mult la literă și se are frică să se rostească un cuvânt care nu este în Biblie? Triunitatea se regăsește clar în Biblie; acest adevăr nu este prezentat deschis numai

în Noul Testament, ci el străbate întreaga Biblie de la primul capitol și până la ultimul (într-o formă mult mai voalată în Vechiul Testament în general). Acum nu se poate citi cu judecată capitolul 1 din Geneza, fără să se vadă că în Dumnezeu sunt mai multe Persoane decât una. Chiar și primul verset al capitolului întâi conține o pregătire clară, chiar dacă treptată, ca să facă cunoscut aceasta, care se recunoaște cel puțin atunci când se știe despre acest adevăr.

Întrebi, cum poate fi posibil așa ceva? «La început Dumnezeu a creat». Probabil că încă nu este general cunoscut, dar cu toate acestea este adevărat, că în textul ebraic original »Dumnezeu« este la plural, ceea ce desigur se referă la mai mult decât o persoană. Însă verbul »a crea« este la singular – o formă care este folosită numai în legătură cu Dumnezeul cel viu, și nu când este vorba de idolii păgânilor. La idolii păgânilor verbul este la plural. La Dumnezeul adevărat verbul este folosit deseori la singular, cu toate că subiectul este la plural. Cazuri ca cel din Geneza 20,13, unde și verbul este la plural, dovedesc că Dumnezeu (Elohim) era cunoscut ca pluralitate reală. Ar putea ceva mai bun să ne pregătească pentru revelarea unității naturii și pluralității Persoanelor? Trebuie însă spus, că nimeni din Vechiul Testament nu putea vedea cele trei Persoane așa cum Ele au fost revelate mai târziu. Chiar și credinciosul a trebuit să aștepte apariția Noului Testament, ca să primească lumina deplină și adevărul deplin. Când însă lumina și adevărul au venit în Hristos și prin Duhul, această formă deosebită a Numelui lui Dumnezeu a trebuit să fie observată de aceia care iau seama la fiecare cuvânt al Sfintei Scripturi. Oamenii, care gândesc cu indiferență la inspirație, pot fără îndoială să pună la îndoială puterea unui cuvânt, deoarece părerile lor sunt fără credință și stricate. Căci aceștia în mod necesar slăbesc inspirația, așa cum ea a fost revelată de Dumnezeu și cum Duhul Său gândește cu privire la ea, ei o subminează. Nici o rătăcire nu are forme mai grave, decât atunci când se limitează inspirația gândurile lui Dumnezeu în general și ea este respinsă cu privire la Cuvântul Său scris.

Sub Lege Dumnezeu nu era încă revelat; dimpotrivă, El era ascuns înapoia perdelei. Dumnezeu locuia, așa cum El spune acolo, în întuneric. Este acum tot așa? Când Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu, aceasta nu a mai fost așa, așa cum mărturisește Ioan. În loc să locuiască în întuneric, lumina adevărată a venit în Persoana lui Hristos. Dar întunericul nu a înțeles-o; cu toate acestea ea a luminat, atunci când Hristos a fost aici, așa cum ea a luminat mult mai mult prin perdeaua sfâșiată, când El a murit și a înviat. Tot ce era ascuns înapoia perdelei – tămâia, preotul, siluetele, jertfa, jertfa de tăiere și capacul ispășirii însuși cu treptele foarte diferite de acces la Dumnezeu – toate acestea și-au găsit sfârșitul în moartea lui Hristos. Sistemul levitic s-a terminat cu adevărat, pentru ca Duhul, adevărul, care era ascuns sub toate acestea, și toate celelalte, care erau încă ascunse în Dumnezeu, să poată fi făcute cunoscut. Dumnezeu a venit la oameni în Fiul devenit carne; însă acum prin moarte drumul pentru oameni era deschis, ca prin credință să vină la Dumnezeu. Și credinciosul vede aceasta și el știe că aceasta este natura și privilegiul deosebit al Evangheliei. Căci ea este adevărul univoc al adevărului lui Hristos, că Dumnezeu a venit la oameni în Persoana Fiului Său (Emanuel); dar rezultatul revelat al lucrării de ispășire a lui Hristos este acela, că acum drumul în Locul Preasfânt este liber. Perdeaua Templului a fost sfâșiată de sus până jos.

Chiar dacă marea zi a ispășirii ca imagine rămâne înapoia realității, totuși ea nu depune o mărturie mai mică despre adevăr. Sângele primului țap a fost dus în Locul Preasfânt. Aceasta nu era o imagine a duceri literalmente înlăuntru a sângelui lui Hristos, atunci când Hristos a murit pe cruce. Sângele lui Hristos dus înlăuntru! Gândul literalmente este conținut numai în imagine. În timpul acela nu era alt drum, decât aducerea înlăuntru a sângelui vărsat, și nimeni altul în afară de marele preot nu putea face aceasta. Dar este o învățătură ciudată, dacă se imaginează, că Isus a trebuit să facă o astfel de acțiune, ca să facă sângele Său disponibil înaintea tronului din cer. Adevărul este acela, că în momentul când sângele a fost vărsat, efectul lucrării Sale de ispășire a fost primit nelimitat acolo sus, înainte ca El să intre personal acolo ca Mare Preot. Perdeaua Templului s-a rupt nu de jos în sus, așa cum ar fi fost cazul unei influențe venite de jos, ci de sus în jos. Dumnezeu a fost glorificat în lucrarea de ispășire făcută de Hristos și în acest moment a făcut cunoscut

rezultatul, pe care ispășirea l-a avut în ochii Săi, așa cum mai târziu El a rânduit ca rezultatele mari ale acesteia să fie vestite prin Evanghelia harului Său.

Să presupunem că un iudeu s-ar fi uitat prin perdeaua sfâșiată. Ce s-ar fi văzut acolo? Sângele de pe capacul ispășirii și dinaintea capacului ispășirii. Sângele stropit o singură dată pe capacul ispășirii era suficient pentru Dumnezeu. Dar omul are nevoie de mijloacele exterioare, ca să fie pe deplin sigur de primirea sa înaintea lui Dumnezeu, și Dumnezeu în harul Său îi dă această asigurare. De șapte ori era stropit sângele *înaintea* capacului ispășirii, ceea ce oferea omului dovada completă că el se poate apropia în siguranță de Dumnezeu. Pentru Dumnezeu era suficientă stropirea făcută o singură dată. Ea reprezenta sângele ispășitor al Fiului Său, care a ocupat așa de desăvârșit locul animalului pentru jertfa pentru păcat, că El a strigat pe cruce: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27,46).

Vai, cât este de trist, că unii folosesc abuziv aceste cuvinte minunate ale jertfei pentru păcat ca scuză pentru necredința lor și îndrăznesc să compare întunericul lor cu al Său. Este greșit, că Dumnezeu a părăsit vreodată pe sfinții Săi. Este o astfel de necredință nevinovată? Desigur el arată marea lui neștiință cu privire la Evanghelia. Dar este și o regretabilă lipsă de respect să comparăm „orele întunericului“ nostru cu ceea ce a înconjurat atunci, și numai atunci, pe Purtătorul păcatelor. Se poate cerceta întreg Noul Testament și întreg Vechiul Testament, și niciunde nu se va găsi o scuză pentru întunericul îndoielii. Cine își chinuie sufletul cu îndoială, s-ar putea ca el să fie un credincios; dar el este un credincios care dezonorează credința lui prin necredința lăuntrică, dacă nu chiar și prin necredință exterioară. Se poate imagina că Dumnezeu dă Cuvântul Său cuiva, ca acesta să se îndoiască de el? Nu este îndoiala unui copil al lui Dumnezeu mai rea și mai josnică decât a unui necredincios?

Privește lucrurile așa cum le vede Dumnezeu; gândește-te ce înseamnă îndoiala pentru El și ce jignire este ea pentru adevărul Său și dragostea Sa în Hristos! Nu spune ceea ce spune un copil după ce el a făcut ceva greșit sau rău: „Mamă, n-am vrut aceasta“. Nimeni nu învinovățește copilul cu intenții rele. Dar de ce se ocupă cu ceea ce nu trebuie atins? Așa este la aceia care sunt copii mici în credință și în cunoașterea spirituală și tot așa de puțin cunosc pe Dumnezeu și se cunosc pe ei înșiși. Lor le lipsește odihnirea simplă în Fiul Său și în Cuvântul Său. Nu ne-a dat Dumnezeu motive într-o măsură destul de mare ca să ne încredem în El? Ce se poate asemăna cu Adevărul, care stă acum înaintea noastră – Fiul lui Dumnezeu ia asupra Sa din mâna lui Dumnezeu toate urmările păcatului? Ce! Nu a avut loc aceasta, pentru ca Dumnezeu să poată fi glorificat în Fiul Omului, care a fost făcut păcat? Desigur, aceasta ar putea fi conținutul cel mai abstract și absolut al lucrării de ispășire; dar care este urmarea plină de binecuvântare pentru sufletul care în credință se pleacă înaintea lui Dumnezeu? Nu numai că credinciosul devine mântuit prin har, ci și că Evanghelia poate fi dusă oricărei făpturi de sub cer. Pe ce se bazează Evanghelia? Că Domnul Isus este ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru toată lumea (1 Ioan 2,2).

El este ispășire pentru „păcatele noastre.“ Ce se înțelege prin „noastre“? Familia lui Dumnezeu, vei răspunde tu; căci aceasta este acest „noi“, pe care noi îl citim în mod normal în Scriptură: nu singurul „noi“ de acolo, așa după cum se cunoaște, însă fără îndoială cu preponderență și cel mai des folosit. Căci „noi“ ca regulă generală – dacă nu domină alte împrejurări, care sunt prezentate clar – înseamnă în mod obișnuit familia credinței, așa ca în expresii de felul »noi știm«, »noi credem«, etc. Știe oricine, sau crede fiecare? Desigur nu; însă credincioșii, sau creștinii, da. Așa este Hristos în acest caz »ispășire pentru păcatele noastre«.

Dar este aceasta totul? Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, El este ispășire și »pentru toată lumea«, nu pentru păcatele lumii întregi. Dacă Hristos ar fi ispășire pentru păcatele lumii întregi, așa cum El este ispășire pentru păcatele credincioșilor, atunci întreaga lume ar trebui să fie mântuită. Dacă păcatele au fost îndepărtate, ce mai rămâne atunci pentru judecată? Nu este așa. Se constată o diferență foarte clară. Ce are voie să vestească predicatorul Evangheliei? Viața veșnică în Hristos și salvarea veșnică prin sângele Său. El dă viața veșnică; și lucrarea Lui nu are valabilitate mai redusă înaintea lui Dumnezeu. Dar pentru cine sunt cele două? Pentru toți care se căiesc și cred

în Evanghelia. Dumnezeu nu permite câtuși de puțin ceva mai mult. Este răspunsul evident în simplitatea, claritatea și plinătatea lui. Omul nu este îndreptățit să spună unui necredincios: „Hristos a purtat păcatele tale pe trupul Său pe lemn“; dacă însă se crede, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă certitudinea în privința aceasta.

Scriptura este foarte exactă în ceea ce privește diferența între ispășire și suplinire. În unul din studiile care urmează vom avea ocazia mai mare să privim mai exact suplinirea; pe moment este suficient să constatăm în treacăt adevărul deosebit al celor două lucrări. Ispășirea, care este lucrarea lui Hristos înaintea lui Dumnezeu, se referă nu numai la ceea ce este Dumnezeu față de poporul Său, ci și la ceea ce este El față de păcătoși, ori unde și orice ar fi ei. Dorești tu să îngrădești pe Dumnezeu, așa cum au făcut iudeii? El nu va permite aceasta. Lucrarea de ispășire a lui Hristos, care este nemărginită înaintea lui Dumnezeu, deschide drept urmare ușa spre dragostea lui Dumnezeu, care merge să caute pe fiecare om de pe pământ. Fără îndoială, imaginea de aici, sau din altă parte, nu este în stare să prezinte pe deplin o dragoste ca aceasta. De aceea nici un iudeu nu o putea înțelege corect, și nici Dumnezeu nu a revelat-o mai înainte. Motivul reținerii acestei revelații a fost acela, că Legea stătea în cale. Însă acum vedem o confirmare mică în faptul că nu s-a putut spune sau face nimic care putea să îngrădească eficacitatea sorțului pentru Domnul, așa cum găsim în sorțul pentru popor. O diferență nu neînsemnată la primul consta în absența mărturisirii categorice a păcatelor lui Israel și a puneri mâinilor prin Aaron. Poporul ar putea să vadă în aceasta un râu de binecuvântare numai pentru sine; dar în gândurile lui Dumnezeu aceasta era mult mai mult. Natura Sa, Cuvântul Său, maiestatea Sa și Ființa Sa au fost satisfăcute în animalul sacrificat pentru păcat. Efectul contraimaginii este, că Dumnezeu are acum bucurie să trimită vestea bună a Sa la întreaga creație. Rămâne însă să existe faptul, că unii, care aud Evanghelia, devin salvați, iar alții nu. Păcătoșii, care o aud, sunt cu atât mai mult vinovați, dacă nu o cred, și trebuie să meargă în pierzarea veșnică.

Sunt cei mântuiți mai buni decât cei nemântuiți? Consideri tu că noblețea ta este motivul pentru care tu ai parte de favoarea lui Dumnezeu? Permite-mi să mă îndoiesc de tine, dacă aceasta este motivația ta. Nu vei găsi nici un loc în Scriptură care sprijină această părere, ci Scriptura te condamnă. Noi nu avem voie să uităm nici măcar pentru o clipă că între un suflet născut din Dumnezeu și un alt suflet, care nu este născut din Dumnezeu, este o deosebire foarte clară. Dar meriți tu prin virtuțile tale înalte viața lui Hristos și iertarea păcatelor tale? Aceasta contrazice categoric Cuvântul Său și nimicește lucrarea lui Hristos. Meditează la efectul unui astfel de gând. Dacă el ar fi adevărat, atunci favoarea lui Dumnezeu ar trebui să se îndepărteze în orice clipă de fiecare credincios, din cauză că el nu ar corespunde în totul caracterului lui Hristos. În afară de aceasta mijlocirea lui Hristos de asemenea nu ar avea nici un rost. Este ceva adevărat din toate acestea? Există justificare pe baza faptelor? Sau accesul în prezența lui Dumnezeu și a harului Său este oscilant? Se schimbă mântuirea ca norii de pe cer? Nu este apropierea credinciosului constantă și stabilă? Corespunzător afirmației epistolei către Evrei accesul credinciosului la Dumnezeu este tot așa de puțin întrerupt ca și eficacitatea lucrării lui Hristos pentru păcatele sale. Dar tu spui: Dumnezeu pedepsește. Desigur. Tot așa pedepsești și tu pe copilul tău, când este nevoie. Dar îl iubești tu mai puțin în acest caz, sau este el mai puțin copilul tău? Dimpotrivă, tocmai pentru că tu ești tatăl lui și pentru că îl iubești foarte mult, tu îl educi.

Este deosebit de binecuvântat să știi, că lui Dumnezeu Îi place să ne înconjoare, pe noi care credem, numai cu har. Dacă nu ar fi așa, atunci noi, chiar și după iertarea păcatelor noastre, ne-am pierde mereu. Însă mântuirea este o stare de care credinciosul are parte tot timpul vieții sale; și cum se explică aceasta? Este nu numai ispășirea, care dă satisfacție Ființei lui Dumnezeu, pentru ca El în Hristos Isus să poată vesti dragostea Sa la toată creația, ci este și suplinirea, pentru ca ea să asigure curățirea absolută de toate păcatele la fiecare credincios. Aceste două lucruri stau intenționat unul lângă altul, ca să arate diferența dintre ispășire și suplinire, care împreună alcătuiesc lucrarea de ispășire, prezentată prin cei doi țapi.

Există tendința continuă în diferite grupe, chiar și la credincioșii din creștinătate, să ignoreze unul sau altul din aceste două adevăruri. Să luăm de exemplu pe aceia care acordă valoare pe faptul că Evanghelia se vestește întregii creații. Este cunoscut, că cei mai mulți din ei resping harul deosebit al lui Dumnezeu pentru cei aleși. Ei trec cu vederea sau minimalizează conștient acea diferență pozitivă din partea lui Dumnezeu față de copiii Săi. Ei cred, că un om în timpul călătoriei lui poate trăi așa fel, că astăzi el este un copil al lui Dumnezeu și mâine nu este. Aceasta nimicește suplinirea. Ei cred în ispășire, și în privința aceasta au dreptate, și ei sunt absolut îndreptățiți să vestească Evanghelia fără rezerve la întreaga creație, așa cum a trasat sarcină Domnul nostru. Dar cât de mult slăbește unilateralitatea lor ceea ce posedă realmente sfinții! Ei trebuie să reducă la minimum desfășurarea bogată a dragostei dumnezeiești în părtășia stabilă a credinței, așa cum Dumnezeu a revelat-o în scrisorile apostolice în general, dacă ei încearcă sub acest aspect să se adreseze celor neîntorși la Dumnezeu. Sau, ei slăbesc ceea ce este rânduit pentru copiii lui Dumnezeu, dacă ei în mod periculos extind privilegiile lor la cei necredincioși.

Dar să privim pentru o clipă cealaltă parte, care afirmă, că tot ce Dumnezeu a făcut și a revelat, are loc numai cu privire la cei aleși, că tot ce El a lucrat în Hristos Isus este numai pentru Adunare și că El nu se interesează de lume, decât numai ca s-o judece în ultima zi. S-ar putea să fie spus brutal, dar eu nu prezint în expresii frumoase un astfel de orizont îngust cu privire la om și la o astfel de dezonorare a lui Dumnezeu și a Fiului Său, așa cum poate și-ar dori aceia care iubesc astfel de gândire rea și nesănătoasă. Dar este adevărat, că o grupă remarcabilă din jurul nostru privește numai pe cei aleși ca fiind țelul lui Dumnezeu. Învățătura lor se bazează numai pe țăpul al doilea sau pe sorțul poporului. Ei văd importanța deosebit de mare a suplinirii, dar sorțul pentru Domnul nu are la ei un loc suficient de clar.

Cum s-a ajuns, că aceste două grupe religioase contrare nu văd amândoi țăpii? Cuvântul lui Dumnezeu le prezintă pe amândouă. De ce aceia, care pe drept stăruie, ca mesajul despre harul lui Dumnezeu să fie vestit liber la întreaga creație, nu țin cu tărie și la siguranța credincioșilor? Vai, cât de greșit este interpretată dragostea lui Hristos față de Adunare! Acesta este rezultatul inevitabil, atunci când este luată o parte a adevărului și este dejucată împotriva celeilalte. Vedem astfel aici cât de important este nu numai să ți cu tărie la un adevăr, ci la tot adevărul. Aici sunt foarte clar doi țăpi. Țapul ispășirii trebuie să slujească în măsură deplină spre onoarea lui Dumnezeu, chiar și acolo unde păcatul stă înaintea Lui. Care a fost urmarea împlinirii acestui simbol? Hristos a fost părăsit de Dumnezeu, pentru ca credinciosul niciodată să nu mai fie părăsit. El a purtat judecata asupra păcatului, pentru ca onoarea lui Dumnezeu să poată fi reabilitată de nezdruncinat în mod legitim. Astfel harul poate acum să se reverse în modul cel mai liber spre întreaga creație, ceea ce și are loc.

Dar aici este mult mai mult. Făcând excepție de faptul că stăvilarele se deschid, pentru ca dragostea dumnezeiască să se poată revărsa liberă pretutindeni, se mai găsește și un alt aspect al adevărului: purtarea de grijă cea mai deplină și mai frumoasă, pentru ca aceia, care sunt copiii Lui, să poată fi păstrați în pace și binecuvântare. Ei erau tot așa de vinovați sau indiferenți față de Dumnezeu ca și ceilalți. Ei erau copii ai mâniei și slujeau lui Satan ca și cei mai răi dintre aceia care resping Evanghelia. Și acum iată cum Dumnezeu a purtat de grijă pentru păcatele lor, când acum vine țăpul suplinirii. »Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țăpului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lui de Lege cu care au păcătuit ei« (Levitic 16,21). Se pare că aproape lipsesc cuvintele, pentru a exprima măsurile harului, așa cum Dumnezeu a vrut să creeze ușurare poporului, oricare ar fi păcatele și fărădelegile lor. Dumnezeu a avut grijă nu numai ca să se vadă gloria Sa și natura Sa, ci El a dat și cunoaștere despre mântuirea prin iertarea păcatelor lor. Toate păcatele sunt descoperite, ca să fie îndepărtate.

Chiar și tabloul arată clar, că noi avem nevoie de aceste două adevăruri diferite, pentru a păstra echilibrul adevărului lui Dumnezeu. Este o binecuvântare deosebită să ști că harul lui Dumnezeu este oferit întregii creații, dar nu cu prețul siguranței acelor care cred. Numai așa adevărul despre Stânca puternică, pe care stau cei aleși, se descoperă. Mântuirea lor este tot așa de sigură ca și mesajul harului. Dacă se anulează diferența dintre cei doi țăpi și, ca să zicem așa, sunt aruncați

amândoi într-o oală – țapul mort și țapul viu – și se tăgăduiește diferența dintre ei, care vor fi atunci urmările? Ori te predai Evangheliei, pe care Dumnezeu o trimite oricărui păcătos de sub cer, ori te închizi, prin aceea că te gândești numai la cei aleși și mântuirea lor. Cel mai rău este, că în ambele cazuri în lipsa de orizont se imaginează un Dumnezeu care este tot așa ca și tine însuși. Este clar că aceste două lucruri sunt deosebit de importante, dacă nu se despart unul de altul. Toate părțile adevărului au fost în chip minunat păstrate împreună: ele constituie adevărul lui Dumnezeu. Este pe deplin adevărat, că la primul țap Dumnezeu Și-a asigurat maiestatea Sa și cerințele Sale îndreptățite, ca să trimită mesajul Său de dragoste la toată creația. Pe de altă parte, la țapul al doilea El a purtat de grijă în chip tot așa de desăvârșit pentru siguranța poporului Său, ca toate păcatele lor, fărădelegile și nedreptățile lor să fie total îndepărtate. Ar putea adevărul lucrării de ispășire să fie prezentat mai minunat prin simboluri?

Să păstrăm pe cât este posibil ordinea lucrurilor. De aceea trebuie să constatăm felul cum adevărul plin de binecuvântare al ispășirii depășește tabloul despre cei doi țapi. Pentru unii ar putea să pară dur să recunoască o astfel de posibilitate. Dar se va arăta, că o înaintare în adevăr este legată de „taur”. Acesta are particularitatea lui pentru cei care sunt subiectul acestei jertfe mari; și răspunsul lui desăvârșit și dezlegarea o avem în Noul Testament. Însă eu sper, că diferența generală dintre cei doi țapi a fost suficient explicată și necesitatea lor a devenit clară.

Tămâia și vițelul

Primele activități ale lui Aaron, care ne atrag acum atenția, este aducerea tămâii și jertfirea vițelului ca jertfă pentru păcat. Acestea erau rânduite categoric pentru sine și casa sa. Dar și aici, ca în orice altă parte, este important să se păstreze în memorie dimensiunea și caracterul, precum și limitele orânduielilor simbolice. Există o analogie, căci altfel nu poate fi vorba de un tablou; dar sunt limite, pentru că este doar un tablou și nu »chipul însuși«. Lucrarea de ispășire putea fi înfăptuită numai o singură dată corespunzător intenției depline a lui Dumnezeu și a planului Său, și numai de către adevăratul Mare Preot, și anume de Hristos. O siluetă a acesteia era tot ce se putea da din vremuri străvechi, căci Aaron era tot așa de păcătos ca și poporul. Dar Domnul Isus, pe care Îl simboliza Aaron, nu avea nevoie pentru Sine de nici o jertfă pentru păcat, și totuși El Însuși a fost făcut păcat pentru noi. Este bine să se înțeleagă diferența, și în unele cazuri chiar opusul, nu numai în cazuri ca cele de aici, unde este clar, ci și acolo unde trebuie să se țină seama de aspecte care nu par să fie așa de clare, dar unde cu nimic mai puțin este același principiu. Noi nu avem voie să renunțăm să privim permanent tabloul în lumina lui Hristos, în loc să reducem pe Hristos la etalonul tabloului.

Începând după primul secol (dacă nu chiar în timpul primului secol) sau făcut greșeli mari prin neglijarea cunoașterii adevărate a lui Hristos, așa cum El este acum revelat pe deplin. Așa a fost, după cum eu însumi am experimentat, cu cel puțin 50 de ani în urmă chiar și între creștinii care cunoșteau Scripturile mult mai bine decât alții. Așa a rămas până în zilele de astăzi, și așa va fi totdeauna. Diferite părți ale Cuvântului lui Dumnezeu par a fi deosebit de potrivite pentru feluri asemănătoare de interpretare greșită, și trei din ele se pot scoate în mod deosebit în evidență. Primele sunt tablourile serviciului divin levitic. Urmează apoi psalmii, unde inima vorbește în sentimentele ei total diferite despre nevoile și ispitele omului, sau despre prorociile date de Dumnezeu. Dar Duhul lui Hristos este prezent, și de aceea este necesar ca primul om să nu fie confundat cu Omul al doilea. În al treilea rând este cuvântul profetic, care dă foarte ușor ocazia la idei preconcepționate și rătăcirii, unde Hristos nu este văzut așa cum se cuvine și unde Împărăția Sa nu este clar diferențiată de Adunare. Și cine este suficient experimentat pentru aceste lucruri din aceste trei părți ale adevărului divin (și ele ocupă un spațiu mare în Vechiul Testament)? Câtă nevoie avem noi de dependența de Dumnezeu și de vigilența gândurilor noastre, ca să putem avea parte de călăuzirea dumnezeiască!

Aici, ca pretutindeni, există numai un singur ghid. Regulile omenești nu ne pot păzi. Cu toată certitudinea, adevărul nu este supus tradițiilor omenești, ci lui Hristos, care prin Duhul este pus înaintea sufletelor noastre. Numai singur El »a fost făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu« (1 Corinteni 1,30); și niciodată nu poate fi altfel. Așa după cum El este viața creștinului, tot așa El este lumina adevărată, care acum luminează, Unul care dintotdeauna a luminat și continuă să lumineze în măsură deplină. De aceea noi suntem siguri numai dacă Îl urmăm prin Cuvântul lui Dumnezeu, în mod deosebit în locurile care fără El cu siguranță rămân întunecate. Dar deoarece în Dumnezeu »nu este nici un întuneric«, tot așa nu există nici un întuneric pe care Hristos să nu-l alunge îndurător, cu excepția a ceea ce necredința și-a atribuit singură, când ea neglijează Cuvântul Său sau Îl falsifică. Dacă citim Cuvântul Său în grabă, s-ar putea să avem greutăți deosebite, acolo unde nu este vorba de poziția proprie. De exemplu ajungem în contact cu ceea ce se referă la domeniul sau poziția iudeului; dar noi suntem creștini și niciodată nu trebuie să uităm locul nostru. În afară de aceasta sunt adâncimi ale harului și gloriei lui Hristos, unde ni se cuvine să ne plecăm capul și să aducem adorare, în loc să trecem în fugă pe lângă aceste lucruri sfinte. Însă nu există nici un pericol dacă noi rămânem în imediata apropiere a lui Hristos; este tot felul de binecuvântare în auzirea glasului Său. Să ne dăm osteneala să respectăm această singură regulă corectă, adevărată și desăvârșită pentru interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu. În acest punct este deosebit de necesar, deoarece la această temă ne aflăm în apropierea deosebită a prezenței lui Dumnezeu.

Am studiat puțin sortul pentru Domnul cu privire la țapul care a fost tăiat și al cărui sânge a fost dus în Locul Preasfânt. Acum suntem chemați să verificăm însemnătatea și aplicarea jertfei pentru Aaron și casa sa. Aici vițelul ne prezintă un principiu deosebit. Scriptura nu alătură niciodată lucruri care nu aparțin împreună, așa cum fac oamenii uneori. Vițelul are într-adevăr un țel general cu primul țap, dar la el sunt și diferențe clare. La prima vedere observăm că era numai *un singur* vițel, cu toate că erau *doi* țapi. Deoarece era forma cea mai mare de jertfă, tot așa și aici are în context o însemnătate deosebită. Vițelul a fost jertfit numai pentru casa preoțească. Nu era un al doilea vițel peste care să fie mărturisite și puse păcatele și care apoi să fie alungat, așa cum era în cazul celui de-al doilea țap, care urma după primul la o anumită distanță. Vițelul și primul țap erau tăiați aproximativ în același timp, mai întâi vițelul (versetul 11) și apoi țapul (versetul 15).

Dar un tablou remarcabil se interpune, înainte ca sângele celor doi să fie dus în Locul preasfânt. Și Aaron »să ia o cădelniță plină cu cărbuni aprinși de pe altarul dinaintea Domnului, și doi pumni de tămâie mirositoare pisată mărunt; să ducă aceste lucruri dincolo de perdeaua dinlăuntru; să pună tămâia pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei, și astfel nu va muri« (versetele 12 și 13). Ce înseamnă aceasta? Gândul tradițional este, că tămâia reprezintă rugăciunile sfinților; însă cu siguranță nu acesta este sensul aici, nici cu privire la tabloul care stă înaintea noastră și nici cu privire la tot ce ne este prezentat în cartea Levitic, și pretutindeni unde sub Lege se aducea tămâia. În împrejurările deosebite din cartea Apocalipsa capitoul 5 găsim că rugăciunile sfinților sunt simbolizate prin tămâie (versetul 8); dar în aceeași carte (Apocalipsa 8,3) citim că îngerului ea i-a fost dată, »i s-a dat tămâie multă«, pentru ca el să dea putere rugăciunilor tuturor sfinților pe altarul de aur, care era înaintea tronului. Aici devine incontestabil clar, că tămâia și rugăciunile nu sunt același lucru.

Din locul acesta, și din alte locuri, rezultă că tămâia nu trebuie înțeleasă în felul acesta, ca și cum ea ar simboliza exclusiv rugăciunile sfinților. Preoții împărătești din Apocalipsa 5 aduc rugăciunile sfinților ca tămâie. Îngerul mare-preot din Apocalipsa 8 adaugă rugăciunilor tuturor sfinților multă tămâie, ceea ce nici o făptură nu putea să facă, ci numai el singur. Care ar fi aici sensul, dacă rugăciunii sfinților s-ar adăuga rugăciunea sfinților? De aceea noi trebuie să căutăm după adevărul satisfăcător în interpretare; dar noi nu trebuie să căutăm departe. Deja mai înainte în cartea Levitic și în mod deosebit și în cartea Exod putem găsi puncte de reper, care ne ajută.

Așa avem în Exod 30 alcătuirea detaliată a tămâii sfinte pentru Domnul, pe care nici un om nu avea voie s-o miroase, fiind amenințat cu moartea. Această tămâie trebuia fărâmițată mărunt și pusă înaintea mărturiei în cortul întâlnirii. Ea reprezenta mireasma plăcută a frumuseții lui Hristos, care cu cât era mai mult ispitit cu atât era mai prețios pentru Dumnezeu. Aceasta era ceea ce Dumnezeu prețuia în mod deosebit la Hristos. Aici nu este nicidecum vorba de rugăciunile sfinților. Este un tablou al frumuseții personale a lui Hristos, care a fost ispitit până la extrem, dar în toate, atât în lucrurile mici cât și în cele mari, era plăcut pentru Dumnezeu, singurul care putea să aprecieze pe deplin valoarea acestora.

Nici în Levitic 2 nu avem a face cu rugăciunile sfinților, ci cu un Hristos viu, care este plăcut înaintea lui Dumnezeu. De aceea tămâia este o parte componentă importantă a jertfei de mâncare. Aceasta consta din floare de făină amestecată cu untdelemn sau peste care s-a turnat untdelemn, sau ambele, amestecată cu sare. O jertfă de mâncare putea fi adusă și din primele roade. Dreptul deosebit la tămâie curată este rezervat totdeauna lui Dumnezeu. După ce preotul a luat o mână plină din jertfă ca parte de aducere aminte, ca s-o ardă ca jertfă de foc de un miros plăcut Domnului, ce rămânea era rânduit pentru Aaron și fiii săi; dar toată tămâia era arsă pe altar. Aceasta era expresia frumuseții personale a lui Hristos în valoarea ei nespuse de mare pentru Dumnezeu. Aici nu este vorba câtuși de puțin de rugăciunile noastre. Nu vorbesc toate aceste jertfe de la începutul cărții Levitic exclusiv despre Hristos? Dacă oameni aroganți pun la îndoială înțelesul jertfei de ardere, a jertfei de pace, a jertfei pentru păcat și pentru vină, nu trebuie nicidecum să ne îndoim că jertfa de mâncare ne lasă să vedem pe Hristos cel puțin tot așa de mult ca și oricare din celelalte jertfe. Ele toate reflectă pe Hristos și lucrarea Sa, fiecare într-un fel anumit.

Cu toată certitudinea tămâia din Levitic 16 nu are nimic a face cu rugăciunile sfinților. Nu este ea frumusețea plăcut mirositoare a prezenței lui Hristos, pe care numai Dumnezeu putea s-o prețuiască la El, și numai la El? Totul din aceasta se înalță către Dumnezeu. Într-un alt loc din Scriptură frumusețea Lui mijlocitoare este cea care face plăcute înaintea lui Dumnezeu rugăciunile sfinților. Exod 30,34-38 ne dă, așa cum am văzut, o dovadă mult mai clară cu privire la referirea la Hristos, unde rugăciunile noastre ar fi complet ne la locul lor. Însă nu avem timp să rămânem mai mult la acest tablou interesant, care mărturisește plăcerea frumuseții personale a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu și în nici un caz nu se poate referi la rugăciunile sfinților, oricât de plăcute ar face frumusețea Sa aceste rugăciuni.

Înainte ca apoi sângele (nu numai al țapului, ci și al vițelului) să fie dus înlăuntru și să fie stropit pe capac și înaintea capacului, mirosul de tămâie s-a ridicat spre Dumnezeu. În aceasta era mărturia despre frumusețea deosebită a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu, despre mireasma Lui personală plăcută, atunci când El a fost încercat prin foc până la extrem. Deci aici nu este vorba de aspectul lucrării lui Hristos care include vărsarea sângelui și ispășirea păcatelor lucrate de aceasta, ci de focul judecății de încercare din partea lui Dumnezeu, căreia Domnul a fost expus. Sângele încă nu era stropit; tămâia era înainte. Dar cum s-a ridicat mirosul tămâii? Nu era ea aprinsă de focul sfânt al lui Dumnezeu? Și acest foc era strâns legat de jertfa arderii de tot. Focul a căzut peste această jertfă și de acolo a aprins tămâia, care se înalță ca un nor spre Dumnezeu și umplea Locul Preasfânt. Era focul judecății Lui mistuitoare; căci acesta este totdeauna simbolul pentru felul cum plăcerea frumuseții Sale devenea tot mai mult vizibilă, atunci când Domnul a fost încercat în tot felul și cu măsură deplină. Ținta lucrării de ispășire era să creeze o bază pentru dreptatea divină. În felul acesta Dumnezeu putea să acționeze cu plinătatea binecuvântării Sale în armonie cu ce a rezultat din Hristos și lucrarea Sa, prin care El a fost glorificat chiar și în judecata asupra păcatului. Dar înainte ca să fie pusă această bază, tămâia era mărturia pentru frumusețea plăcută de nedescris a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul tămâii, pe care preotul o aducea în locul cel mai sfânt.

După aceea »să ia din sângele vițelului și să stropească cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii. Să junghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinlăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului« (versetele 14 și 15). Nu este așa ca și cum ar fi două jertfe ale Domnului nostru Isus preamărit sau două acțiuni de aducere a jertfei; dar aici stau înaintea ochilor lui Dumnezeu cel puțin două aspecte diferite ale lucrării Sale. Ca să facă deplină lucrarea de ispășire pentru popor, a trebuit să fie luat al doilea țap pentru această lucrare, chiar dacă el apare după ce marele preot ieșea din Locul prea sfânt (versetele 20,32.33) Dar silueta cea mai mare, care stă acum înaintea noastră, este sângele vițelului, care este stropit pe capacul ispășirii și înaintea acestuia, și anume o singură dată pe capac și de șapte ori înaintea capacului ispășirii. Pentru Dumnezeu este suficient o singură dată, în ceea ce privește accesul la El, omul avea nevoie de o mărturie înșeptită. Vai! Cât de greoi s-a dovedit omul, ca să înțeleagă cea mai mare încurajare din partea lui Dumnezeu! Căci El a fost Cel care a pregătit în felul acesta totul simbolic; El nu consideră nici un mijloc a fi neînsemnat.

Dar de ce vițelul și de ce țapul? Sângele vițelului a fost dus înlăuntru în favoarea familiei preoțești, aceasta înseamnă pentru Aaron și casa lui. În privința aceasta epistola către Evrei arată un contrast. În timp ce Aaron trebuia inclus în lucrarea de ispășire, cu privire la Hristos aceasta nu putea avea loc. Ar fi o blasfemie să afirmi, că Fiul lui Dumnezeu ar fi avut nevoie de ceva de felul acesta. Probabil tu crezi că o astfel de atenționare nu este absolut deloc necesară. Vai! Îmi aduc aminte de un fost pastor canadian, care s-a ocupat cu cele mai mici detalii ale acestor simboluri și căruia apoi i-a fost greu să vadă gloria veritabilă a adevăratului Mare Preot. El a căzut în această rătăcire îngrozitoare și a fost dat la o parte din mijlocul nostru, pentru că el a adus o dezonorare așa de mare Domnului nostru. Aceia, care cred, că un astfel de gând ar fi aproape imposibil, uită, că noi avem un dușman activ, exagerat de rafinat, de moarte. Să învățăm, să nu ne încredem în noi înșine și să ne punem încrederea numai în Dumnezeul cel viu și în Cuvântul Său.

Cu toate acestea rămâne valabil, că sângele vițelului este pentru familia preotească, așa după cum sângele țapului era pentru popor. Există în Noul Testament un indiciu, care să ne ajute în privința aceasta? Chiar foarte multe. Să luăm un loc din Scriptură – unul foarte cunoscut – din Evanghelia după Ioan (Ioan 11,49-52). Afirmatia a venit dintr-o gură rea; dar Dumnezeu a dat-o. Caiafa a vorbit din răutate, dar Dumnezeu a profetizat prin el, ca în timpurile vechi prin Balaam. Nu este așa, că inima sa, care a rostit cuvintele acelea, stătea în adevăr. Dar când marele preot fără scrupule profetește aici, că este mai bine dacă un singur Om moare pentru popor, atunci Duhul lui Dumnezeu, care comentează aici, este foarte clar, când spune că El va muri nu numai pentru poporul acela, ci că El va strânge cândva într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu, care erau împrăștiați. Avem acolo moartea Domnului nostru prezentată sub două aspecte diferite. Nu este greu să se recunoască, că expresia »copiii lui Dumnezeu« înseamnă mai mult decât »poporul«. Realmente, nimeni nu a arătat mai mult decât Ioan pe parcursul întregii evanghelii, că poporul a fost lepădat. Niciodată nu a existat un popor mai necredincios și mai rebel. Aceasta devine clar deja din primul capitol: »A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit« (Ioan 1,11). Evanghelia a patra ne arată de la început, că iudeii, care au lepădat pe Domnul, au fost ei înșiși lepădați de Dumnezeu. Celelalte evanghelii ajung progresiv la aceeași constatare, care rezultă din necredința iudaică. Ioan însă o prezintă chiar de la început. Plecând de la aceasta, el relatează cum Domnul a curățit Templul de acești oameni răi, înainte chiar să înceapă lucrarea Sa publică. Evangheliile sinoptice dimpotrivă, așează curățirea Templului către sfârșitul lor. Ce putea să dovedească mai bine decât această curățire, că iudeii erau cei necurații, cu toate pretențiile lor mari? Și o astfel de aroganță devine totdeauna tot mai mare, atunci când judecata stă la ușă. Un popor privilegiat devine cel mai arogant, când el a pierdut orice simțământ al părtașiei cu Dumnezeu.

Prin aceasta se explică adevărul, că moartea lui Hristos nu a avut loc numai pentru poporul iudeu, ci și ca să strângă într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu, care erau împrăștiați. Fără îndoială, această intenție de a strânge într-un singur trup pe copiii Săi, includea încă un adevăr de mare importanță. Căci din partea lui Dumnezeu nu putea să aibă loc o strângere de felul acesta, fără ca păcatele lor să nu fie îndepărtate potrivit cu dreptatea lui Dumnezeu. Deci ispășirea este inclusă în mod necesar, chiar dacă ea nu este exprimată direct prin cuvinte. Lucrarea de ispășire este premisa necesară pentru o astfel de binecuvântare ca aceea a străngerii într-un singur trup a copiilor împrăștiați ai lui Dumnezeu, deoarece El nu putea să treacă cu vederea peste dezonorarea Lui proprie și peste vina lor neacoperită. Și în aceasta constă unul din motivele morale principale, de ce Adunarea niciodată nu a putut avea un loc pe pământ și niciodată nu a putut fi chemată la moștenirea ei cerească, înainte ca Domnul Isus să nu fi făcut ce era necesar pentru a facilita aceasta. Lucrarea de ispășire încă nu era o lucrare terminată înaintea lui Dumnezeu, fără ca lucrarea de ispășire în concordanță cu slava Sa să nu poată strânge într-un trup.

Să cercetăm acum mai exact epistola către Evrei, care, așa cum am remarcat deja, poate fi privită ca un comentariu dumnezeiesc la aceste imagini din cartea Levitic. În fond aici nu avem de făcut presupuneri sau să facem expuneri de motive; este destul, și este cel mai bine dintre toate, dacă noi credem.

În Evrei 2,13 cu privire la sfinții, care acum sunt chemați, se face referire la Isaia 8,18. Ei sunt copiii, pe care Dumnezeu i-a dat lui Hristos. Apoi citim în Evrei 3,6: »Și casa Lui suntem noi«. Puțin mai înainte Hristos este numit »Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre«. La începutul capitolului, după introducerea Sa în funcția de Mare Preot, ni se spune, că El are o casă, peste care El hotărăște cu autoritate dumnezeiască, nu numai ca un Slujitor: »Casa Lui suntem noi ...«. Nu există nici o îndoială cu privire la cine se referă »noi« în această scrisoare. Ea nu cuprinde pe evrei în general, ci pe aceia dintre ei, care poartă Numele lui Hristos, care au fost sfințiți prin sângele Său și au fost desprinși de Locul preasfânt pământesc – copiii, care au fost dați Lui. Presupune cineva că aceasta se referă numai la creștinii iudei? Să se conteste privilegiul acelor care acum cred în general? Pentru fiecare creștin nu este mai puțin valabil, cu toate că a fost scris

în primul rând pentru evreii credincioși, așa cum recunoaștem cu plăcere. Dar este privilegiul comun și înalt al fiecărui creștin.

Nu se poate admira nechibzuința unilaterală, care a tratat studiul simbolurilor Vechiului Testament (dacă nu se vrea ca el să fie numit scrisoare), comentariul inspirat adresat evreilor, ca pe o carte pentru copii. Mult mai mult orice degradare de felul acesta este o manifestare copilărească. Sfinții evrei, cărora le-a fost comentat Vechiul Testament, erau fără îndoială copii în credință, chiar dacă după vârstă acum ar fi trebuit să fie învățători. Dar cine nu recunoaște pe tot parcursul cărții glasul Aceluia care vorbește din cer? Ținta învățaturii era (Evrei 5,6), să conducă pe acești evrei de la Cuvântul despre începutul lui Hristos, ceea ce era o învățătură elementară, la maturitatea deplină, deci la desăvârșire, care rezultă din cunoașterea Aceluia care a fost înălțat în cer, după ce a făcut curățirea păcatelor. Numești tu aceasta o carte cu poze pentru copiii de grădiniță? Atunci vorbește despre simbolurile Vechiului Testament cum vrei tu. Ele aparțin fundamentelor lumii, care erau legate de Israel; și ele toate erau numai imagini parțiale.

Dar epistola către Evrei nu este nicidecum o carte pentru copii, ci ea este o comunicare foarte profundă și foarte plină de învățături a Duhului Sfânt, pentru ca să introducă pe iudeii, care s-au declarat pentru Hristos, în legătură cu Hristos Cel glorificat în poziția actuală sublimă și cerească. Pe de altă parte această scrisoare nu a făcut cu nimic mai puțin clar și precis, că aceia care Îl disprețuiesc, și cu mult mai mult cei care Îl părăsesc, vor merge în pierzarea veșnică. Ei au devenit greoi în ascultare. Aceasta este totdeauna așa la oamenii care sunt mândrii cu religia lor. Nimic altceva nu împiedică așa de mult creșterea în adevăr. Nu există nici un voal peste ochi mai de nepătruns ca tradiția și obiceiurile religioase. Să presupunem că două persoane se întorc la Dumnezeu: unul simplu din lume, celălalt probabil dintr-o poziție cu vază din biserica mărturisitoare. Care dintre cei doi crește continuu în adevăr? Nu bărbatul care în ultimi zece sau douăzeci de ani s-a dedicat studiului teologiei. El este în general un școlar nepotrivit, dacă se preocupă cu seriozitate cu Scriptura. Aceasta este urmarea vechilor prejudecăți religioase. El trebuie să uite tot atât de mult, pe cât de mult a învățat. Aceasta face ca maturizarea să fie grea și înceată.

Credincioșii evrei sunt văzuți aici ca aceia, care cu greu se puteau ridica la înălțimea creștinismului, deoarece ei puteau numai în mică măsură să pătrundă în profunzimea lui. Le venea greu să învețe, deoarece ei trebuiau să uite multe. Ei nu sunt singurele persoane, care sunt așa de înfășurați. Deoarece creștinătatea a devenit bătrână, se repetă aceleași greutăți, cu toate că ele pentru creștini astăzi sunt mai puțin scuzabile decât pentru iudeii deveniți credincioși. Adevărul revelat pe deplin prezintă însemnătatea umbrelor Vechiului Testament. Ei aveau conținutul înaintea lor, dar aveau nevoie de învățatura Duhului lui Dumnezeu, care glorifică pe Hristos. Cu toate acestea cuvintele Vechiului Testament au fost folosite nu numai pentru întoarcerea la Dumnezeu, ci și pentru ajutorul și binecuvântarea sufletelor timp de 1500 de ani, fără să se preocupe să se afle ce efect au avut aceste cuvinte în timpul dinainte. Dar aceștia erau oameni care s-au dovedit a avea o înțelegere spirituală grea. De aceea este cu atât mai mult datoria tuturor aceluia care au fost crescuți în obiceiuri religioase și sunt obișnuiți cu forme și exprimări fixe, să se ferească de acest pericol, de care Scriptura ne atenționează serios.

Scrisoarea către evrei, un exemplu bogat pentru interpretarea Scripturii cuprins în Biblie (căci Epistola către Evrei poartă realmente acest caracter), trebuia să conducă pe credincioșii evrei la adevăratul înțeles al tablourilor din Vechiul Testament. Dar dacă lumina sau privilegiile, care sunt revelate acolo, s-ar limita numai la evrei și s-ar spune că ei, și numai ei constituie casa lui Hristos, aceasta ar dovedi numai o mare neștiință și ar însemna un rău de nesuportat. »A cărui casă suntem noi« este un principiu care poate fi aplicat astăzi ca și atunci și care pentru creștinii dintre păgâni nu este mai puțin valabil decât pentru creștinii evrei. Probabil în privința aceasta nimeni nu are greutăți și este de acord că adevărul în toate formele lui se poate aplica la credincioși și aceasta va fi valabil atâta timp cât creștinii așteaptă pe Fiul lui Dumnezeu să vină din cer. Vițelul era fără îndoială pentru casa lui Aaron, care este un tablou despre noi, și nu pentru popor. Și noi vom găsi că aceasta este de mare importanță atât din punct de vedere doctrinar cât și practic. Trebuie să se țină seama, că

sângele vițelului are a face cu aceia care intră în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu. Sângele țapului a fost și el adus acolo, căci Dumnezeu trebuia să fie glorificat în împăcarea lui Israel sau a oricărui alt om. Dar primul țap nu poate fi despărțit de țapul al doilea. Ei unesc în ei înșiși lucrarea de ispășire necesară pentru popor, care așteaptă ieșirea marelui preot. Aceasta nu este așa la aceia la care se referă vițelul. Ei nu așteaptă apariția sa pentru primirea lor. În privința aceasta nu este un alt tablou nou și nici o acțiune viitoare cu privire la pământ, așa cum fără îndoială este în cazul țapului al doilea privit istoric. Vițelul are exclusiv a face cu prezența lui Dumnezeu pentru aceia care sunt îndreptățiți prin har să intre acolo.

Pe de altă parte, dacă studiem cei doi țapi, vedem că contraimaginea lor se referă la pământ și la poporul pământesc. Cât de mult era vizibil din aceasta pentru ochii poporului! Dumnezeu a rânduit așa, ca să le dea semnul vizibil, că păcatele lor au fost îndepărtate și că El nu mai voia să-Și aducă aminte de ele. Așa ceva nu era necesar pentru familia preotească, și nici nu era potrivit.

Dar înțelege, ce vrea să spună. Este un timp când sufletele, cu adevărat întoarse la Dumnezeu, nu se află la înălțimea poziției creștine. Dacă întrebi: Cine se află într-o stare așa de anormală și de ce?, răspunsul este, că tu și eu ne-am aflat odată acolo, dacă nu cumva și acum ne aflăm. Acesta era un timp în care ni se punea o întrebare – o mare întrebare -, și anume, dacă eram născuți din Dumnezeu, pentru că noi încă nu știam că păcatele ne-au fost iertate. Ne întristează să vedem, că pe pământ sunt unii credincioși care gândesc, că pe pământ nu pot avea pretenția iertării păcatelor lor și că este o chestiune foarte nesigură, dacă cineva pe pământ poate spune că păcatele sale sunt iertate. Gândești și tu la fel? Atunci permite să ți se spună, că tu abia dacă ai trecut în afara domeniului unui păgân sau iudeu evlavios în ceea ce privește mântuirea. Dacă așa este, stai tu cu adevărat pe fundamentul creștin? Nu se tăgăduiește, că tu ești un creștin, dar câți întorși la Dumnezeu se află pe fundamentul iudaic, în ceea ce privește starea lor sufletească sau experiența lor.

Cine privește numai la Hristos, cu speranța că în cele din urmă el va ajunge în cer și nu va merge la pierzare, când va merge la judecată, acela nu a învățat suficient în credință alfabetul creștin. Este aceasta Evanghelia? Cu cât mai devreme el învață în Hristos mai mult despre Dumnezeu, cu atât mai bine. Tocmai acest capitol este minunat de potrivit să arate, unde și cât de departe în urmă a rămas el, dacă el este citit în lumina acestei epistole. Jertfa vițelului, la care, așa cum am amintit, în comparație cu cei doi țapi ceva este lăsat la o parte, ne arată suficient de clar (chiar dacă în imagini) locul pe care trebuie să se așeze credinciosul tânăr. Este probabil că evreii din timpul acela nu ajunseseră mai departe decât oamenii despre care tocmai am vorbit. Și apostolul le-a scris, pentru ca ei să poată fi creștini în faptă și adevăr. De aceea se poate observa accentul mare, pe care scrisoarea îl pune nu numai pe faptul că Hristos personal a trecut prin ceruri, ci și că El Se află în locul cel mai înalt pe baza puterii lucrării Sale pentru noi, pentru ca noi acum să avem voie să ne apropiem de Locul preasfânt prin credință. Desigur aceasta are loc numai în duh; personal noi nu suntem acolo; noi suntem încă pe pământ, și încă nu în cer. Dar nu avem noi acces prin credință la harul lui Dumnezeu, departe deasupra pământului? Sau privim spre cer, numai ca la patria viitoare a inimilor noastre? Adevăratul Loc preasfânt ne stă deja acum deschis; sau nu?

În general mulți, care așa după cum este cunoscut gândesc potrivit cu Scriptura, replică, că este numai un Preot, și anume Hristos acolo sus, și de aceea aroganța preotească a unei anumite tendințe în creștinătate este decăderea papalității. Suntem din toată inima de acord cu aceasta. Dacă Evanghelia este adevărată, atunci părerea că un oarecare de pe pământ este preot pentru restul creștinilor este evident o rătăcire nimicitoare. Este o reîncepere a principiilor iudaice, care simbolic au fost țintuite pe crucea lui Hristos, care sunt moarte și au fost îngropate în mormântul Său. Dar dacă aceasta este totul, atunci tu nu ocupi poziția deplină și pozitivă a creștinului. Nu fii mulțumit să spui, că între creștini pe pământ nu este nici un preot pentru ceilalți, deoarece Hristos este singurul Mare Preot în prezența lui Dumnezeu. Este mai mult decât atât în ceea ce acum a fost revelat. Ce mai este necesar, ca să se completeze aceasta, întrebi tu? A cui casă suntem noi? De ce oamenii credincioși Bibliei nu cred, nu predică și nu trăiesc aceasta? De ce ei nu spun sfinților de pe pământ

că ei toți și în aceeași măsură sunt preoți? Ei nu vor fi preoți abia când vor fi în cer. Fără îndoială starea lor va fi acolo desăvârșită, și în înviere ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos (Apocalipsa 20,6); dar nu ne-a făcut Dumnezeu deja acum preoți (Apocalipsa 1,6)? De ce atunci nu credem în aceasta?

Dacă cineva are rezerve în a crede cartea Apocalipsa, atunci trebuie el să treacă cu vederea și epistola către Evrei? Nu spune și Petru, că creștinii sunt o preoție împărătească și, ceea ce este și mai mult și mai bun, o preoție sfântă (1 Petru 2,5-9)? Preoția împărătească trebuie să se descopere înaintea lumii; preoția sfântă conduce în prezența lui Dumnezeu. Ultima este cea mai confidențială dintre cele două. Dacă preoția împărătească strălucește mai mult înaintea oamenilor, cu toate acestea nu trebuie atunci să fie prețios pentru inima credincioasă să se apropie de Dumnezeu cu laudă și mulțumire? Ioan vorbește despre Cel care ne iubește și prin sângele Lui ne-a spălat (sau eliberat) de păcatele noastre și ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu. Nu se interpretează greșit Cuvântul lui Dumnezeu când se spune că, în timp ce acum Hristos ne iubește și ne-a dovedit aceasta prin sângele Său ispășitor, El este numai *pe punctul* de a ne face împărați și preoți?

Frații mei, nu fiți așa de slabi în credință și temerari în realitate, că vreți să îmbunătățiți Scriptura. Nu ar fi mai bine s-o credem? Lăsați necredința pentru învățării neluminați și greoi, care vă spun cât de greu este să înțelegeți Scriptura. Desigur este greu pentru aceia care sunt caracterizați de necredință și aroganță și doresc să îmbunătățească Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu. Fără credință niciodată nu se va înțelege Scriptura. Drumul adevărat, pentru a o înțelege este simplu; să crezi. Fiți mulțumiți cu atât, să primiți Scriptura ca de la Dumnezeu, fără ca mai întâi s-o înțelegeți. Înțelegerea spirituală vine după credință. Ai încredere în Dumnezeu, că Cuvântul Său nu poate fi altfel decât corect. Hristos a dat cheia în mâna Duhului Sfânt, trimis din cer pe pământ. Atunci inima se deschide, și ce părea greu la început devine un privilegiu veșnic, pe care îl savurezi tot mai mult.

De ce atunci anumiți creștini învață că Hristos este singurul Preot, și că acum nu mai există alți preoți? Scriptura atestă că aceia de care Hristos nu se rușinează să-i numească frați sunt preoți și că acum ei sunt chemați să exercite această funcție și să intre înapoia perdelei sfășiate. Aceasta nu înseamnă că fiecare creștin este un slujitor în Cuvânt. Departe așa ceva. Dar trebuie repetat, că fiecare creștin, bărbat ori femeie, este cu adevărat și realmente un preot al lui Dumnezeu. Însemnătatea acestui adevăr nu este mai mică decât îndreptățirea lui.

S-ar putea deci întreba: Poți tu să pui la îndoială, chiar și numai pentru o clipă, ce spune Scriptura despre acest punct? Desigur nu trebuie să se țină seama numai de cuvintele care exprimă explicit acest adevăr, chiar dacă ele sunt scrise de Pavel, Petru și Ioan, de trei martori incomparabili din Scriptură. S-ar putea adăuga, că dacă Evanghelia ar fi mai bine înțeleasă nu ar mai fi nici o îndoială cu privire la cele spuse – că creștinii sunt casa preoțească a lui Hristos, fiii adevărați ai adevăratului Aaron. Numai ei sunt cei care corespund aceluia tablou peste care cei mai mulți din neștiință îl trec cu vederea, ca și cum nu ar însemna nimic. Care privilegiu al preotului întrece privilegiul său de a putea intra în Locul preasfânt? Am văzut că chiar Aaron l-a posedat într-o măsură foarte mică.

Cum este acum la creștini? Creștinul nu are numai libertatea de a intra în Locul sfânt, ci și de a intra chiar în Locul preasfânt. Prin sângele lui Hristos există acum îndrăzneală în orice timp și pentru toți sfinții. Dimpotrivă, Aaron intra numai odată pe an tremurând și de fiecare dată cu tămâie și cu sânge, într-un loc care era numai un tablou al adevăratului Loc preasfânt. Așa de mult Evanghelia depășește privilegiul cel mai mare al vechii preoții, da, chiar și pe al marelui preot. Dar ar fi greșit să presupunem pentru o clipă că creștinii sunt mari preoți. Să ne ferească Dumnezeu de așa ceva! Ca om să-ți atribui dreptul de a fi mare preot ar fi o rătăcire tot așa de mare ca și când am numi pe Hristos fratele nostru mai mare, așa cum fac moravienii și alte grupe asemănătoare. Este ceva dacă Hristos ne numește frați și este altceva dacă noi Îl numim fratele nostru. Este har din partea împăratului să se plece spre tine sau spre mine. Dar pentru aceasta este pentru noi cu totul nepotrivit să uităm majestatea sa și să desconsiderăm poziția sa împărătească. Din partea noastră se cuvine respect, în mod deosebit când pe lângă harul nemeritat punem înaintea ochilor gloria

personală nespuse de mare a Mântuitorului, ceea ce face binecuvântarea pentru oameni ca noi nespuse de mare.

Nu este vorba de cuvinte, ci prin harul divin este vorba de faptul important că dacă un om primește prin credință Evanghelia lui Dumnezeu, el este îndreptățit să știe din momentul acela că pe baza crucii lui Hristos a fost adus în prezența lui Dumnezeu. Poți tu să-mi numești un privilegiu care este mai prețios decât acela de a fi împăcat și adus așa de aproape? Poporul stătea afară și se ruga. Și preotul intra să prezinte tămâia. Atâta timp cât a existat Legea și Templul, poporul putea să stea numai afară. Este aceasta, potrivit Evangheliei, poziția actuală a creștinului? Fără îndoială a existat un timp în care toți stăteau afară; și a fost un har bogat și necesar să se afle adevărul cu privire la al doilea și la primul țap. Dar dacă noi stăm pe terenul adevărat și corect al privilegiilor creștine, ce vedem atunci? Noi ne aflăm în opoziție evidentă și importantă cu Israel, care încă nu avea binecuvântarea. Israel rămâne afară în necredință, și numai afară. Este acesta locul unde noi stăm acum? Nu este adevărat că harul ne cheamă să-L urmăm pe Hristos înapoia perdelei? Este nu numai așa, că noi avem acolo o speranță, pe care o posedăm ca o ancoră sigură și tare a sufletului, care pătrunde până în partea dinlăuntru a perdelei (Evrei 6,19), ci noi avem și siguranța deplină a credinței și astfel primim îndrăzneala de a intra în Locul preasfânt prin sângele Său.

Pentru noi a fost creată o cale nouă și vie – pentru toți cei care cred în El. Toți cei care sunt legați cu El sunt chemați să poarte rușinea Sa înaintea lumii tot așa cum sunt chemați să se apropie acolo unde El este glorificat în prezența lui Dumnezeu. Aceasta nu este și nu va fi niciodată partea iudeului. Hristos va veni și va domni aici pe pământ peste Israel. Dacă noi credem acum, devenim cerești. În clipa când un iudeu ia pe Hristos ca parte a sa, el încetează să mai fie iudeu. El devine creștin. Și Hristos în cer este partea comună a tuturor creștinilor, fie ei iudei sau nu. Ei primesc dreptul prin sângele lui Hristos să intre în Locul preasfânt. De aceea creștinii au nevoie, pentru a poseda puterea închinării creștine și a umblării creștine, nu de negarea ci de recunoașterea adevărului, că creștinii sunt acum preoți ai lui Dumnezeu. Ei sunt casa lui Dumnezeu, și Hristos este adevăratul Aaron (fără să vorbim aici de adorarea adusă Tatălui, despre care citim în Ioan 4,23).

Acest loc preoțesc rânduit nouă constituie învățătura de netăgăduit a Noului Testament - și nu numai acolo unde se folosește cuvântul „preot“ sau Locul preasfânt stă pe prim plan. Aproximarea intrării la Dumnezeu prin credința în Hristos pe baza sângelui Său să găsește pretutindeni ca adevăr al Evangheliei, începând cu epistola fundamentală către Romani și în continuare în toate părțile Noului Testament. Este vreo parte a Noului Testament (cu excepția epistolei lui Iacov, care fără să se refere la mântuire, studiază mai mult viața nouă a acelor care sunt născuți din Dumnezeu) care să nu prezinte conținutul adevărului cu care ne ocupăm acum? – Și anume, că noi ne apropiem în baza vițelului și a tămâii – ca să vorbim în limbajul cărții Levitic? De aceea noi avem privilegiile deosebite, care la Aaron și familia sa preoțească au fost numite în trecere, și efectiv noi avem mult mai mult.

Observă această diferență: chiar dacă sângele țapului era dus în partea dinlăuntru a perdelei, niciodată Israel nu venea mai departe de altarul din față. Pe de altă parte noi avem intrare în Locul preasfânt până la capacul ispășirii. Noi putem chiar păși cu îndrăzneală până la tronul harului. Avem dreptul ca acolo să vedem slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Se va observa că alte locuri din Scriptură sunt combinate cu acest tablou care ne stă înaintea. Căci nu este de dorit să se despartă categoric un adevăr de celelalte. Acestea sunt folosite pentru a arăta plinătatea binecuvântării creștine. Cum se face că privilegiile noastre sunt simbolizate nu numai de fiii lui Aaron, ci și de Aaron Însuși? Și că aceste privilegii pot fi prezentate cu adevărat numai de Hristos acolo sus? Pentru că noi, așa cum știm din alte părți ale Scripturii, am fost făcuți una cu Hristos. Însă unitatea nu este învățătura epistolei către Evrei, și anume din simplul motiv că aici ea nu este tema lui Dumnezeu. Dar acela, care a scris la Evrei, nu este altul decât apostolul care a revelat taina dintre Hristos și Adunare, așa cum nici un om mai înainte și după aceea putea s-o facă.

Aici a fost suficient să se prezinte locul deosebit și ceresc al creștinului pe baza lucrării și a preoției lui Hristos. El este adus împreună cu Hristos în apropiere desăvârșită de Dumnezeu. Căci

cine s-ar putea gândi la Hristos ca la unul care este despărțit de Dumnezeu? El este Cel care ne-a adus aproape de Dumnezeu. Pe baza propriei Sale Persoane, care era cu atât mai plăcută pentru Dumnezeu cu cât ea a fost revelată aici pe pământ ca Om în dependență și sfințenie, Hristos are dreptul să-Și ocupe locul în prezența lui Dumnezeu. Dar El nu a vrut să meargă singur acolo. »El a iubit pe Stăpânul Său, pe soția Sa și pe copiii Săi«, El era adevăratul rob iudeu și voia să slujească veșnic. El Și-a dat viața, ca în înviere s-o ia iarăși înapoi. El era bobul de grâu, care a căzut în pământ și murind a adus mult rod. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, cei care ne-a iubit și ne-a iubit până la sfârșit.

Cu noi ar fi cu totul altfel, dacă El nu Și-ar fi dat viața pentru noi, ca să putem poseda viața Sa. Noi am aparținut primului om, așa cum acum aparținem veșnic Celui de-al doilea, ultimului Adam. Ce înseamnă aceasta? Dumnezeu învață pe copiii Săi, și drept urmare și pe noi, ce avem voie să savurăm aici ca venind de la Hristos. Așa cum este Cel ceresc tot așa sunt și cei cerești. El Își pune pe cât este posibil pecetea ființei Sale, a propriilor Sale legături, a relațiilor Sale pe creștin. Este aceasta soarta sau moștenirea numai a unora? Harul Său este valabil pentru toți. Nu există nici un creștin, care să nu stea în această poziție deosebită. În nici un caz nu este lăsat pe seama noastră să ne alegem locul înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care ne-a ales și a dat pe Hristos pentru noi. Dumnezeu nu vrea să ia nimic mai mic ca etalon și caracter al binecuvântării pentru noi decât etalonul Fiului Său preaiubit, Cel Întâi-născut între mai mulți frați (Romani 8,29). Aici s-ar putea iarăși să se găsească o altă expresie care corespunde domeniului epistolei către Romani. Dar aproape pretutindeni se prezintă aceeași legătură binecuvântată cu Hristos.

Acesta este pe scurt adevărul, pe care Duhul îl prezintă simplu cu accent: »Hristos totul și în toți« (Coloseni 3,11) Nu avem noi dorința să știm nu numai ce va fi Hristos ci și ce este El acum? El este corespunzător intenției lui Dumnezeu nu numai »totul« ci și »în toți«, aceasta înseamnă în toți creștinii. El Însuși este izvorul întreg și natura stilului de viață creștină. El este viața noastră. Este zadarnic să năzuiești să umbli pe căi creștine, dacă nu stai în părtășie cu Hristos și nu crezi în El. Căile noastre sunt în concordanță cu locul pe care îl ocupăm. Obligațiile noastre rezultă din ceea ce suntem. Nu este vorba numai de bun sau rău și de ceea ce noi trebuie să facem și ce nu trebuie să facem. Aceasta era Legea. Acum însă este vorba de a fi în concordanță cu Hristos, care este pentru noi toți și în noi toți. Aceasta este ceea ce avem noi ca creștini. Și care este atunci etalonul pentru starea noastră? Hristos, și anume așa cum este El în prezența lui Dumnezeu.

Vedem astfel, cum totul confirmă tot mai mult și tot mai clar însemnătatea acestui tablou foarte instructiv – binecuvântarea prezentată prin tămâie și prin vițel, pentru aceia care aparțin Domnului, în timp ce El este acum acolo sus. Observă ce puternic ne vorbește aceasta. Nu am fost noi aduși în legătură cu Hristos în timp ce El este în Locul preasfânt? De fapt nu a existat nici un creștin înainte ca Hristos să intre în Locul preasfânt. Înainte erau ucenici. Un ucenic putea să fie sau să nu fie creștin. Căci noi citim nu numai în evangheliile despre ucenici, ci și în prorocia lui Isaia (capitolul 8). Au fost deci ucenici care au intrat în Adunarea lui Dumnezeu, așa cum vedem în cartea Faptele Apostolilor, și tot așa au existat ucenici cu mult înainte de a fi Adunarea. De aceea un ucenic nu este în mod necesar sau de fapt un creștin.

Chiar și atunci când a început Adunarea se putea ca un ucenic să nu aibă caracterul deplin al unui creștin, pe care de fapt ar fi trebuit să-l aibă. Aceia, care încă se mai suiau la Templu, ca să aducă jertfele prescrise de Lege, ar fi trebuit să părăsească poziția iudaică în favoarea poziției creștine. Pe ce bază? Pe aceea a morții lui Hristos pe cruce, care a fost primit prin credință, și a darului Duhului Sfânt, care a urmat după ce El Și-a vărsat sângele. Hristos în locurile cerești este pecetea deplinei și propriu-zisei noastre ființe creștine. Dar aceasta este în concordanță clară cu relația noastră cu Hristos ca și casă a lui Dumnezeu; și noi vedem efectiv că toată binecuvântarea de care avem parte este în legătură cu locul pe care El îl ocupă acum la dreapta lui Dumnezeu pe baza lucrării de ispășire făcută de El. Desigur noi am putut avea dreptul de a fi acolo numai pe baza morții Sale. De aceea noi toți trebuie să intrăm acolo pe poarta strâmtă a crucii Sale. Nimeni nu se va putea pleca așa de mult, dacă nu este născut din nou. Nu există nici un alt mijloc pentru a fi împăcat cu

Dumnezeu. Și noi aparținem casei Sale numai dacă păcatele noastre au fost îndepărtate. Dar țapul de suplinire, care completează pe cel al ispășirii (căci ei reprezintă lucrarea de ispășire pentru popor) nu redau măsura deplină a binecuvântării pentru creștin. Sunt baza necesară pentru vinovații care sunt afară. Fără acest fundament nu poate exista iertarea de păcate și este de la sine înțeles că nici privilegiile bogate ale creștinismului nu pot exista. Dar sunt privilegiile mai mari decât acestea și ele sunt prezentate prin vițel și prin tămâie.

Să luăm ca ilustrare primul semn al credinței creștine. Noi toți știm că acesta este botezul, și în privința aceasta vrem să lăsăm la o parte controversile despre felul în care se practică acesta. Ce înseamnă botezul? Este el un semn al vieții? Catolicii ne vor spune că așa este, și alții gândesc tot ca și ei. Aceasta nu este corect. Botezul este un semn al morții lui Hristos. De aceea Domnul a rânduit adevăratul botez creștin după învierea Sa dintre morți, și nu înainte. Ce se învață cu adevărat din această primă rânduire? Că ai fost îngropat împreună cu Hristos. Este aceasta viață? Nu este clar că ai fost așezat cu Hristos pe locul morții? Cum poate deci să fie corect, când se spune că prin botez ai fost îngropat împreună cu El spre „viață“? Dacă el ar fi un semn pentru faptul, că unui suflet i se dă viața, care i-a lipsit până atunci, atunci s-ar putea să-ți imaginezi tabloul despre sânul bisericii mamă; dar cât de puțin este aceasta în concordanță cu moartea lui Hristos și cu a fi înmormântat? Învățătura generală, care leagă botezul cu nașterea din nou este o eroare totală a papalității sau mai mult chiar, inducerea în eroare a părinților bisericii de către papalitate. Botezul este deci nu un semn (și cu atât mai puțin un instrument) al vieții, ci al morții și al îngropării împreună cu Hristos. Sfinții Vechiului Testament au avut viață, cu mulți ani înainte de botez și chiar înainte de introducerea circumciziei. Botezul creștin este semnul unui privilegiu nou și în adevăratul sens creștin, pe care nimeni nu a putut să-l savureze înainte ca Domnul nostru să moară și să învieze.

Sfinții Vechiului Testament stăteau pe fundamentul făgăduințelor lui Dumnezeu; și este posibil ca și astăzi unii credincioși „să privească de departe făgăduințele“. Facă Dumnezeu ca ei să aibă o cunoaștere mai bună! Să nu se presupună că ici și colo se vorbește fără respect față de sfinții din vechime sau nepoliticos față de cineva. Facă Dumnezeu să renunțați la ceea ce atunci constituia credința, la ceea ce conform vocii lui Dumnezeu era bun și corect, ca și cum nu ar mai fi! Dar de ce voi credincioșilor acum, după ce s-a arătat ceva incomparabil „mai bun“, vă lipiți așa de strâns de ceea ce nu poate exprima harul deplin al lui Dumnezeu față de sufletele voastre? Este nu numai un Mesia făgăduit, ci și Fiul Omului lepădat și răstignit, care a fost mort și a înviat și este glorificat în cer. Nu a dat naștere la nici o diferență ceea ce a făcut El? Lucrarea de ispășire a avut loc. Nu mai este o făgăduință, ci este un fapt împlinit. Aceasta a dat naștere la o diferență uriașă înaintea lui Dumnezeu; desigur, și pentru voi ar trebui să însemne o diferență tot așa de mare, și ar fi așa, dacă prin credință ați înțelege Evanghelia. Nouă ne-au fost dăruite privilegiile mult mai mari.

Lucrarea, pe care Tatăl a dat-o Fiului s-o facă, a fost înfăptuită spre gloria Sa. De aceea El a glorificat pe Fiul Său și ne dă tot felul de binecuvântări, înainte de a învia pentru Împărăția Sa. El ne-a pus chiar să ședem împreună cu Hristos în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2,6), cu toate că noi încă nu am fost luați acolo, pentru ca să fim și în ceea ce privește trupul cu El în cer. Cât de plină de putere și de sfântă este temelia mare a creștinismului, așa cum o prezintă 2 Corinteni 5,21: »Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.« În ce caracter binecuvântat de neprihănire stăm noi înaintea lui Dumnezeu! Aceasta este ceea ce a fost făcut Hristos de Dumnezeu pentru noi.

Când a fost dat Duhul Sfânt, aceasta a avut loc, așa cum a spus Domnul nostru, pentru ca lumea să fie dovedită vinovată de trei lucruri: de păcat, de neprihănire și judecată (Ioan 16,8). De ce de păcat? Pentru că ea a încălcat Legea? Nu, și nici pentru că îi acuza conștiința lor, ci »pentru că ei nu cred în Mine«. Un păgân se gândește numai la sine, iudeul probabil la Lege, în timp ce alții par să nu știe mai bine, cu toate că de fapt ar trebui să știe: dar Scriptura așează etalonul adevărat. Hristos l-a adus. »Legea n-a făcut nimic desăvârșit.« (Evrei 7,19) Acum este revelată o speranță mai bună; și de aceea lepădarea lui Hristos este un păcat mult mai mare. Dacă El nu ar fi venit și dacă nu ar fi vorbit și acționat mult mai sublim decât toți ceilalți, ei nu ar avea nici un păcat; dar acum nu este

nici o scuză pentru păcatele lor. Ei L-au văzut și L-au urât pe El și pe Tatăl Lui – da, L-au urât fără motiv. De aceea piatra de încercare este, dacă se crede sau nu în El. Orice ar putea oamenii să pună pe prim plan, Hristos este etalonul actual și perfect al lui Dumnezeu.

Dar cum este dovedită lumea vinovată în ceea ce privește »neprihănirea«? Așa cum Duhul dovedește că lumea este vinovată, deoarece ea a lepădat pe Cel sfânt, tot așa Dumnezeu Tatăl a dovedit dreptatea Sa, deoarece El a luat la dreapta Sa în cer pe Hristosul lepădat; »fiindcă Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă veți mai vedea« (Ioan 16,10). Din acest punct de vedere, Hristos este pierdut pentru lume. Când El va reveni, nu se va arăta în har și nici ca să predice Împărăția. El va veni să judece pe cei vii și pe cei morți; El va judeca pământul în dreptate. Atunci nu va fi ziua harului, așa cum este acum, ca oamenii să creadă în El. Atunci totul va fi zadarnic. Lumea a dovedit nedreptatea ei, prin aceea că a răstignit pe Hristos; dar Tatăl a primit pe Fiul lepădat, așa că El nu va mai fi văzut de lume. Dreptatea a fost dovedită în Hristos, care S-a dus la Tatăl la dreapta lui Dumnezeu în cer. Și de aceea noi, cei care credem, am devenit dreptatea lui Dumnezeu în El. Noi suntem uniți cu Hristos la dreapta lui Dumnezeu. Ce caracter înalt al dreptății este acesta! Este cu adevărat dreptatea lui Dumnezeu, cu toate că credincioșii tineri s-ar putea să nu înțeleagă corect aceasta. Ce privilegiu plin de binecuvântare! Nu este numai o viață desăvârșită de ascultare sub Lege pe pământ, și nici o compensare a numeroaselor greșeli ale poporului Său în toate particularitățile vieții lor individuale; ci așa cum Dumnezeu Și-a arătat dreptatea, prin aceea că a înviat pe Cel lepădat și L-a glorificat, tot așa și noi prin har vom deveni dreptatea lui Dumnezeu în El. Că omul în Hristos va fi în cer în gloria lui Dumnezeu, aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Că noi, cei care credem, într-o lume necredincioasă suntem uniți cu El în acea glorie pe baza lucrării Sale de răscumpărare, este un alt rezultat minunat al aceleiași dreptăți a lui Dumnezeu.

Aceasta este, așa cum se poate vedea, legată în modul cel mai strâns cu jertfa pentru păcat, cu vițelul, care a fost tăiat pentru Aaron și casa sa. Fără îndoială credincioșii din Israel așteptau pe Mesia, care trebuia să vină la timpul hotărât, ca să binecuvânteze pe poporul Său. Dar când va veni Fiul Omului, după judecări grozave, așa cum se spune categoric, El va domni în Sion asupra pământului (Psalm 2; Zaharia 14). În afară de aceasta va fi iarăși un Templu, o catapeteasmă, o preoție. Acum credincioșii dintre iudei unesc așteptările lor pământești cu speranță mai bună și cerească în concordanță cu faptul că ei Îl știu pe Hristos acolo sus și nu-L văd în legătură cu pământul. Căci acum există realmente numai »un trup și un duh«. De aceea noi (dacă înțelegem chemarea noastră, cu toate că mai înainte eram păcătoși sărmani) putem deja acum să intrăm în Locul preasfânt, deoarece Duhul a fost trimis, în timp ce Hristos este acolo, ca să ne unească cu Sine. Acolo unde este Hristos, ascuns de ochii oamenilor, ascuns în Dumnezeu, acolo Îl cunoaștem noi (iudei sau păgâni). În loc ca El să vină din Locul preasfânt, ca să ne dea iertarea păcatelor, așa cum mai târziu se va împlini prin har pentru Israelul care Îl așteaptă, Duhul Sfânt a fost trimis de Tatăl și de Fiul ca să ne unească cu Hristos în glorie, acolo unde El Se află acum. Aceasta este natura creștinismului. Facă Dumnezeu, ca fiecare dintre noi să devină conștient de aceste privilegii așa de deosebite! Acum ea nu ne este prezentată numai ca o învățătură interesantă, ci ca un adevăr, care este legat cu gloria lui Hristos și de aceea de o deosebită importanță pentru Duhul, care binecuvântează sufletele noastre, prin aceea că El este glorificat.

Cu aceasta este legat al treilea adevăr, pe care Duhul îl arată lumii, și anume judecata, »fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat« (Ioan 16,11). Satan a fost cel care a unit dușmanii de neîmpăcat, pe iudei și pe păgâni, într-o lume care a urât pe Dumnezeu, atunci când ei au răstignit pe Fiul Său, pe Domnul slavei. Prin faptul că satan însuși a fost prezentat ca inițiatorul acestei hotărâri greșite îngrozitoare, s-a descoperit poziția sa de stăpânitor al lumii acesteia, care a pășit într-o răzvrătire îndrăzneală împotriva Tatălui și a Fiului. Duhul Sfânt este acum aici, deoarece ruptura este așa de deplină și definitivă, și spre onoarea lui Dumnezeu împlinește planurile divine, care sunt total în afara și deasupra domeniului lumii.

Așa cum atunci iudeul era în pericol să treacă cu vederea legăturile și obligațiile lui Israel, tot așa noi astăzi suntem în mod deosebit expuși pericolului să uităm locul nostru propriu și

responsabilitatea noastră proprie. Un dușman neobosit și viclean dorește totdeauna să dezonoreze pe Dumnezeu, fie astăzi prin eșuarea noastră sau atunci prin eșuarea lui Israel. De aceea noi trebuie să fim veghetori, să nu neglijăm ce este cel mai mult spre gloriificarea lui Dumnezeu. Și așa cum Hristos este realmente Adevărul, tot așa El este unicul care lucrează prin Duhul Sfânt și prin Cuvânt, ca să ne păzească de orice rătăcire și să ne călăuzească în tot adevărul. Noi nu am fi nicidecum capabili pentru o astfel de chemare a harului, dacă nu am avea viață în Fiul și pace prin sângele crucii lui Hristos. Dar ca credincioși noi avem viața veșnică în El – aceeași viață care s-a arătat și s-a dovedit în Hristos pe pământ în toată desăvârșirea ei. Și conștiința noastră a fost curățită prin sângele care a rupt catapetasma, prin care calea în Locul preasfânt a devenit liberă și prin care Dumnezeu a fost glorificat în veșnicie în toată natura Sa morală și în maiestatea Sa. Deoarece Hristos este în Locul preasfânt și noi prin credință Îl știm acolo, Duhul Sfânt a putut fi trimis pe pământ. Și anume nu numai ca noi prin aceasta să putem savura roada plină de binecuvântare a lucrării lui Hristos, ci și pentru ca noi să putem cu îndrăzneală în duh să intrăm acolo unde este El. Când Domnul va veni la popor, aceasta va fi o stare cu totul alta.

Dar să atragem atenția la felul cum noi în versetul 16 avem înaintea noastră ispășirea Locului preasfânt și a altarului, înainte ca El să părăsească cerul. Acolo nu este nimeni în afară de marele preot, care face ispășire pentru lucrurile acestea, înainte ca el să iese afară (versetele 17-19). Partea complementară a acestui fapt o citim în Evrei 9,23: »... lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea«. Vedem aici grija deosebită a lui Dumnezeu pentru locuința Sa, pe care noi vrem s-o amintim numai în treacăt. Nici un om nu trebuia să fie alături de marele preot în timpul acestei acțiuni deosebit de ceremoniale. El a făcut aceasta absolut singur. În acest scop el a fost singur cu Dumnezeu. Nimic nu s-a amestecat cu lucrarea de ispășire a lui Hristos. Pentru ca lucrarea să fie absolut demnă de gloria divină și pentru ca ai Săi s-o poată savura în desăvârșirea cea mai înaltă, El personal a înfăptuit singur lucrarea. Aceasta a făcut ca totul să fie foarte sigur. Ce prețios este aceasta pentru Dumnezeu Tatăl și ce binecuvântat este pentru noi, ale căror suflete trebuie să aibă nu numai bucurie de lucrare, ci și de El, Cel care a făcut totul și a suferit totul spre gloriificarea lui Dumnezeu, pentru ca totul să devină posibil pe baza credinței și corespunzător harului!

Azazel sau sorțul pentru popor

Acum vrem să ne îndreptăm atenția spre indicațiile, pe care le dă Dumnezeu cu privire la țapul care urma să i se dea drumul în pustie. Acest subiect va deveni mai clar, dacă pentru o comparație generală ne vom aminti de puterea sorțului pentru Domnul, deci de primul țap. Căci, așa cum am văzut, erau doi țapi în favoarea lui Israel. Incontestabil ei împreună reprezintă jertfa pentru păcat (versetul 5). Și amândoi au fost aduși înaintea Domnului (versetul 7). Însă primul țap este mai important dintre cei doi în ceea ce privește scopul lui. Noi îl vedem nu ca fiind pentru popor, ci pentru Domnul. El era evident și categoric pentru Dumnezeu. De aceasta trebuie să se țină seama în mod deosebit; căci dacă inima este trezită, ea este permanent în pericol să se gândească numai la o anumită ușurare într-o situație deosebită de necaz venită deodată. Te preocupă numai gândul cu privire la mijlocul de ajutor în suferința pe care Duhul lui Dumnezeu o face să fie simțită de suflet, de acea nimicire totală prin păcat, prin care sufletul devine așa de împovărat și din care cauză el strigă cu lacrimi și suspine către Dumnezeu după har.

Deci primul țap, sau sorțul pentru Domnul, scoate în evidență o cu totul altă necesitate – gloria Sa, care a fost atacată și lezată prin păcat. Sorțul era absolut necesar și avea prioritate, dacă era vorba ca un suflet să devină eliberat. Înainte ca pe o oarecare bază dreaptă să poată exista punctul de plecare pentru mântuire, Dumnezeu trebuia glorificat cu privire la păcat, și aici sorțul pentru Domnul își are locul lui. De aceea Dumnezeu, pe baza sângelui care era dus înapoia perdelei și era stropit pe capacul ispășirii și înaintea lui, Își are satisfacția profundă în lucrarea nespus de mare a Fiului Său, Domnul nostru Isus. Căci lucrarea Sa a înlocuit nedreptatea omului prin dăruirea Sa fără limite, până la extrem și cu orice preț, față de ființa și gloria lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a găsit odihna în acel sânge, care vorbea de dragostea dumnezeiască și suferințe desăvârșite pentru păcat. Tămâia era mai mult mirosul plăcut al harului Său personal în judecată.

Dar ascultarea s-a încheiat în umilință și suferință până la moarte în judecata asupra păcatului; și a fost o moarte, pe care nimeni altul în afară de Fiul lui Dumnezeu nu putea s-o guste. Lucrarea a fost înfăptuită, așa că în ceea ce privește păcatul, a fost îndepărtat orice obstacol. Și Dumnezeu este drept, dacă lasă să se vestească mesajul harului Său la întreaga creație de sub cer. Vedem că aceasta nu putea să fie revelată atâta timp cât exista Legea. Legea se referea în mod necesar numai la Israel. Ei erau poporul Lui, numai ei. Toate celelalte popoare erau fără Lege și erau necurate sau, ca să folosim comparația veche, „câini“, oricât de mare ar fi putut fi îndurarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost totdeauna bogat în har și El era dragoste și lumină în Sine Însuși. Dar oricare ar fi fost natura lui Dumnezeu și planurile Sale, atâta timp cât bariera Legii stătea înaintea Lui și aceasta nu putea fi înlăturată pe o cale dreaptă, acel har nu putea fi exprimat pe deplin, har care în moartea Domnului nostru Isus a îndepărtat orice obstacol dintre dragostea lui Dumnezeu și omul aflat în păcatele sale.

Noi trebuie să ne gândim, că Israel în tot timpul cât era sărbătorită marea zi a ispășirii stătea sub puterea Legii. Legea ar fi fost făcută fără putere, dacă harul, care tratează pe un păgân care crede tot așa ca și pe un iudeu, ar fi fost revelat. Legea este realmente sistemul care constă în diferențierea dintre sămânța aleasă a lui Avraam și națiuni. Că aceasta acum nu mai există, este un adevăr esențial al Evangheliei și al Adunării lui Dumnezeu; și ambele, Evanghelia și Adunarea, sunt rodul nu al modelului, ci al contra-modelului, Hristos. Marea zi a ispășirii, pe care Israel o sărbătorea o dată pe an, a menținut diferența, dar harul și adevărul, care au venit prin Isus și au strălucit la crucea Sa, și lumina slavei au îndepărtat orice umbră de felul acesta. Aceasta explică pe deplin faptul că în simbol nu auzim nimic despre păgâni. În același timp putem observa cât de puțin se vorbește despre Israel în cazul primului țap. Motivul pentru aceasta este clar. Era vorba în măsura cea mai înaltă de Dumnezeu; de aceea El trebuia glorificat; natura Sa, lumina Sa și dragostea Sa trebuiau satisfăcute, și totodată maiestatea Sa și adevărul Său, în lucrarea de ispășire.

Tocmai acesta era țelul în cazul primului țap, în măsura în care un simbol putea să explice aceasta. Era sorțul Domnului. Dar aceasta era tot ce includea lucrarea de ispășire? Nicidecum. Ceea ce este

mult mai aproape și mai mult și mai direct cu privire la păcătos, ne este prezentat în țapul al doilea; și despre acesta tocmai am citit.

»Când va isprăvi de făcut ispășire pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar ...«.

Aceasta stă în legătură cu primul țap. Tot așa era și cu vițelul, făcând excepție de faptul că acolo un rol principal îl avea gândul cu privire la ispășirea pentru casa preoțească. Atât la primul țap cât și la vițel era nu numai satisfacerea lui Dumnezeu cu privire la gloria Lui proprie în raport cu cei care erau păcătoși, ci și ispășirea locurilor cerești, care erau prezentate prin Locul preasfânt și prin cortul întâlnirii cu altarul.

Interpretarea nu este nicidecum lăsată pe seama fanteziei noastre. În primul capitol din epistola către Coloseni găsim adevărul, care explică toate acestea: »Și să împace toate lucrurile cu Sine prin El, ... făcând pace prin sângele crucii Lui.« Ce se înțelege prin »toate lucrurile«? Persoane de pe pământ sau din cer? Nici una, nici cealaltă. Prin »toate lucrurile« se înțelege creația în totalitatea ei, »atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din cer«. Ca să se dovedească, că acesta este înțelesul, trebuie numai să se citească mai departe: »Și pe voi, ... v-a împăcat«. Nimic nu poate fi mai exact. Împăcarea »tuturor lucrurilor« și nu numai a noastră este legată cu crucea Domnului nostru Isus Hristos. Auzim despre planul mare al lui Dumnezeu pentru viitor, când a fost făcută pace prin sângele crucii Lui, »ca să împace toate lucrurile cu Sine«. După aceea urmează aplicarea lucrării ispășitoare a lui Hristos la aceia care acum cred.

Aici este vorba și de succesiune: »Când va isprăvi de făcut ispășire pentru sfântul locaș, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de Lege cu care au păcătuit ei«. Aici este dat un tablou foarte viu despre povara insuportabilă pe care o simte sufletul care a fost trezit. Marele preot este văzut și auzit aici cum se preocupă permanent și singur cu inima întristată și conștiința încărcată a lui Israel. Dumnezeu în îndurarea Sa bogată ia măsuri împotriva a tot ce ar putea să apese sufletul. »Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de Lege cu care au păcătuit ei«. Este bine să repetăm aceste cuvinte. Se poate exprima în cuvinte mai impresionante ceea ce apasă așa de mult o conștiință împovărată? Cât de profund ne impresionează, că Dumnezeu mărturisește așa de puternic dorința Sa, ca ei să nu fie așa de încărcăți pe sufletele lor cu această povară nimicitoare: »Aaron ... să mărturisească peste el toate fărădelegile, etc.«

S-a spus deja că în cazul primului țap nu era nici o punere a mâinilor și în momentul acela nici o mărturisire a vreunor păcate. Cu toate acestea, ce se făcea acolo depășește în însemnătate ceea ce se făcea acum, căci nu există nimic care să pătrundă așa de mult la rădăcina păcatului, ca sentința lui Dumnezeu asupra păcatului în moarte. Și nimic nu adeverește mai clar îndepărtarea murdăririi prin păcat ca faptul că sângele era stropit înaintea capacului ispășirii și pe capacul ispășirii. Aceasta arăta clar, că Dumnezeu a fost satisfăcut în ceea ce merita păcatul și totodată atesta că, dacă păcatul nu poate scăpa din prezența lui Dumnezeu, El a luat măsuri ca să ajungă acolo sângele care curățește de orice păcat. De aceea, ceea ce rămâne înaintea lui Dumnezeu nu este păcatul, ci sângele care înfăptuiește lucrarea deplină de ispășire pentru păcat. Însă păcătoșii erau încă afară. Nu era nicidecum vorba, ca sângele să fie stropit pe ei. Aici este o neînțelegere serioasă și este cu adevărat o rătăcire cu privire la lucrarea de ispășire cu urmări grave.

Oamenii gândesc cu privire la lucrarea Domnului nostru Isus numai la păcătos. Dar aceasta nu este corect; aspectul primordial în lucrarea de ispășire este îndreptat spre Dumnezeu. Păcatul este judecat înaintea Lui. Se gândește și la păcătos, dar toate la locul lor; și când el este pus înaintea ochilor noștri, atunci avem o mărturisire detaliată. Există ceva care să aibă efect mai profund, mai curățitor decât mărturisirea? Biserica romană știe cum poate să folosească aceasta în folosul omenesc, căci cu cât credința fiecăruia este mai slabă, cu atât mai mare este mângâierea pe care el o primește prin spovedania păcatelor sale la urechea unui semene de-al său. Într-un astfel de caz Dumnezeu înseamnă puțin, sau nimic, însă conștiința împietrită a omului simte o mare ușurare prin

presupunerea că preotul, căruia îi mărturisește, stă ca locțiitor în locul lui Dumnezeu și că el este îndreptățit să acorde omului absoluțiunea (iertarea păcatelor) în Numele Lui.

Ce adevăr stă în mărturisire, ne este pus aici înaintea ochilor în cea mai importantă formă. Cătuși de puțin nu trebuie tăgăduit că mărturisirea are loc din suflet. Știm din prima epistolă a lui Ioan, că, »dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice fărădelege.« »Curățirea de orice fărădelege« privită din punct de vedere moral este un adevăr important. Dorința de a ascunde ceva de Dumnezeu este o nedreptate. Nu există nici o nedreptate făcută lui Dumnezeu care să nu aducă cu sine pagube pentru sufletul care nu este eliberat de rău. Dar ce deschide inima și face să se acorde încredere mărturisirii? Certitudinea că un Altul a luat asupra Sa toată povara păcatelor noastre, în toată mărimea ei. Nu există nici o îndoială cu privire la cine este Acesta. Isus este singurul, care știa de toate păcatele, le-a simțit și le-a cunoscut. Noi nu vorbim numai de moartea Lui ca ispășire și nu numai de conștiința noastră. Căci întristarea adevărată și smerită constă mult în sentimentul că judecata noastră de sine este așa de superficială. Aceasta nu poate aduce odihnă sufletului întristat. De aceea cât de bogat în binecuvântare era să ai o mărturisire absolut completă de la unul care era tot așa de autorizat ca și marele preot!

În limbajul Noului Testament Mijlocitorul între Dumnezeu și om este Omul Isus Hristos. Dacă El nu ar fi Dumnezeu, atunci cu adevărat aceasta ar avea puțină importanță; dar pentru că El este Dumnezeu, este un adevăr deosebit de important și mângâietor faptul că El a fost și Omul cu răspundere, care cunoștea orice secret al fiecărui om și a mărturisit înaintea lui Dumnezeu toate păcatele și toate nedreptățile fiecărui credincios în același chip desăvârșit în care El a suferit pentru ele în jertfa Sa. El a devenit Om pentru ca să poată fi un Locțiitor potrivit pentru păcatele noastre, care au fost puse înaintea lui Dumnezeu, simțite și detestate. Același, care pentru a judeca trebuie să cerceteze inima și rinichii de tot ce este în ele, ia aici în har asupra Sa »păcate fără număr« și nedreptățile noastre, ca și cum ar fi ale Lui, ceea ce Îi face imposibil să-Și ridice privirea spre Dumnezeu. Aici, prin marele preot nu ne este prezentată lucrarea preoțească din Locul preasfânt, ci este prezentat Cel Sfânt ca Locțiitor al nostru în desăvârșirea absolută a mărturisirii. El este Cel care ale cărui mâini sunt puse pe capul țapului. Sângele a fost vărsat și a fost dus ca fundament în prezența lui Dumnezeu; dar păcatele nu au devenit mai puține, ci mult mai multe. În felul acesta Dumnezeu a arătat prin simbol plinătatea lucrării lui Hristos pentru Israel, căci Israel iese clar în evidență atunci când avem țapul al doilea înaintea noastră. Atunci și acolo sunt mărturisite păcatele în toată dimensiunea și diversitatea lor.

Același principiu găsim și în ceea ce Domnul nostru a spus femeii păcătoase în casa lui Simon, fariseul. Harul nu ocolește cătuși de puțin păcatele celor mântuiți. Aceasta era imposibil în cazul unei mântuirii după voia lui Dumnezeu. Hristos nu o scuză, oricare ar fi fost felul căderilor din viața ei de destrăbălare. Ea nu s-a comportat totdeauna așa cum a făcut în acele momente; ci mult timp ea a fost o păcătoasă, așa cum erau și cei care o disprețuiau. Dar acum ea era – ce pagubă, că puțini sunt ca ea – la picioarele lui Isus. Ea sta acolo fără să spună un cuvânt; dar tot ce a făcut și a simțit ea stătea în chip desăvârșit descoperit înaintea ochilor Săi, chiar dacă ea stătea înapoia Lui. El nu avea nevoie s-o aibă înaintea Lui, pentru El totul stătea în lumină; și chiar dacă nu s-a spus nici un cuvânt, căile ei, gândurile și sentimentele ei erau pe deplin cunoscute de El, Cel care cunoaște viața fiecărui suflet. Numai de la El aștepta ea harul de care avea nevoie. De aceea El spune: »... păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate«. Însă foarte sigur păcatele ei nu au fost cocoloșite.

Nu era destul să se spună: „Ele să fie curând îndepărtate prin sângele ispășitor“, păcatele nu au fost minimalizate, ci ele au apărut mult mai serioase pe baza harului pe care sângele l-a dat în Hristos, singurul care poate curăți și îndepărta totul. Ele au fost puse pe capul țapului viu; căci acesta era semnul pe care Dumnezeu l-a prescris, ca să dea lui Israel o mărturie suficientă pentru faptul că păcatele lor au fost îndepărtate. Tabloul arăta clar că ele au fost îndepărtate, ca niciodată să nu mai reapară.

Fără îndoială sub Lege nu a fost revelată clar veșnicia. Dar ceea ce avea loc în fiecare an pentru iudei este valabil veșnic pentru creștini. Nu este lăsat pe seama noastră să tragem concluzii pe baza

speculațiilor, ci noi avem descoperirea exactă și clară a lui Dumnezeu în epistola către Evrei (Evrei 10,1.2). Dumnezeu spune în locul acesta despre credincioșii care au fost curățiți o dată, că ei nu mai au aducerea aminte de păcatele lor.

Prietenii mei dragi, aveți voi o astfel de curățire prin sângele lui Hristos, care vă face să nu vă mai amintiți de păcate? Ce rar se întâlnește un copil al lui Dumnezeu care este eliberat de orice povară și orice îndoială! La omul natural (fîresc) nu este un semn mai îngrozitor al împietririi ca acela că el nu își mai aduce aminte de păcate. Lucrarea dătătoare de viață a Duhului Sfânt trezește conștiința profundă cu privire la păcate înaintea lui Dumnezeu. Dar efectul lucrării lui Hristos este acela, că sufletul, în timp ce sentimentul pentru păcat a fost trezit în cel mai înalt grad, este eliberat de toată frica și teama, pe baza judecării de la cruce, pe care Domnul nostru a purtat-o deja. Credința se bazează pe ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la vina personală a fiecărui om. Sufletul, care crede în Hristos, are mai întâi o cunoaștere profundă lucrată de Dumnezeu cu privire la păcatele sale; dar totodată el crede în ceea ce a făcut Dumnezeu la crucea lui Hristos, ca să ștergă păcatele și să dea pacea cu Sine Însuși. În felul acesta sufletul devine curățit, așa că el nu mai are nici o aducere aminte de păcatele sale. Dacă te îndoiești de faptul că ele au fost șterse, atunci dezonorezi lucrarea lui Hristos și harul lui Dumnezeu.

Să se observe că în acest caz nu există nici o neclaritate. Aplicația cu privire la țapul viu este foarte clară. Auzim cum se mărturisesc asupra lui toate nedreptățile copiilor lui Israel și toate călcările lor de Lege cu toate păcatele lor. Nu este o lucrare pe jumătate. Nu se spune; până aici și mai departe nu; nu 999 de păcate din 1000 sau 9999 din 10000. Departe de noi să banalizăm ce natura lui Dumnezeu detestă, de care noi avem acum parte, așa cum ne spune apostolul Petru. Cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, așa spune apostolul Ioan. Dar acolo este faptul că noi avem păcat și că noi am păcătuit. Orice efort de a nega faptul că noi avem păcat în noi (1 Ioan 1,8) și noi păcătuim (1 Ioan 1,10), sau de a căuta scuze pentru aceasta, este indecent față de Dumnezeu și stricat din punct de vedere moral. Pe de altă parte Dumnezeu a dat pe Hristos, ca să îndepărteze definitiv păcatul din univers, așa cum face El acum cu privire la fiecare credincios. Însă jertfa (care era un simbol al jertfei lui Hristos) era calea lui Abel prin credință. Calea lui Cain era să jertfească roadele pământului, deoarece el era indiferent față de blestemul lui Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu ar fi tot așa de uituc cu privire la păcat cum este cel care aduce jertfa. Nu este de mirare, că în curând el a arătat ură de moarte față de acela a cărui jertfă a fost primită, în timp ce jertfa lui a fost respinsă. Ura lui Cain merge tot așa de profund ca și ura împotriva luminii lui Dumnezeu și împotriva dragostei lui Dumnezeu.

Vai! Este mereu aceeași istorie a oamenilor, că ei, când își dau seama, că Dumnezeu nu poate să-i primească pe ei și serviciul lor divin, ajung în disperare și încearcă să se piardă în țelurile și speranțele și bucuriile lumii acesteia. Acesta a fost și »calea lui Cain«. Pe de altă parte, când ați fost treziți să simțiți păcatele voastre și natura voastră păcătoasă, mai aveți voi aducerea aminte de păcate? Apostolul Pavel prezintă aceasta ca privilegiu creștin de cea mai mare însemnătate, în comparație cu un închinător din Vechiul Testament, care se baza pe jertfele lui aduse în fiecare an. Efectul lor era limitat în timp; drept urmare ele trebuiau repetate, după ce a trecut un an. Ele nu puteau să satisfacă pe deplin nici pe Dumnezeu și nici pe om. Nici o jertfă potrivită nu putea să îndepărteze păcatul dinaintea Lui; o jertfă nedesăvârșită nu putea să desăvârșească pe cei care se apropiiau. Închinătorii în sensul Noului Testament sunt dimpotrivă spălați o dată pentru totdeauna în chip dumnezeiesc, și ei nu mai au aducerea aminte de păcatele lor.

Singurul lucru care poate satisface pe Dumnezeu și pe credincios este fundamentul dreptății, pe care creștinul este curățit în chip desăvârșit. Nu este vorba de faptul că el a murit și a înviat împreună cu Hristos. Această parte a adevărului nu este exprimată în epistola către Evrei. Și mult mai puțin este vorba de faptul că credincioșii sunt mădulare ale lui Hristos. Prin jertfa lui Hristos este satisfăcută o necesitate mult mai importantă, pe care nimeni nu o poate trece cu vederea fără să aibă parte de pierdere și pericol, ca să nu mai vorbim acum de interesul proaspăt și profund care se descopere în Vechiul Testament cu privire la aceasta. Potrivit cu Evrei 2,11 noi toți »suntem dintr-

Unul»; dar acolo nu ni se spune niciunde că noi suntem un duh cu Domnul. Trupul lui Hristos și botezul cu Duhul Sfânt nu sunt revelate aici. Niciunde nu avem descoperirea că noi suntem una cu Hristos – mădulare ale trupului, al cărui Cap este El acolo sus. Nici nu s-ar fi potrivit cu tematica epistolei către Evrei, dacă acest adevăr ar fi fost prezentat aici, căci Duhul ne prezintă aici gândul dumnezeiesc cu privire la jertfe și la preoție. Acestea sunt cei doi stâlpi ai epistolei către Evrei, și fundamentul este gloria personală a Domnului nostru ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Fiu al Omului într-o Persoană. Deci în loc să învățăm că noi suntem una cu Cel glorificat, ni se arată aici cu toată claritatea, că El a murit pentru păcatele noastre și că El acum apare acolo sus înaintea feței lui Dumnezeu pentru noi. »Pentru noi« și »Cap al trupului« sunt două părți diferite, desăvârșite, ale adevărului. Ar fi condus la o totală confuzie, dacă cele două părți ar fi fost amestecate în aceeași epistolă.

Nu ne îndoim de faptul, că a fost același scriitor, care a fost inspirat de Dumnezeu să facă cunoscut cele două părți; căci noi trebuie să ne distanțăm energic de teoriile nesigure, fie ele de natură nouă sau veche, că ar fi fost Barnaba sau Tit sau Sila sau oricare altcineva, dar nu a fost marele apostol Pavel, cel care a scris scrisoarea către Evrei. Nu este vorba de tradiție, care niciodată nu este sigură; ci Sfânta Scriptură (2 Petru 3) lasă să se recunoască aceasta aici. Chiar dacă această scrisoare are un cu totul alt stil, deoarece ea se adresează creștinilor dintre iudei, totuși sub suprafața ei poartă însușirile tipice ale lui Pavel în adâncimile și înălțimile lui și în expunerea detaliată a ideilor. De exemplu, vedem de la început pe Hristos acolo sus în cer, înzestrat cu toate drepturile, ca urmare a lucrării Sale pe pământ. Acolo El stă la dreapta Majestății în înălțime. El nu numai a intrat în cer, așa cum spune Petru, ci și El șade acolo, așa cum arată toată epistola către Evrei. Așa a fost Pavel mântuit. El a văzut numai pe Hristos în cer. De aceea el numește vestea bună Evanghelia slavei lui Hristos. Așa a vrut Dumnezeu să descopere pe Fiul Său în Pavel, care a învățat că acela care prigonea pe ai Săi, Îl prigonea pe El. Epistola către Evrei poartă tot așa de pregnant amprenta lui ca și celelalte epistole, chiar dacă o poartă într-o formă foarte particulară. Apostolul celor necircumciși a scris celor circumciși ca învățător inspirat.

Dar să revenim la marele adevăr pe care îl avem înaintea noastră. Ceea ce noi înțelegem în continuare din epistola către Evrei este, că Dumnezeu a vrut să dea creștinului o cunoaștere deosebită a faptului că toate păcatele lui sunt așa de deplin îndepărtate, că deja acum el poate avea îndrăzneala de a se apropia de Dumnezeu, așa cum S-a revelat El. Cum ar fi putut să fie prezentată mai bine mărturia despre această lucrare desăvârșită decât prin tabloul animalului viu – al celui de-al doilea țap, care fiind încărcat cu toate nedreptățile și încălcările de lege și păcatele, care au fost mărturisite pe capul lui, a fost trimis în pustie de un om care avea însărcinarea aceasta.

Aici trebuie eliminat orice gând cu privire la înviere. Este bine cunoscut, că unii sunt înclinați să vadă învierea în acest tablou. Pare să fie un gând plăcut, ca noi, ca în cazul celor două păsării la curățirea leprosului (Levitic 14), să vedem în primul țap moartea și în țapul al doilea viu învierea. Dar dacă subiectul se studiază mai îndeaproape, se vede că această interpretare nu poate fi corectă. Hristos a înviat dintre morți având înainte perspectiva înălțării Sale la cer, în timp ce țapul al doilea era trimis aici în pustie. Dar pustia nu poate fi scena gloriei, căci cerul este cu totul altceva decât o țară nelocuită. Nu, învierea nu are nicidecum ce căuta aici; Dumnezeu ne dă aici un tablou foarte expresiv pentru păcatele care au fost mărturisite și care apoi au fost trimise acolo unde niciodată nu mai pot fi găsite.

Fără îndoială învierea lui Hristos este privită în Noul Testament ca dovada binecuvântată, că păcatele noastre au fost iertate. Așa ni se spune: »Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți« (Romani 4,25). Dar noi trebuie să fim mulțumiți cu tabloul pe care Dumnezeu îl pune aici înaintea ochilor noștri. Noi nu avem voie să legăm între ele adevăruri care în realitate sunt despărțite unul de altul. Este pe deplin suficient să se spună că noi avem aici sorțul pentru popor în continuarea sorțului pentru Domnul, și că în acest caz păcatele, care au fost puse pe capul lui Azazel prin mărturisirea lor de către preot, prin acțiunea lui deosebită,

au fost îndepărtate, așa că ele niciodată nu mai apar. Dacă este adevărat că pe aceasta se pune accentul aici, atunci nu se poate tăgădui că pentru suflet are o importanță foarte mare.

Ajungem acum la o diferență importantă între cei doi țapi. Primul țap nu era, așa cum am văzut, categoric îngrădit, cum era țapul al doilea; și dimensiunea contra-tabloului este cu certitudine infinită. Noi citim nu numai că primul țap a fost tăiat și că sângele a fost dus în Locul preasfânt, ci nouă ni se spune și că el a făcut ispășire și pentru locul sfânt, cortul întâlnirii, și pentru altar. Aplicarea sângelui depășește cu mult domeniul omului. Tot așa în Noul Testament sângele lui Hristos nu se limitează numai la poporul Său, sau la aceia pentru care el are *acum* valabilitate. Eficacitatea lui este nelimitată pentru *toți* care ascultă chemarea lui Dumnezeu și cred în Hristos.

Dar presupunerea că sângele Său are valabilitate numai pentru cei aleși este o greșală. Nu că eu aș avea îndoială cu privire la dragostea care alege a lui Dumnezeu. Ea este tot așa de sigură ca oricare alt adevăr al revelației, și ea este un izvor de mângâiere bogată pentru toată familia celor care au credință; ea amortizează mândria omului și glorifică pe Dumnezeul oricărui har. De aceea se poate cu plăcere recunoaște, că predestinarea se vede în țapul al doilea, dacă este permisă o astfel de exprimare. Căci acolo apare îngrădirea, în timp ce primul țap este neîngrădit în conținutul simbolului lui. De aceea pe el se întemeiază transmiterea Evangheliei la întreaga creație de sub cer. Ce poate fi îngrădit mai puțin, când un alt adevăr este protejat? Nu se poate imagina ceva mai devastator pentru dimensiunea infinită a Evangheliei, ca părerea că ea este adresată numai celor predestinați. Domnul a poruncit ca Evanghelia să fie predicată la întreaga creație. De aceea este bine să se facă după cuvântul Său, și nu trebuie să ai nici o teamă de onoarea lui Dumnezeu. Fii sigur că Dumnezeu a găsit un preț de răscumpărare și că El este deplin satisfăcut. Să nu vă imaginați nici o clipă măcar, că sunteți în pericol să treceți peste ceea ce conține sângele lui Hristos și peste ceea ce Dumnezeu gândește despre jertfa Sa nespūs de mare. Dacă ar fi o mie de lumi, care trebuie salvate, dacă ar fi mai mulți păcătoși decât sunt în realitate, care vor să asculte vestea bună a lui Dumnezeu, în sângele lui Hristos este putere suficientă pentru fiecare păcătos din fiecare lume. Aceasta este valoarea nelimitată, pe care Dumnezeu o găsește în moartea Fiului Său.

Dacă Dumnezeu nu ar face mai mult decât să vestească Evanghelia, atunci nimeni nu va putea auzi și nu va putea găsi pace. Poți fi mișcat de Evanghelie, poți chiar să primești Cuvântul cu bucurie. Dar dacă Cuvântul nu pătrunde mai mult decât la sentimente, atunci el nu are nici un rost. Sufletul are nevoie mai mult decât de aceasta, și credinciosul prin har este subiectul unei lucrări mult mai profunde. Adevărul străpunge conștiința sub mâna Duhului lui Dumnezeu. În felul acesta credinciosul vine într-o judecare de sine însuși și conștient de harul lui Dumnezeu în Persoana și lucrarea lui Hristos este adus la Dumnezeu, și astfel este justificat de toate. De aceea nu ești îndreptățit să spui unui om neîntors la Dumnezeu: „Păcatele tale au fost șterse și ești justificat de toate“. Un slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu merge prea departe când spune unui necredincios, că el și toată lumea sunt salvați prin lucrarea lui Hristos, așa că ei trebuie numai să creadă. Dimpotrivă – ești încă în păcatele tale până în momentul când crezi în Dumnezeu din pricina Fiului Său. »Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit, tu și casa ta« (Faptele Apostolilor 16,31).

Dacă se depășește cadrul Evangheliei lui Dumnezeu, atunci se vestește o evanghelie falsă, marcată de propria persoană. Se predică cu mai multă cutezanță decât ar trebui să se facă, fără să fi îndreptățit prin Cuvântul lui Dumnezeu de a face aceasta. Că sângele lui Hristos poate să curețe orice suflet aflat în necaz, aceasta este desigur adevărat. Dar nu ai nici un drept să spui unui suflet că păcatele lui au fost îndepărtate, dacă la el nu există credință în Hristos. Dacă omul crede în Evanghelie, atunci ai dreptul să-i spui pe baza adevărului prezentat în țapul al doilea, că Hristos a purtat păcatele lui pe trupul Său pe lemn și că ele au fost îndepărtate pentru totdeauna. Lucrarea ispășirii devine vizibilă la primul țap. Dacă păcatele sunt mărturisite și îndepărtate, atunci este prezentă mângâierea în baza cunoașterii, că toată povara grea a fost îndepărtată, și niciodată nu va mai apărea. Aceasta nu o poate spune fiecare suflet. Aici limitarea la Israel își are însemnătatea ei. La țapul al doilea este clar vorba de tot poporul. În primul caz era sorțul pentru Domnul, în cazul al doilea este sorțul pentru popor. Prin „popor“ nu se înțelege oricine, ci (în cadrul cărții Levitic) de

poporul ales și numai despre acest popor. Dar de ce să încercăm noi asemenea unui calvinist să limităm pe Dumnezeu harului? Vrei tu să îngustezi vestea bună?

Dacă crezi Evanghelia, atunci fără îndoială ești unul din aleșii lui Dumnezeu, unul din copiii Săi, care strigă »Ava, Tată«. Acum știi din Cuvântul Său, că tu ai fost subiectul dragostei lui Dumnezeu, înainte să fie creată lumea. Dar tu nu ai avut nici un drept să-ți atribui vreun cuvânt în privința aceasta, înainte de a fi crezut în Fiul Său. Până în acel moment totul era în afara domeniului tău. Fapt este, că tu erai un copil al mâniei ca și ceilalți. Dar când sufletul Îl mărturisește pe Hristos, când sângele este recunoscut în puterea lui ispășitoare, atunci ai dreptul justificat să auzi de la Dumnezeu că »păcatele tale cele multe au fost iertate«. Atunci întreg adevărul poate fi aplicat fără ezitare la sufletul care crede și se căiește. Căci niciodată nu există o căință lucrată după voia lui Dumnezeu fără să nu fie dată o credință potrivită cu voia lui Dumnezeu, și nici o credință după voia lui Dumnezeu fără o căință după voia lui Dumnezeu. Fii totdeauna gata să mângâi un suflet, când una sau alta din acestea devine vizibilă. Căci în unele cazuri sufletul este umplut mai mult cu bucuria de a avea pe Isus ca Mântuitor, decât să se preocupe cu judecata de sine. În alte cazuri el este umplut de frică din cauza păcatelor lui înaintea lui Dumnezeu, așa că sentimentul pentru dragostea iertătoare devine acoperit cu un voal. Nu trebuie să fie așa, căci Evanghelia este clară. Dar ce poate fi mai vindecător pentru suflet, decât judecata de sine temeinică în lumina lui Dumnezeu? Nu fi nerăbdător cu un suflet astfel încercat și nu îl forța prea mult. Nu-l scoate înainte de vreme din aceste exerciții foarte utile ale conștiinței, pentru ca să privească la Hristos și la cruce. El trebuie să se plece liniștit sub sentimentul copleșitor al propriei vine, în timp ce învață ce a lucrat harul lui Dumnezeu în Domnul Isus. Dar nu slăbi acea lucrare profundă a judecății de sine necruțătoare înaintea lui Dumnezeu. Tu poți acum spune cu încredere în Numele Domnului: „Păcatele tale au fost complet îndepărtate“. Aceasta este învățătura țapului Azazel pentru fiecare credincios.

Să repetăm, că aici nu avem adevărul strălucitor al lucrării de ispășire făcute prin sângele Său, care trimite harul la toată lumea – lucrarea care în veșnicie a satisfăcut gloria lui Dumnezeu, acolo unde păcatul L-a dezonorat, și care Îi dă dreptul să reverse toată binecuvântarea, care este în inima Lui. Aici vedem mărturia a ceea ce era absolut necesar pentru eliberarea sufletului. Însă țapul al doilea ar fi inefficient și zadarnic fără primul țap. Dacă mai întâi nu te apropii de Dumnezeu prin sângele care a făcut ispășirea, atunci este o adevărată inducere în eroare să scoți chiar și numai cea mai mică mângâiere din Azazel, că păcatele noastre au fost îndepărtate.

Însă Noul Testament vorbește foarte clar în privința aceasta. Să studiem un moment unele locuri din Scriptură pentru ilustrare. Primul (ca să păstrăm ordinea) este în Matei 1,21: »Să-I pui Numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale«. »Va mântui pe poporul Lui« nu înseamnă mântuirea fiecăruia. Expresia »poporul Lui« nu se referă la toate națiunile. Se arată că Isus este Mesia dumnezeiesc. Poporul Domnului sunt persoanele pe care El vrea să le mântuiască din păcatele lor; și El nu vrea numai să domnească peste ele, așa cum ar fi putut gândi un iudeu. Gloria Lui este dumnezeiască; El este adevăratul Emanuel, ceea ce înseamnă „Dumnezeu cu noi“. Da, dacă este posibil, El este mai mult decât Emanuel, El este Domnul. El trebuia să Se numească Isus, ceea ce cuprinde în Sine Numele minunat al Domnului, pentru că »El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale«. În felul acesta totul este hotărât. Mântuitorul execută planul de har al lui Dumnezeu.

Pe parcursul evangheliei după Matei găsim cuvinte nu numai despre Domnul, ci și de la El. Unii oameni au impresia, că dacă noi avem unele cuvinte ale Domnului nostru preaiubit, în acestea se include mai mult decât în alte comunicări ale Scripturii, oricât de mult acestea ar exprima același adevăr. Este într-adevăr o maiestate și o profunzime în afirmațiile Mântuitorului nostru, care sunt unice și caracteristice Lui, dar Scriptura posedă în toate părțile ei realmente și exact aceeași autoritate. În momentul când se acceptă anumite trepte de credibilitate, se subminează autoritatea ei, strecurând nesiguranța. Și nesiguranța cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu este mortală. Oricum ar

fi, în Matei 20,28 stă scris: »Așa cum Fiul Omului nu a venit să I Se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți«. Aici nu se spune „pentru toți“, ci »pentru mulți«.

Într-adevăr, într-un anumit sens Domnul nostru este preț de răscumpărare pentru toți; și apostolul vorbește despre aceasta în 1 Timotei 2,6: »S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită«. Dar există o diferență de nuanță între cele două locuri din Scriptură. Dacă este un preț de răscumpărare pentru mulți, ca în evanghelia după Matei, este clar că acesta este îngrădit. „Pentru“ înseamnă „în locul“ (*avti*) multora; aceasta este suplinirea. Când se referă la toți, ca în epistola către Timotei, atunci înseamnă „în favoarea“ (*υπερ*) tuturor. „Pentru“ nu are întotdeauna același înțeles în Scriptură. Este foarte necesar să facem această remarcă, căci sunt mulți care sunt înclinați să presupună, că dacă cuvântul „pentru“ are un anumit sens într-un anumit loc, atunci el trebuie să aibă același sens și în alte locuri. Să luăm Romani 4,25: El »a fost dat din pricina fărădelegilor noastre« și în continuare »a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți«. Expresia „din pricina“ nu înseamnă, chiar dacă în greacă este o accentuare a aceluiași cuvânt, în ambele locuri același lucru. »Din pricina fărădelegilor noastre« exprimă motivul pentru care El a fost dat; dar învierea Sa a avut loc din pricina îndreptării noastre, nu că noi am fi drepti, ceea ce ar contrazice adevărul și în mod deosebit cuvintele care urmează imediat după aceea în Romani 5,1.

Este posibil ca aceasta să lovească în prejudecățile anumitor oameni, dar permiteți-mi să încerc să vă conving (dacă sunteți gata de a vă lăsa convinși), că ceea ce s-a spus este adevărat. Dacă cele spuse mai înainte nu ar fi adevărate, urmarea ar fi, că un om este îndreptățit înainte de a crede, ceea ce este fals. Cineva este îndreptățit prin credință, și nu *înainte* să creadă. Gândește numai la urmările de neevitat, dacă aceasta din urmă ar fi posibil. Ești un copil al lui Dumnezeu în timp ce ești încă un copil al mâniei! Ești sub vină și condamnare, în timp ce ești îndreptățit! Se poate imagina ceva mai detestabil și mai monstruos decât aceasta, și pe lângă toate acestea să te justifici cu Scriptura? Nimeni în afară de cel credincios nu este îndreptățit. Înainte să creadă el nu a fost nici spălat, nici sfințit, nici îndreptățit. Aici nu este vorba de planul lui Dumnezeu, ci de credința omului. Fără îndoială a existat un plan dumnezeiesc, înainte ca omul sau lumea să fie create; dar ce are aceasta a face cu momentul când un om este îndreptățit? Cât de absurd este când se presupune că un om a fost îndreptățit înainte de a se naște! Că Dumnezeu are intenții de har cu el, aceasta este un cu totul alt adevăr; dar ca să fie îndreptățit, el trebuie să se nască din nou și să creadă Evanghelia și trebuie să primească pe Hristos pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Un om nu poate fi îndreptățit înainte ca să-L cunoască pe El. Îndreptățirea este o stare de imunitate în care vine o persoană prin credință. »Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos« (Romani 5,1),

Trebuie să se recunoască că îndreptățirea trebuie să aibă un fundament corespunzător (ca să folosim limbajul teologiei) sau să se bazeze pe un fapt care a câștigat recunoaștere cum se cuvine. Dar baza anterioară dinaintea lui Dumnezeu nu trebuie confundată cu mijlocul sau principiul prin care sufletul este adus în această stare. Așa hotărăște Scriptura, că un om nu este îndreptățit înainte ca el să creadă în Hristos și drept urmare are pace cu Dumnezeu. Pacea cu El este o stare a sufletului, pe care omul nu o poate avea fără să știe că o are. Este o chestiune periculoasă și nimicitoare pentru suflet să spui unui om că el are pace cu Dumnezeu, dacă el nu o savurează. Pacea este binecuvântarea pe care o are sufletul când prin credința în Isus el a renunțat la orice luptă împotriva lui Dumnezeu. Când un suflet primește nu numai pe Mântuitorul, ci și lucrarea de ispășire, pe care El a făcut-o, atunci el se sprijină înaintea lui Dumnezeu pe El. Atunci, și nu înainte, el este justificat prin credință și are pace cu Dumnezeu spre lauda lui Hristos. Nu spre lauda credinței lui, chiar dacă credința este necesară.

Același lucru vedem dacă deschidem în 1 Corinteni. Citim în capitolul 15, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi (1 Corinteni 15,1). Acesta este un adevăr mare, care poate fi pus înaintea ochilor unui suflet fricos sau cu adevărat căutător. Dar el se poate aplica numai vag și la modul general cu privire la un necredincios. Se poate spune deschis, că El a gustat moartea

pentru toate (probabil chiar pentru toți – Evrei 2,9). Dacă El nu ar fi murit ca jertfă pentru păcat, dacă El nu Și-ar fi vărsat sângele ca ispășire, nu ar putea să existe nici o Evanghelie pentru lumea vinovată. Dar dacă sufletul crede în Dumnezeu și în eficacitatea morții lui Hristos, atunci povara vinei este îndepărtată; căci aceasta este garanția cea mai sigură a lui Dumnezeu pentru fiecare care crede. Acolo unde este credință, noi nu putem supraevalua certitudinea pe care ea o dă sufletului. După 1 Corinteni 15 ne îndreptăm acum spre epistola următoare și citim în Galateni 2,20, că Hristos »m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine«. Este imposibil să exprimi aceasta mai personal. Este valabil nu numai adevărul general, că Dumnezeu a iubit așa de mult lumea »că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică« (Ioan 3,16). Sufletul care crede are voie să ia pentru sine personal dragostea lui Hristos: »... care *m-a iubit* și S-a dat pe Sine *pentru mine*«. Ești îndreptățit să spui aceasta unui necredincios? Nici un loc din Scriptură nu justifică sau permite o astfel de libertate.

Vrem acum să privim încă o dată foarte scurt capitolul al treilea din epistola către Romani: »Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.« (Romani 3,25.26). Din aceasta rezultă foarte clar, că nu există nici o îndreptățire, atâta timp cât încă nu este prezentă credința în Isus. Credința în mesajul lui Dumnezeu trebuie să existe, pentru a fi îndreptățit.

Și mesajul încă mai este adus „tuturor“; căci în Romani 3,22 se spune: »neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți«. Dar în momentul în care se vine la aplicarea acesteia, se spune: »și peste toți cei care cred în El«. Aceștia sunt îndreptățiți; dar Cuvântul harului merge la toți. În felul acesta cele două adevăruri sunt confirmate în mod deosebit în întreg Noul Testament. Acolo este vestirea atotcuprinzătoare pe baza sângelui prețios al lui Hristos; și acolo este certitudinea pozitivă a îndreptățirii, pretutindeni unde este credința în El. În Romani 5,8.9 ni se spune: »Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.«

De fapt putem constata că Scriptura vorbește în trei feluri despre îndreptățire ca necesitate pentru om, care prin natura lui nu este drept:

1. îndreptățit prin harul Său (Tit 3,7), când vorbim despre izvor;
2. îndreptățit prin sângele Său (Romani 5,9), dacă căutăm cauza în lucrarea Domnului nostru Isus Hristos;
3. îndreptățit prin credință (Romani 5,1), dacă întrebăm de felul cum sufletul ajunge personal să savureze această binecuvântare.

Ați auzit probabil că există oameni care afirmă, că credința ar fi suma și natura tuturor virtuților creștine! Aceasta înseamnă de fapt să declari Evanghelia lui Dumnezeu fără valoare. Credința înseamnă, că sufletul primește mărturia dumnezeiască. Acela, care crede, aprobă că Dumnezeu este adevărat. Când Dumnezeu mărturisește că Isus este Fiul Său, atunci credința primește din inimă aceasta. Este mesajul pentru vinovați și pierduți – cum poate atunci credința să fie suma și natura tuturor virtuților creștine, dacă Evanghelia este valabilă categoric pentru fiecare suflet sărman ca păcătos pierdut? Pe când noi eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Să luăm un cuvânt mai tare: »celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire« (Romani 4,5). Este aceasta suma și natura tuturor virtuților creștine? Ea este exact opusul unei astfel de necredințe. Credința însă nu înseamnă numai că se crede în Dumnezeu sau se primește mărturia Lui; ea include și încredere în El și în harul Său. Dacă luăm și 1 Petru 1,21, acolo este accentuată credința prin Hristos în Dumnezeu Însuși.

Vai, ce se exprimă în felul acesta este învățătura oamenilor care au auzit Evanghelia, dar nu o înțeleg. Credința lor greșită sau mai degrabă necredința lor constă în aceea, că noi înșine am vrea să fim efectiv proprii noștri salvatori cu ajutorul Duhului Sfânt. Mântuirea le este necunoscută, chiar

dacă ei nu-și dau seama de aceasta, căci în exterior ei întâmpină pe Hristos cu închinare, unii dintre ei merg chiar mai departe și par să onoreze și semnul crucii. Ei cred că Hristos a murit, ca să aducă pe orice om, în mod deosebit pe cel care crede, pe calea mântuirii, chiar dacă în general fără botez niciunul nu ar putea fi mântuit. În practică la aceasta se adaugă, că ei introduc prescripții și vorbind din punct de vedere moral toate virtuțile creștine. În felul acesta ei jefuiesc pe deplin pe Domnul de rodul mântuirii făcute de El, deoarece ei iau celor pierduți orice posibilitate de pace cu Dumnezeu. Cum ar putea un om sincer să spună lui Dumnezeu: „Permite-mi să am acum pace cu Tine, căci eu am suma și natura tuturor virtuților creștine“? Duhul Sfânt tocmai ne-a dovedit, că sufletul nu are nimic bun care să-l dovedească înaintea lui Dumnezeu; și de aceea el este constrâns să se agațe de harul Său suveran în Hristos. Amintita învățătură nimicește acțiunea directă a lui Dumnezeu cu privire la a da viață sufletului și la mântuire. Cu toate acestea, acestea sunt simțămintele oamenilor evlavioși care au fost orbiți prin tradiția omenească. Ei citesc Biblia numai prin această ceață înșelătoare, dacă nu trebuie să se apere într-o oarecare măsură împotriva rașionaliștilor. Neștiința lor cu privire la adevăr provoacă întristare.

Dacă se pun lucruri omenești între suflet și Dumnezeu, înțelegerea spirituală este întunecată. Cât de periculos este aceasta în clipa aceea serioasă, în care sufletul pășeste pentru prima dată în lumina minunată a lui Dumnezeu, unde Mântuitorul este descoperit în veșnicie.

Dar dacă mergem mai departe putem vedea același adevăr în cele două scrisori către Efeseni și Coloseni, și anume foarte exact și plauzibil, fiecare scrisoare purtând însă un caracter specific. Citim de exemplu în Efeseni 1,7: »În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor«. Chiar dacă răscumpărarea și lucrarea de ispășire sunt două lucruri diferite, totuși ele nu trebuie despărțite una de alta. Nu se poate vedea lucrarea de ispășire fără răscumpărare și nici răscumpărarea fără lucrarea de ispășire. De aceea pare legitim să aplicăm puterea acestor locuri din Scriptură la tema noastră. Deoarece totul se bazează pe sângele lui Hristos, acestea nu se pot savura fără credință. „Noi“, cei care „avem răscumpărarea“ sunt cei care cred și care într-un verset anterior sunt denumiți credincioși în Hristos.

Acum vrem să acordăm atenție unui loc din Scriptură foarte clar din prima epistolă a lui Petru. Intenționat las pentru un moment epistola către Evrei la o parte. În 1 Petru 2,21-24 avem ceva care se referă foarte clar la Hristos, care împlinește umbra din marea zi a ispășirii. »Fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn«. Nu se spune „spre lemn“. Mulți traducători redau în felul acesta; dar aceasta este o totală neglijare lipsită de cunoașterea limbajului jertfelor din Vechiul Testament. În Septuaginta se folosesc două forme în acest context, care totdeauna se deosebesc una de alta. Când este vorba de „pe“ cu acuzativ sau „spre“, se folosește o cu totul altă prepoziție. Acolo unde se găsește forma pe care o întâlnim aici, ea înseamnă invariabil „pe“ cu dativ și nu „spre“. S-ar putea ca în alte cazuri aceasta să nu fie totdeauna așa; dar în limbajul jertfelor diferența este clară și totdeauna este respectată. Este clar că aici apostolul Petru se referă la limbajul jertfelor din Vechiul Testament. Toată scrisoarea lui este bogată în aluzii de felul acesta. Dacă lumea ne spune că Petru era un om neînvățat, totuși credincioșii nu trebuie să uite, că Duhul Sfânt l-a inspirat. S-ar putea să nu ofere un spectacol strălucitor al gândirii omenești sau al esteticii omenești și nici un efort de a împodobi adevărurile de aur, pe care el le vestea; dar limbajul pentru toate acestea este dumnezeiește corect. Oricine se preocupă imparțial cu acestea ar trebui să înțeleagă aceasta chiar de la prima privire a acestei secțiunii. Credinciosul ar trebui să fie foarte sigur de aceasta.

Cu regret devine clar că la baza tuturor eforturilor de a întuneca Scriptura stă lipsa credinței în adevărata inspirație a Cuvântului lui Dumnezeu și în eficacitatea desăvârșită a lucrării lui Hristos. Permiteți-mi să mă refer la un alt punct, care arată cât de neîntemeiată este ideea că Domnul nostru a purtat păcatele noastre toată viața Sa. Expresia greacă folosită în locul citat *αὐήνεγκεν* pentru forma trecut a verbului „a purta“ nu arată ceva permanent, ci o acțiune trecătoare. Aceasta este

exprimată aici prin folosirea în greacă a formei de timp aorist. Luarea în considerare a textului original face deci clar că aici se referă la ceea ce a avut loc pe cruce și cu siguranță nu la ceea ce a avut loc înainte de cruce sau după aceea. Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său numai în această scurtă perioadă de timp. Forma cuvântului exclude tot ce a început înainte și conține faptul că purtarea păcatelor la cruce s-a încheiat acolo unde a început. De aceea expresia „spre cruce“ este greșită, probabil nu în forma cuvântului în sine însuși, dar în folosirea lui în sensul numit mai înainte și cu privire la jertfe.

Putem să adăugăm altceva. Când Domnul nostru a devenit purtătorul păcatelor, El a fost înconjurat de întuneric supranatural. Este general cunoscut că potrivit cunoștințelor științifice, în acel moment nu putea să aibă loc nici un fel de întuneric. Atunci nu a fost un simplu întuneric natural, ci a fost unul supranatural. Au fost și alte semne supranaturale care l-au însoțit. Catapeteasma Templului s-a rupt de sus până jos. Mormintele s-au deschis. Soarele s-a întunecat și întunericul, așa cum știm, a fost unic. În acel moment și în acele împrejurări Hristos a fost făcut păcat pentru noi. Dacă Hristos ar fi purtat păcatele noastre toată viața Lui, atunci tot timpul ar fi putut avea loc astfel de semne ciudate. Dacă Hristos mai înainte ar fi fost făcut păcat, atunci în tot acest timp El ar fi trebuit să fie fost părăsit de Dumnezeu. Însă părăsirea Lui de către Dumnezeu se referă clar la acest moment, și numai la acesta. Întunericul supranatural, părăsirea de către Dumnezeu și toate celelalte semne minunate caracterizează prezența unui punct culminant incomparabil și de neimaginat, care întrecea tot ce a fost înainte. Este spus prea mult, dacă pe baza afirmațiilor Scripturii se spune că în toată veșnicia niciodată nu va mai fi un astfel de punct culminant? Cât de binecuvântat este să ști că toate aceste lucruri arată că Hristos a fost făcut păcat pentru noi. Fără îndoială a fost acțiunea lui Dumnezeu spre onoarea Lui proprie, dacă facem abstracție de răutatea creaturii. Nu este de invidiat inima care deplin conștientă vrea să dea la o parte aceste lucruri în loc să crească în adevărul că ce a suferit Hristos în ziua aceea este faptul cel mai important pentru Dumnezeu și pentru om, care a existat vreodată sau va putea fi.

Cât de enormă este schimbarea și ce binecuvântată este biruința binelui asupra răului, când un suflet este trezit nu numai cu privire la nedreptatea mare și îngrozitoare care a fost făcută Fiului lui Dumnezeu, ci și cu privire la harul nespus de mare al Său și al Tatălui. Căci El a făcut nespus mai mult decât creația putea face sau putea suferi, pentru ca păcatul să poată fi judecat, îndepărtat și iertat, și pentru ca Dumnezeu să poată fi glorificat cu privire la ceea ce în sine însuși este deosebit de reprobabil pentru natura Sa. Conștiința în noi cei care credem simte că Dumnezeu trebuia îndreptățit. Dar dacă noi ne putem gândi numai la gloria Sa morală, totuși Dumnezeu Și-a îndreptat inima ca să binecuvânteze pe omul pierdut în păcat. De aceea la crucea lui Hristos El a făcut pace și ne-a dat mântuirea prin sângele Său. Cu această ocazie în maiestatea dragostei Sale S-a ridicat deasupra urii noastre, când aceasta s-a ridicat în mod detestabil împotriva Fiului Său, care S-a smerit până la extrem, ca să ne salveze din egoismul nostru nenorocit, din faptele noastre rebele și presentimentul drepteii mâinii și judecății. De aceea El ne face să știm că aceiași moarte a Domnului Isus Hristos pe de o parte a satisfăcut în chip desăvârșit onoarea Sa ca Judecător al păcatului și pe de altă parte prin sângele Său a șters păcatele noastre. Pretutindeni altundeva aceasta este incompatibil, dar în realitatea morții lui Hristos s-au unit aceste două lucruri. Numai Persoana Sa a fost în stare să rezolve problema păcatului – atât ca binecuvântare pentru păcătos cât și spre gloria lui Dumnezeu și cu privire la dragostea Sa.

Azazel vorbește despre îndepărtarea păcatelor poporului, ceea ce se bazează pe jertfa pentru păcat din marea zi a ispășirii. Era tabloul pe care Dumnezeu în harul Său l-a dăruit ca completare la Țapul jertfit pentru îndepărtarea tuturor păcatelor din sufletul împovărat al poporului Său. Dumnezeu, care Și-a găsit odihna cu privire la păcat în sângele lui Hristos vărsat la cruce, a vrut prin aceasta să lase să se recunoască, că păcătoșii vinovați care privesc la El, Cel care le-a mărturisit păcatele și le-a purtat la cruce, puteau fi eliberați de toată frica cu privire la judecată.

Proape este de prisos să se spună, că această temă este de cea mai mare importanță pentru suflet. Dacă este cineva aici, care privește la El și care este totuși chinuit de păcatele sale, atunci facă

Domnul ca el să poată recunoaște pe deplin mărturia scrisă a lui Dumnezeu cu privire la cruce, la sânge și la moartea lui Hristos. Nu este vorba numai de ce se pierde prin necredința față de Scriptură; ci este vorba și de faptul dacă cu adevărat se acordă realmente onoarea lucrării de ispășire înfăptuită de Domnul nostru Isus Hristos. Cât de puternic mărturisește Duhul Sfânt puterea morții lui Hristos (Evrei 10,15). Voi nu sunteți chemați să apreciați simpla realitate a morții Sale, ci cu mult mai mult explicația dată de Dumnezeu pentru om și față de om, ce valoare are această moarte în ochii Săi, prin care Dumnezeu revelează puterea lucrării lui Hristos pentru păcatele voastre. Este curățirea și pacea pe care Dumnezeu le dă prin Hristos celui care crede. El dorește ca voi să aveți siguranța fermă că tot ce era împotriva voastră a fost așa de deplin îndepărtat, că Dumnezeu niciodată nu Își va mai aminti de ele.

Unii din cititorii mei își vor aminti de învățătura care se bazează pe vițel și cu siguranță se vor mira că același conținut pare să se aplice la Azazel. Să privim pentru un moment cum ne este prezentat adevărul. Noi toți începem așa, că noi stăm afară, ca și Israel. Noi, cei care credem, nu eram mai puțin plini de păcate și fărădelegi. Vițelul este văzut când ajungem să cunoaștem că avem îndrăzneală să intrăm în Locul preasfânt și ca preoți să ne apropiem acolo unde este Dumnezeu. Aceasta nu o vom poseda nicidecum atunci când am fost treziți pentru prima dată (oricât de reală ar fi fost această trezire spirituală). Sufletul simte atunci că se află în afara Locului preasfânt și el strigă către Dumnezeu, în timp ce recunoaște că în mod justificat este subiectul judecății lui Dumnezeu. Aceasta este starea la care se referă cei doi țapi. Noi avem nevoie nu numai de sânge, deoarece pe de o parte el satisface pe Dumnezeu, ci pe de altă parte avem nevoie și de iertarea păcatelor noastre, ca să avem siguranța că păcatele au fost îndepărtate.

Dar suntem noi lăsați în această stare? Nu, Hristos a intrat în Locul preasfânt. Așteptăm noi acum, ca Israel, ca Hristos să iese afară? Tabloul este valabil, luat strict, numai pentru ei. Țapul al doilea poate fi alungat abia după ce marele preot iese din Locul preasfânt – spre ușurarea nespuse de mare a poporului, care nicidecum nu avea voie să intre acolo. Dacă cineva insistă la împlinirea literalmente a lui Azazel, atunci acela trebuie să fie Israel. Ei sunt acum afară, și ei vor rămâne afară până în ziua aceea. Însă Domnul Isus va părăsi Locul preasfânt din cer și va veni cu putere, slavă și binecuvântare. Suntem noi ca creștini în această stare acum? Cu siguranță nu, dacă recunoaștem deplina eficacitate a sângelui Său. Evanghelia ne aduce mult mai mult decât mângâierea adusă de țăpul al doilea poporului care stătea afară. Noi mulțumim Tatălui, care ne-a făcut capabili de moștenirea sfinților în lumină (Coloseni 1,12). Prin Hristos ambii, iudei și păgâni, care cred, avem intrare printr-un Duh la Tatăl. Chiar și aceia, care odinioară erau departe, au fost apropiați prin sângele lui Hristos (Efeseni 2,13.18).

Duhul Sfânt, care a venit deja din Locul preasfânt, ne face cunoscut aceasta, în timp ce Hristos mai este încă acolo. Noi putem deci să așteptăm să vină Hristos – nu ca să vestească iertarea păcatelor, ci ca să transforme trupul și să-l facă asemenea trupului Său și ca să-Și prezinte sie Însuși Adunarea glorioasă. Acesta este incontestabil creștinismul și speranța creștină. Prin Duhul Sfânt, care a venit, avem intrare slobodă în Locul preasfânt, unde este Hristos. Când Hristos va părăsi cerul și va apărea ca să binecuvânteze pe poporul Său, Duhul Sfânt va fi revărsat în același moment și pentru a doua oară peste toată făptura. Binecuvântarea creștinismului este aceea, că noi cunoaștem pe Hristos, în timp ce El este în cer. În privința aceasta tabloul vițelului poate fi aplicat cu privire la noi în toată puterea lui, cu toate că, ca și păcătos sârman totdeauna se începe acolo unde Israel termină, și anume la cei doi țapi.

Observații finale

Acestea au fost jertfele deosebite din marea zi a ispășirii; și prin Duhul lui Dumnezeu se arată clar diferența dintre poziția acelor care pot să intre în Locul preasfânt și poziția pe care Aaron o asigură afară pentru popor prin alungarea țapului pentru Azazel.

După ce toate acestea au avut loc, Aaron trebuia să intre în cortul întâlnirii și »să-și dezbrace veșmintele de in, pe care le îmbrăcase la intrarea în sfântul locaș«. După aceea și-a spălat trupul cu apă într-un loc sfânt și și-a îmbrăcat hainele, aceasta înseamnă hainele lui obișnuite, și a ieșit afară și a jertfit arderea lui de tot și arderea de tot a poporului și a făcut ispășire pentru sine și pentru popor. Și grăsimea jertfei pentru păcat a ars-o pe altar (versetele 23-25).

Aceste jertfe nu erau nicidecum jertfe deosebite, specifice marii zile a ispășirii. De aceea se observă aici, că hainele sfinte, pe care marele preot le îmbrăca numai la această ocazie deosebită, în momentul acesta le-a dezbrăcat. Cu aceasta ne-am ocupat deja, ca să încercăm să explicăm greutatea pe care unii o văd în Evrei 2,17. Aceștia s-au adus singur în multe griji inutile, căci chemarea și primirea propriu-zisă a Marelui preot a avut loc după înviere și înălțarea la cer. Atunci El »a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice, a fost numit de Dumnezeu Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec« (Evrei 5,9.10). Dar nu este mai puțin clar, că marele preot trebuia să facă ispășire pentru păcatele poporului. Deoarece aceasta avea loc printr-o jertfă de ispășire, pentru unii este o problemă, cum să aducă la unison o ispășire, care s-a făcut prin sângele Său, cu o funcție exercitată acolo sus în gloria învierii. Rezolvarea este, că ceea ce făcea preotul în marea zi a ispășirii era ceva deosebit și totodată cu înțeles profund. Însă el nu acționa în funcția lui obișnuită ca mare preot. Locul lui propriu-zis era în Locul preasfânt.

Este de asemenea general cunoscut, că atunci când un izraelit aducea o jertfă de ardere de tot, o jertfă de pace sau o jertfă pentru păcat, cel care aducea jertfa era cel care își punea mâna pe capul animalului de jertfă. La fiecare jertfă de foc pentru Domnul, unde moartea avea un rol deosebit, cel care aducea jertfa se identifica cu animalul tăiat, și după aceea preotul stropea sângele. Este o rătăcire, că preotul înjunghia jertfa; aceasta o făcea cel care aducea jertfa. Lucrarea preotului începea după ce animalul a fost tăiat. Misiunea lui începea cu stropirea sângelui. Dar Hristos a binevoit să facă și aceasta - și nimeni altul în afară de El.

În ce lumină deosebită sta deci marele preot în ziua aceea? Nicidecum în gloria lui obișnuită de mare preot, și nici ca preot obișnuit în Locul sfânt. Marele preot se identifica mai întâi cu păcatul propriei lui case și după aceea cu al copiilor lui Israel. În ziua aceea el stătea acolo nu atât de mult conform demnității obligațiilor lui normale, ci mai mult ca locțiitor, care a luat asupra sa ceea ce Dumnezeu a prescris, ca să îndepărteze păcatele. Aceasta poate deveni clar prin hainele deosebite din timpul activităților caracteristice din acea zi, și este suficient de clar exprimat în textul la care se face referire aici. »Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului« (Evrei 2,17). Din acest motiv și din altele, El a fost »părtași sângelui și cărnii« (Evrei 2,14).

Pe de altă parte apostolul spune în Romani 8,3: »Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului«. Acesta este un fel ciudat de exprimare. Adam nu a fost creat »într-o fire asemănătoare cu a păcatului«; dar cu certitudine el a fost din carne și sânge, în ceea ce privește trupul lui, care prin căderea lui a devenit păcătos. Pe de altă parte Domnul nostru Isus cu certitudine nu a fost un om decăzut și nici nu a fost părtași sângelui și cărnii păcătoase. Aceasta ar fi nimic nu numai Persoana Sa, ci în felul acesta nu putea fi o jertfă corespunzătoare pentru păcat. Dacă ar fi fost numai un cusur neînsemnat de păcat, El nu ar fi fost »Cel Sfânt«. Și El nici nu ar fi putut aduce jertfa cea mai sfântă pentru păcat și nu ar fi putut să poarte păcatele noastre. El ar fi trebuit să moară pentru propria lui stare; El nu ar fi putut să sufere ca suplinitor pentru alții. Necesitatea exprimării Duhului în această formă este clară; Dumnezeu a trimis »pe Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a

păcatului și pentru păcat«. Aici este adevărul; și fiecare creștin sincer trebuie să-l vadă și să-l creadă.

Căci El a fost trimis ca jertfă pentru păcat, dar pentru aceasta într-o fire asemănătoare și nu în realitatea firii păcatului. Cu toate că El a fost născut de o femeie ca om adevărat, El era totuși Dumnezeu. El era în acea fire asemănătoare, deoarece a fost născut de o femeie, care de fapt era o fecioară din seminția lui David, dar care nu avea mai puțin în sine însuși carnea păcatului decât oricare altă ființă omenească. Cum să se rezolve problema? Prin harul dumnezeiesc și prin puterea dumnezeiască, prin conceperea Lui prin Duhul Sfânt, Domnul nostru preaslăvit, chiar dacă era om adevărat ca toți ceilalți oameni, nu avea nici un cusur omenesc și nici nu se afla, dacă se poate spune așa, în această stare de pierzare, în care au căzut oamenii prin păcat. Aceasta a avut loc, așa cum ne arată evanghelia după Luca 1, prin puterea Celui Preaînalt, care a umbrat pe Maria. De aceea Fiul ei a fost numit Fiul lui Dumnezeu. Aceasta a fost realmente absolut necesar. El trebuia să aibă realmente carnea și sângele Lui de la mama Lui – dar prin acea putere minunată, care ținea natura Lui omenească despărțită de orice pată și întinăciune a răului. El a fost în toate lucrurile asemenea nouă, cu excepția păcatului, de care El a fost aici despărțit în carnea Sa și în duhul Său. Începând din clipa când s-a făcut cunoscut, că fecioara va rămânea însărcinată și la timpul potrivit va deveni mama Domnului nostru, pentru El a fost asigurată o imunitate totală împotriva păcatului. »Tu Mi-ai pregătit un trup« (Evrei 10,5). Altfel jertfa pentru păcat n-ar fi avut nici o valoare pentru Dumnezeu, și nici pentru om nu ar fi avut efect. »Este preasfântă«, era comentariul Legii cu privire la ea; cu cât mai mult era aceasta adevărat cu privire la Hristos! El era într-o fire asemănătoare cu a păcatului, căci cu toată certitudinea mama Lui aparținea omenirii păcătoase, ca toți ceilalți. Sau preferi tu mai mult tradiția sau superstiția decât Cuvântul lui Dumnezeu?

În felul acesta devine clar cât de păcătoasă era erezia, care s-a strecurat mai târziu, și anume aceea referitoare la așa-numita natură nepătată a fecioarei. Roma preamărește la ea ceea ce este adevărat numai cu privire la El, ceea ce are ca rezultat natural îndumnezeirea mamei, care în realitate este mai răspândită și mai dominantă decât adorarea Tatălui și a Fiului, de care din teamă ei se țin departe. Este „Bona Dea“, zeița bună a păgânismului cu înfățișare creștină, care se potrivește foarte bine pentru cei care nu cunosc pe Dumnezeu, și pentru aceia care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus. Creștinul sincer vede aici mâna dușmanului. Dar Domnul Isus a luat trup de carne și sânge, atunci când a devenit om, așa cum se cuvenea pentru El, și El a fost făcut asemenea fraților Săi în toate, »ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului«. Aceasta a avut loc foarte clar prin moartea Sa. Pe ce altă cale să poată avea loc, decât prin vărsarea sângelui Său? Drept urmare, presupunerea că după moartea Lui și înainte de învierea Lui a avut loc o lucrare nouă și în continuarea celei înfăptuite, este o abatere de la Cuvântul lui Dumnezeu, expunându-se unui pericol și unei înșelătorii. Oricare ar fi fost locul obișnuit al marelui preot – lucrarea de ispășire a fost făcută în haine de in, ea fiind o foarte potrivită umbră a imaginii Domnului nostru ca Jertfitorul sfânt și jertfa pentru păcat.

Cu totul altfel este văzut Domnul nostru când în cer a fost încoronat cu cinste și glorie. Aaron purta în Sfânta Sfintelor în mod excepțional hainele sfinte din in. Motivul pentru aceasta este, că ispășirea trebuia să aibă loc în ziua în care el putea să intre în Sfânta Sfintelor. Și când intra acolo purta haina neobișnuită, care mărturisea că el a făcut lucrarea de ispășire, fie pentru propria familie, fie pentru copiii lui Israel în general. Nu clarifică tabloul acesta problema pe care o văd unii în versetul citat mai înainte? Ferește-te de unilateralitatea care nu vrea să audă nimic despre Domnul nostru ca Mare Preot într-un sens sau într-un scop deosebit, până când El a urcat sus ca să practice funcția Lui propriu-zisă înaintea lui Dumnezeu. Trebuie firește să se recunoască aceasta, dacă se vrea să nu se tăgăduiască ispășirea de la cruce.

Noul Testament spune foarte clar, că ispășirea avea loc prin marele preot. Prin aceasta se exclude orice presupunere că ispășirea ar fi avut loc numai prin aceea că Domnul nostru S-a înălțat la cer. Lucrarea a avut loc și s-a încheiat când El a fost »înălțat«. Luat în sensul strict, aceasta ar putea să

nu fi avut loc pe pământ, dar a fost înainte ca El să Se înalțe la cer. Când El a fost răstignit, când omul și-a revărsat asupra Lui ura și mânia sa profundă, atunci Dumnezeu I-a dat să înfăptuiască Cuvântul prin care harul Său a hotărât din cele mai îndepărtate veșnicii să salveze pe cel pierdut, făcându-L baza justificării Sale. Fără această jertfă Dumnezeu ar fi trebuit să nimicească creația, sau, dacă El ar fi salvat-o, ar fi trebuit să acționeze împotriva naturii Sale și împotriva Cuvântului Său. Pe baza crucii lui Hristos El poate să iubească în chip desăvârșit, așa cum El a judecat în chip desăvârșit, și în felul acesta El a păzit totul – da, El a câștigat o glorie nouă și veșnică. Căci ce putea face Dumnezeu altceva pentru păcătos? Sau cum ar fi putut El să-Și păstreze drepturile, dacă ar fi iertat păcate fără crucea lui Hristos?

Dacă Dumnezeu ne-ar fi tratat după păcatele noastre, atunci ar fi putut face aceasta numai ca Judecător, și El ar fi trebuit să nimicească pe toți păcătoșii. Dacă pe de altă parte Dumnezeu ar fi acționat numai pe baza dragostei naturii Lui, atunci ar fi trebuit să renunțe la ce este în Ființa Lui care detestă pe păcătos și îl pedepsește. Astfel fără Hristos și crucea Sa totul ar fi condus numai la pierzare, încurcătură și dezonoare. Fără cruce gloria morală a lui Dumnezeu ar fi fost subminată în chip desăvârșit și salvarea celor pierduți ar fi fost imposibilă. Dar în Hristos Dumnezeu nu a trebuit nici să nimicească pe păcătos și nici să ignoreze indiferent păcatul. De aceea El a dat pe Fiul lui Dumnezeu spre ispășire. Această ispășire a avut loc prin moartea Sa și prin vărsarea sângelui, ceea ce era potrivit numai pentru Dumnezeu și pentru omul pierdut. Aceasta la rândul ei explică supremația rânduielii jertfei – ceea ce fără îndoială între păgâni a fost discreditată și falsificată, dar în sine însuși jertfele arată spre „o jertfă de rang superior și spre un sânge mai bun“. Așa cum satan încearcă să falsifice totul, tot așa și în această privință a depus eforturi mari cu succes. Înțelesul acestora însă nu a fost niciodată pe deplin clar, înainte ca Domnul să vină și să moară la cruce, când a fost văzută nu numai umbra, ci a fost văzut adevăratul tablou. Chiar în momentul când Domnul a murit moartea de ispășire a avut loc adevărata ispășire pe care Dumnezeu a anunțat-o mai înainte prin simboluri. Și ea rămâne înaintea Lui ca o realitate împlinită în toată valoarea ei.

După ce au avut loc acțiunile specifice acestei zile, Aaron a dezbrăcat hainele sfinte și a îmbrăcat hainele lui normale și a ieșit să aducă jertfa lui de ardere și pe cea a poporului. Această jertfă de ardere putea fi adusă de ceilalți în oricare zi; dar în această zi era numai marele preot care făcea tot ce era important, chiar dacă aceasta era o jertfă care nu era prevăzută numai pentru această zi. Prezenta pe Domnul Isus, care prin Duhul veșnic S-a jertfit pe Sine fără pată lui Dumnezeu. Cele două jertfe de ardere erau pentru el și pentru popor (versetul 24). Din Levitic 8 știm, așa cum se exprimă și aici, că jertfa de ardere trebuia să slujească ca ispășire, dar aceasta desigur numai în modul foarte general. Ea nu exprima întreg caracterul serios al mării zile de ispășire. Când un izraelit aducea jertfa din toată inima, ca să exprime sentimentul dependenței de bunătatea lui Dumnezeu, atunci ea avea totdeauna un caracter ispășitor. Dumnezeu nu putea să primească o jertfă fără sânge ca ispășire. Nici Dumnezeu adevărat și nici credința nu trece cu ușurătate peste păcat. Dar dacă de aceea se studiază ce se aducea permanent pe altarul din față în chip plăcut lui Dumnezeu, atunci prima apropiere dintre Dumnezeu și om, jertfa de ardere, avea un caracter ispășitor.

Mai există o altă realitate remarcabilă: »Iar grăsimea jertfei de ispășire s-o ardă pe altar« (versetul 25). Aceasta era rezervată altarului lui Dumnezeu, cu toate că țapul și vițelul tăiat erau jertfiți pentru păcat. Grăsimea jertfei pentru păcat nu era arsă afară împreună cu animalele. Sângele, așa cum am văzut, era dus în Locul Preasfânt. Nu putea să fie o mărturie mai bună despre primirea desăvârșită a Aceluia căruia I-a plăcut să fie o jertfă pentru păcat, chiar dacă El va fi lepădat de oameni și va fi judecat de Dumnezeu. Dacă contraimagea, Acela, care din dragoste S-a făcut jertfă pentru păcat, a trebuit să aibă parte de moarte și judecată – ca și țapul și vițelul, care au fost arși în afara taberei, așa a fost grăsimea (la care s-ar fi văzut mai întâi dacă ar fi fost vre-o necurăție) arsă pe altarul primirii. Cât de clar mărturisește aceasta curăția lăuntrică a Domnului nostru Isus! El era cu totul drept și sfânt, nu numai în acțiunile Sale, ci și în natura Sa.

După ce se amintește că acela care a alungat țapul trebuia să-și spele hainele și carnea în apă, înainte să intre în tabără (versetul 26), se spune că vițelul și țapul, al căror sânge a fost dus în locașul sfânt pentru ispășire, trebuiau scoși din tabără și pielea lor și carnea lor și balega lor trebuiau arse în afara taberei (versetul 27), iar acela care le ardea trebuia să-și spele hainele și să se scalde înainte de a intra în tabără (versetul 28). Aici nu ne este permis să facem presupuneri despre înțelesul acestor lucruri. Apostolul ne dă în Evrei 13,11-13 o lumină nespuse de prețioasă: »Trupurile animalelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul preasfânt, pentru păcat, sunt arse de tot afară din tabără«. Nu poate exista nici o îndoială, că înapoia acestor umbre este un principiu important și o însemnătate practică pentru noi. În ce constă aici legătura cu Hristos? »De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu Însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. De aceea să ieșim afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui.« Pe cât de sigură este explicația, pe atât de sigură este și obligația noastră, căci nu există nimic, care să găsească în inima unui creștin un asemenea ecou, cum este legătura cu Hristos în sens practic.

Iudeii erau poporul ales al lui Dumnezeu din interiorul »taberei«, și epistola către Evrei vede pe Israel în pustie și nu în țara sfântă. Această poziție îi caracteriza în opoziție cu păgânii, de care ei s-au pus deoparte. Accesul, pe care ei îl aveau în locașul sfânt, îl posedau numai prin mijlocirea preotului și a marelui preot. Și noi am văzut deseori, cât de vag, de rar și de nesigur era acest acces; căci Legea nu a dus nimic la desăvârșire. Dar ei, și numai ei, aveau pe pământ pretenția de a fi poporul lui Dumnezeu. Aceasta s-a arătat în pustie prin aceea, că ei aveau o tabără, în care era cortul în care locuia Dumnezeu în Locul preasfânt. Dar Legea ținea cu severitate poporul în afara Locului preasfânt. Drumul spre Locul preasfânt nu era încă deschis; acum El este deschis prin Hristos și lucrarea Sa pentru noi, căci perdeaua este sfâșiată.

Crucea lui Hristos a adus un contrast deplin față de aceste două stări foarte clare ale poziției lui Israel. Pe de o parte creștinul este invitat și încurajat, deoarece el a fost »stropit cu sânge și astfel curățit de un cuget rău« și a fost spălat cu o apă curată (Evrei 10,22) se poate apropia de Locul preasfânt. Pe de altă parte creștinul este îndemnat să iese la Hristos în afara taberei, purtând ocară Sa. Aceste două extreme se potrivesc astăzi credinciosului - și anume nu în felul cum creștinii trăiesc sau vorbesc, ci cum creștinii ar trebui să creadă. Năruirea acestor lucruri este serioasă. Dacă tu ești un creștin în faptă și adevăr, ai fost spălat sau ai fost curățit de păcatele tale în sângele lui Hristos. În ochii lui Dumnezeu nu vei fi mai curat când vei fi în cer decât ești acum, căci Hristos a murit, a înviat și a fost glorificat. Aceasta este o chestiune a unei credințe curate; nimic nu se mai poate adăuga la ceea ce a făcut Hristos și la ceea ce Dumnezeu a recunoscut în favoarea noastră. Dacă vei privi la fratele acesta sau acela, s-ar putea să vezi la el greșelile tale proprii - în ochii tăi probabil mai grave. Aceasta nu trebuie să fie așa. Dimpotrivă ar trebui să privim pe alții mai presus decât noi. Dar, vai! Aceeași carne, care ne face să fim îngăduitori cu greșelile proprii, ne face aspri față de greșelile fraților noștri dragi. Așa de puțin trăim noi în puterea harului prin credință. Noi trebuie să detestăm orice prefăcătorie!

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu domină gândurile noastre ne vom găsi pe noi înșine în această epistolă printre frații sfinți, care au parte de chemarea cerească. Noi aparținem adevăratei case a lui Dumnezeu, familiei Marelui Preot, și mai târziu suntem solicitați să intrăm în Locul preasfânt. Pe ce bază ar putea un suflet să intre acolo, dacă păcatele lui nu ar fi pe deplin îndepărtate? Dacă ele nu sunt acum îndepărtate, când să fie atunci altădată șterse? Hristos nu Și-a luat locul în înălțime până când nu a fost înfăptuit totul pentru fiecare care va crede (Evrei 1,3). Plecând de la aceasta apostolul face expunerea lui de dovezi. Dacă ar fi necesară o repetare, atunci Hristos ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori. În opoziție cu aceasta stă toată puterea învățaturii, că lucrarea Sa și moartea Sa a avut loc o dată pentru totdeauna. Aceeași accentuare apare în epistola întâia a lui Petru, unde se spune, că El »a suferit odată pentru păcate« (1 Petru 3,18). Nu numai că El a suferit odată pentru totdeauna, ci și noi am fost curățiți odată pentru totdeauna. Conștiința noastră a fost curățită corespunzător puterii acelei jertfe prin care El a deschis o cale nouă și vie prin perdeaua

dinlăuntru. Puterea acestei jertfe este valabilă pentru noi numai în Hristos. Vorbesc acum numai de aceia care nu se întorc iarăși spre stricăciune, ci cred în mântuirea sufletului.

Dar alături de intrarea în Locul preasfânt răsună strigarea de a ieși la Hristos în afara taberei. Să nu căutăm locuri de onoare pe pământul acesta, nici o posibilitate de a obține onoare, nici o viață comodă, nici o decorație exterioară. Iudeii au căutat toate acestea, dar prin necredință le-au pierdut pe toate. În loc să ocupe un loc privilegiat aici pe pământ și să caute avantaje materiale, creștinii sunt solicitați să se unească cu El, care a suferit în afara taberei. Ei nu au fost chemați să ocupe locul „în tabără“, atunci când iudeii și-au pierdut poziția. Înainte ca iudeii să fi pierdut public locul lor și poporul lor, aceia dintre ei, care prin har au devenit creștini, au fost îndemnați să intre prin perdeaua dinlăuntru, chiar dacă mai înainte erau iudei. După ce au fost sfințiți prin sângele lui Hristos, care îi face liberi de locul preasfânt pământesc, ei sunt acum chemați să iese în afara taberei. Să poarte ocară Lui este o cinste.

Creștinul este un om care nu este din lume. El a fost hotărât de Hristos pentru cer și acum este chemat să se apropie acolo unde este El. Cele două adevăruri se contopesc; și ce Dumnezeu a unit în felul acesta, omul să nu despartă. Ce drept are cineva să intre în Locul preasfânt, dacă în același timp nu dă răspuns la chemarea lui Dumnezeu de a urma pe Hristos, care a suferit în afara porții? Dacă tu prețuiești mult dreptul de a intra în Locul preasfânt, atunci nu te da înapoi cu groază ca să mergi la El în afara taberei. Nu este locul tău în ambele - și singurul tău loc corect nu este la El? Să fim prin credință la Hristos, atât înapoia perdelei cât și în afara taberei.

Creștinătatea a inversat toate acestea. În ochii teologilor este o aroganță obraznică să intri în Locul preasfânt, în timp ce noi suntem încă aici pe pământ. Nu este aceasta în realitate necredința creștinătății? Dar Hristos ne creează intrarea în Locul preasfânt ca privilegiu normal al celor care sunt ai Săi. Intrarea este liberă pentru fiecare creștin, fie el calvinist, arminian sau episcopal, numai dacă el este cu adevărat credincios. Este însă bine să se evite toate acele grupe, căci ele duc pe adepții lor la concepții înguste despre Dumnezeu! Și unele adevăruri prețioase pot ușor fi trecute cu vederea. Cuvântul lui Dumnezeu depășește cu mult discuțiile omenești. Pe drept poți fi neîncredător în grupările bisericesti – indiferent ce sunt și unde sunt ele. Experiența mea îmi arată că cei care știu mult nu sunt mai buni în duhul și țelurile lor, ci mai degrabă sunt mai răi decât cei care știu mai puțin. Desigur, frați iubiți, ar trebui să nu luăm parte la certuri, dacă am primit adevărul lui Dumnezeu. Și nu am cunoscut noi pe Hristos în așa fel, că ar trebui să ne rușinăm de astfel de certuri? »Cine are urechi de auzit, să audă!« Onoarea lui Hristos și voia Lui să fie singura noastră dorință.

Vrem să ne verificăm sincer și să ne smerim înaintea lui Dumnezeu, ca să scoatem foloase din toate acestea și să ne păzim de orice cursă, prin aceea că în duhul harului ne ținem strâns de Hristos și de adevăr. Dacă apare vreo ceartă și egoism, atunci să renunțăm la ele. Acestea ne pot întrista, dar, așa cum toți știm, nu există nimic care să lucreze mai puternic decât exemplul propriu. Așa am spus deseori unora, care ne consideră înguști la minte, greșiți sau mai știu eu cum: de ce nu ne arătați prin credința voastră o cale mai bună în expunerea adevărului lui Dumnezeu? Nimeni nu va afirma că este plăcut Domnului când cineva numai critică și continuă cu ceea ce a recunoscut că este greșit. Dacă noi ne comportăm așa de deplorabil, de ce atunci nu faceți voi mai bine? De ce nu ajutați, în loc să criticați? Fiți credincioși față de voi înșivă.

Cu siguranță acestea sunt realități mari – intrarea în Locul preasfânt și părtășia cu Hristos în afara taberei, în timp ce noi suntem încă pe pământ. Dacă recunoaștem că aceste două lucruri sunt chemarea lui Dumnezeu adresată nouă, trebuie noi atunci să ne unim în cuvânt și în umblare cu aceia care tăgăduiesc aceste adevăruri? Trebuie să ne lăsăm atrași prin tradiție într-o formă de închinare levitică, care ține afară pe cel care se închină? Avem noi libertatea înaintea lui Dumnezeu, de fiecare dată, când ne rugăm, să uităm adevărul lui Hristos și să-l ocolim? Întrebați, cine face aceasta? Iertați-mă, dar eu doresc să văd creștinii, care *nu* »slujesc în cort«, așa cum numește această epistolă această slujire, fără ca prin credință să nu savureze privilegiile lor de demult.

Această rătăcire se găsește nu numai într-o denuminațiune deosebită. Nu se întâlnește ea în toate? Nu doresc să devin personal, dar nu este slujirea cea mai bună, dacă insist ca ceea ce noi înțelegem prin închinare să verificăm cu ceea ce învață Dumnezeu? Dacă primiți Cuvântul Lui în privința aceasta (și el este tot așa de clar precum este profund și bogat în mângâiere), atunci vă agățați cu toată inima de adevăr. Este aceasta o cerere prea mare de la un credincios? De ce, prietenii mei dragi, să fiți purtați încoace și încolo între adevăr și rătăcire, între ceea ce ați cunoscut că este plăcut înaintea lui Dumnezeu și ceea ce creștinătatea a părăsit? Fiecare om iubește în mod normal tabăra. Pentru omul firesc, „Locul Preasfânt“ este o extremă și „în afara taberei“ este cealaltă extremă. Să fi în tabără cu un preot pentru locul sfânt, aceasta este drumul de mijloc de aur, care este foarte plăcut pentru ochi și pentru duh. Ele se găsesc într-o poziție plăcută în lume, în lumea religioasă, desigur. Exact aceasta era poziția pe care au ocupat-o iudeii în timpurile de demult. Apostolul a chemat pe creștini de pe acest drum de mijloc, nu numai ca să intre înapoia perdelei sfâșiate, ci și să iasă în afara taberei; ambele sunt valabile și astăzi, așa cum au fost întotdeauna, de când a avut loc chemarea.

Permiteți-mi să întreb; era crucea lui Hristos ceva de onoare? A fost văzută cu adevărat așa, atunci când El a suferit în afara porții? S-ar putea mai degrabă întreba, dacă cineva a purtat vreodată o batjocură mai mare. Amândoi tâlharii, care au fost răstigniți împreună cu El, au suferit mult mai puțină batjocură și ură decât Domnul. Ah, preaiubiți ai lui Dumnezeu, locul vostru pe pământ este acest loc al urii. Dacă voi savurați cu adevărat apropierea Locului Preasfânt, atunci obligația credinței este să ieșiți afară din tabără la Hristos. După ce sângele a fost dus în Locul preasfânt, animalele au fost arse în afara taberei. Aceasta este o legătură clară a adevărului dumnezeiesc. Urmarea este, că noi ar trebui să avem părtașie cu Mântuitorul nostru pe ambele drumuri. Voi Îl aveți acum bucurie a voastră în cer, unde veți fi odată cu El în bucuria veșnică. De aceea, în acest scurt timp, în care noi suntem pe pământ, nu vă rușinați de lepădarea Lui. Nu vă speriați de chemarea de a fi afară la Hristos. Aceasta este învățătura, și practica o urmează. Nu doresc să mai rămân la acest subiect, deoarece sunt și alte principii morale de mare valoare, pe care le conține acest capitol bogat pentru noi. În afară de aceasta, ne lipsește timpul să le tratăm pe toate.

Următorul lucru, pe care Duhul lui Dumnezeu îl pune accentuat înaintea ochilor, este: »Aceasta să fie pentru voi o lege veșnică« (versetul 34). Auzim aceasta nu cu privire la o chestiune secundară. Marea zi a ispășirii stă așa de clar pentru sine însuși și cu valoare deosebită față de toate celelalte zile. »În luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nici o lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru.« (versetul 29) Primul lucru, amintit cu insistență, este smerirea sufletului. Ispășirea nu trebuia să fie o chestiune de bucurie curată, pentru ca ea să nu degenereze într-o chestiune banală. Unde vedem noi o acțiune rânduită de Dumnezeu, care pătrunde așa de adânc în suflet, ca aceasta?

În timp ce noi studiem aceasta, permiteți-mi să vă arăt cât de repede cade omul în rătăciri. În Faptele Apostolilor 2,41 am citit toți efectul adevărului predicat de apostoli: »Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați«. Pentru unii ar putea să fie ceva nou, cu toate că probabil mulți dintre voi știu, că expresia „cu bucurie“ nu are nici o justificare să stea aici¹. Gândiți-vă un moment, ce înseamnă pentru cineva întors de curând la Dumnezeu, să primească „cu bucurie“ mesajul. O astfel de expresie nu se potrivește în primul moment, când un suflet este adus din întuneric la Dumnezeu. Să nu vă gândiți nici un moment, că bucuria credinciosului trebuie să fie tulburată! Dar Domnul nostru ne învață, că este un semn rău, când primul efect al adevărului într-un suflet este bucuria. Cercetări profunde și smerenia sunt dovezi incomparabil mai bune ale unei lucrări veritabile a lui Dumnezeu într-un suflet (compară cu Luca 8,13).

Din acest punct de vedere trebuie să se înțeleagă, că felul modern de vestire a Evangheliei într-o formă foarte artistică sau într-un mod foarte animat prin muzică, nu corespunde felului apostolilor și este o înnoire periculoasă. Superficialitatea acesteia este total contrară spiritului din marea zi a

¹ În unele traduceri se adaugă în prima parte a versetului expresia „cu bucurie“, sau „cu plăcere“. (n. tr.)

ispășirii, care ne-a determinat să facem această remarcă. Aplicarea actuală a însemnătății acestei zile mari la un suflet este aceea, că sufletul este adus la Dumnezeu prin Evanghelie. Studiază diferența dintre Cuvântul lui Dumnezeu și stilul dominant de astăzi. Aceasta ar putea să lovească crunt pe unii, care ne sunt apropiați și care sunt prețuiți din pricina lucrării lor. Departe de mine să devin personal. Însă eu consider că trebuie să dăm fără cruțare totul la o parte, ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă frații se plâng, că nu sunt lăsați în pace, atunci aceasta este cu atât mai rău pentru ei. Oricum, este mult mai bine să verificăm totul pe baza Cuvântului, pentru ca adevărul lui Dumnezeu să nu cadă pradă zelului omenesc și metodelor populare. Cum va rezista aceasta în prezența Sa? Desigur este o binecuvântare mare să fi eliberat de rătăcire, ca să faci voia lui Dumnezeu.

Istoria acestei expresii „cu bucurie“ sau „cu plăcere“ este în realitate așa, că ea a fost preluată dintr-o altă parte a cărții Faptele Apostolilor (Faptele Apostolilor 21,17). Este o expresie, care se întâlnește numai o singură dată în Noul Testament și în mod corect se aplică la faptul că slujitorii preaiubiți ai Domnului au fost primiți cu bucurie. Aceasta arată clar cum un cuvânt (sau o expresie) apare acolo unde nu ar trebui să apară. Noi putem înțelege, cum frații, când au văzut pe apostoli împreună cu alți slujitori ai Domnului, i-au primit pe aceștia cu bucurie. Se simte cât de mult această comportare se potrivește pentru aceia care aveau pace și liniște cu Dumnezeu. Dar în Faptele Apostolilor 2 sufletele au fost confruntate pentru prima dată cu păcatele lor, și anume în prezența lui Dumnezeu. Să nu dovedească ei în acest moment deosebit de important al vieții lor o oarecare seriozitate? Nu se pune la îndoială, că, oricare ar fi greutățile, rezultatul va fi bucurie și pace. Dar acum am vorbit despre procedura și de efectul propriu-zis, corect și de dorit al Cuvântului lui Dumnezeu în legătură cu sufletele care I se predau Lui și pentru prima dată fiecare ocupă locul lui ca mărturisitor al lui Hristos în lumină.

În continuare se poate observa, cum o parte din Scriptură este în concordanță cu altă parte din Scriptură. Dacă izraeliții, atunci când sângele era uns pe ușile lor, au mâncat carnea mielului, a avut aceasta loc sub sunetul trompetelor și al țambalului? Să nu vă gândiți, că ei nu au cântat în alte timpuri. Chiar două capitole mai târziu găsim cântarea lui Moise și cântarea Mariei cu timpanele lor. Ei cântau pe țărnul arab al Mării Roșii, dar noi nu auzim nici o cântare, atunci când au sărbătorit pentru prima dată noaptea de Paște. Ei au mâncat carnea mielului »cu ierburi amare«. Ce înseamnă aceasta? Cu siguranță nu înseamnă, că ei au primit „cu bucurie“ Cuvântul Său. Ei au primit realmente Cuvântul Său, dar cu seriozitate profundă și cu judecată de sine. A avut loc în conștiința deplină a păcatelor lor, și cu privire la păcat nu se cântă, nu se râde și nu se vorbește cu indiferență. Nu este de mirare, că roadele vestirii Cuvântului în felul nostru modern au în sine însuși așa de puțin din profunzimea și simplitatea apostolică.

Pare periculos să chemi sufletele la bucurie, ceea ce nu se referă numai la cei neîntorși la Dumnezeu, ci și la aceia care în mod evident sunt convinși de păcatele lor și stau într-un proces de întoarcere la Dumnezeu. Acestea sunt suflete, care trebuie chemate cu toată seriozitatea să primească Cuvântul lui Dumnezeu. Nu învață un tablou sau altul, precum și mărturia clară a Scripturii, că este necesar să se vorbească cu toată seriozitatea conștiinței? Căci trebuie mai întâi să primești lăuntric claritate înaintea lui Dumnezeu, pentru ca inima să se deschidă la timpul potrivit într-o bucurie care radiază. Înainte ca sufletul să fie pe deplin eliberat prin credința în lucrarea lui Hristos, nu se cade să se exprime bucurie. Și cu atât mai puțin este de recomandat să se facă sufletele să creadă sau să se înduplece sufletele să creadă înainte de vreme, că ele sunt mântuite. În felul acesta conștiința este lezată, și de asemenea și harul Domnului. Ar face de prisos lucrarea lăuntrică și în locul acesteia s-ar așeza un apel la simțăminte, în loc să se prezinte sufletelor lucrarea de ispășire făcută de Hristos. Conștiința trebuie mai întâi să fie trezită așa cum se cuvine și să fie curățită. După aceea sentimentele au locul care li se cuvine.

Acesta a fost exact felul în care a procedat Domnul cu femeia din Samaria, care la început nu a arătat nici o judecată de sine. Hristos știa că ea nu are soț, și prin cuvântul Său păcatul ei i-a fost pus pe conștiință. În felul acesta ea a fost dusă cu adevărat înaintea lui Dumnezeu. Tot așa a fost și cu

fiul pierdut. Nu a fost nici o bucurie înainte ca el să se reîntoarcă la tatăl său, cu toate că speranța în această îndurare a fost suficientă ca să-l aducă înapoi. Nu că în acest caz nu era nici o suferință, dar conștiința lui trebuia să devină activă. De aceea trebuie spus accentuat, că este o necesitate stringentă, ca nu numai în predică ci și în asistența spirituală trebuie să se țină seama, ca să nu se abată de la voia lui Dumnezeu revelată. Este misiunea creștinilor să practice adevărul, nu numai într-o situație sau alta, ci în toate lucrurile. În contextul ispășirii, Cuvântul lui Dumnezeu insistă cu privire la smerirea sufletului. Aceasta nu înseamnă, că îndoiala sau neîncrederea ar putea fi vreodată corectă sau acceptabilă. Așa ceva nu are nimic a face cu smerirea înaintea lui Dumnezeu. Să nutrești după îndoială sau teamă este mai degrabă un obstacol decât un ajutor pentru smerirea sufletului, care în orice caz trebuie să fie autentică. Ea aproape că nu poate ieși prea pregnant în evidență, dacă inima privește la Hristos și la lucrarea Sa de ispășire. Cu cât te bazezi mai mult pe aceasta, cu atât mai mult este Dumnezeu lăudat pentru adevărul, care smerește, și pentru harul în acel sânge prețios, care curățește de orice păcat. Pentru mântuirea sufletului nu se poate aduce Numele lui Isus în legătură cu caracterul ușuratic al duhului sau cu emoțiile firești. Și expresia bucuriei nu se potrivește pentru momentul în care Dumnezeu pune pe inimă Cuvântul Său, care cercetează totul, și pune sufletul în lumina Sa.

Dar aceasta nu este totul. Mai era și altceva, care era legat în mod deosebit cu marea zi a ispășirii. Astfel, se spune nu numai: »să vă smeriți sufletele«, ci și: »să nu faceți nici o lucrare«. Nu este ciudată această prescriere referitoare la marea zi a ispășirii? Nu era vorba de faptul, dacă era un sabbat sau nu. Marea zi a ispășirii excludea categoric orice formă de lucrare a omului în acest context. Este imposibil să se tăgăduiască, că lucrarea este o parte foarte importantă a obligației creștine. Domnul nostru a făcut totdeauna lucrarea pe care Tatăl I-a încredințat-o s-o facă; tot așa fiecare creștin este solicitat să facă faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca el să trăiască în ele (Efeseni 2,10). Creștinul nu trebuie să fie numai o ființă care gândește, care se adâncește cu inima și duhul în adevăr. Aceasta este foarte important la timpul potrivit, însă creștinul este chemat să slujească Domnului în dependență și în același timp cu râvnă, cu ascultare și cu mare putere. Dar puterea ar trebui să urmeze totdeauna după rugăciune. Activitatea trebuie să rezulte din ceea ce are loc între el și Dumnezeu. Când Dumnezeu revelează răutatea păcatului și lucrarea Sa de ispășire prin Hristos pentru toți care cred în El, atunci este periculos să te refugiezi în veselia inimii. Sufletul ar trebui în acest moment să se smerească, în loc să fie distras prin muzică și cântare, printr-o cântare solo sau în cor, sau alte forme de înveselire.

Dacă te odihnești în credință, atunci bucuria nu poate să lipsească. Cântarea sfinților este cu totul altceva. Ce este mai potrivit decât, atunci când ești umplut cu Duhul, să vorbești unul cu altul cu psalmi și cântări și cu cântări duhovnicești? Aceasta este cu totul altceva decât să introduci muzică, ca să adormi sau să ațâți sufletul, în timp ce Duhul îl dorește să fie în judecată de sine? Printre credincioșii fericiți este clarificată întrebarea aceasta: aducerea de mulțumiri și lauda spontană trebuie să umple viața normală a creștinului. Dar prima solicitare, pe care Dumnezeu o face pentru marea zi a ispășirii, este smerirea sufletului din cauza păcatelor, chiar dacă Dumnezeu le acopere cu sângele ispășitor.

Cu aceasta este legată a doua solicitare, aceea de a nu face nici o lucrare în ziua aceea. De ar fi fost faptele noastre bune! Dar, vai! Trebuie să recunoaștem că ele au fost rele. Cât de bine este atunci pentru noi să ne odihnim înaintea măreței lucrări de ispășire a Mântuitorului nostru făcută pentru păcătoși! »Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!« (Evrei 10,7). »Prin această voie am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna« (Evrei 10,10). La cât de multe a dat naștere voia lui Dumnezeu? În desăvârșirea jertfei Sale nu numai păcatele noastre au fost șterse, ci și noi suntem puși în chip desăvârșit deoparte pentru Dumnezeu. Jertfa de tăiere și jertfa de mâncare, jertfa de ardere de tot și jertfa pentru păcat sunt toate unite în această singură jertfă. »Printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți« (Evrei 10,14). Ce mai este necesar pentru om? Ce ar putea Dumnezeu să facă mai mult în mod drept pentru călătoria noastră actuală pe pământ? De aceea poporului Său și străinilor care erau

în mijlocul lui le era interzis să facă vreun fel de lucrare în această zi, pentru ca în felul acesta toți să poată vedea și recunoaște, că era exclusiv lucrarea Sa, neamestecată cu ceva din partea noastră. »Aceasta să fie pentru voi o zi de sabbat, o zi de odihnă, în care să vă smeriți sufletele. Aceasta să fie o lege veșnică.« (Levitic 16,31). Pe de o parte nu trebuia să existe nici un libertinism al inimii, pe de altă parte nu trebuia să fie nici o adăugare cutezantă a lucrărilor proprii la marea lucrare de ispășire, care se făcea acolo și care a fost făcută cunoscut poporului lui Dumnezeu.

Să privim la apostolul Pavel. Avem în el un bărbat care și-a smerit sufletul și a evitat orice merit din partea lui, cu toate că în ceea ce privește dreptatea pe care o dă Legea era fără vină. Acesta era un caz de întoarcere totală la Dumnezeu. El era așa de impresionat, că trei zile și trei nopți nici nu a mâncat și nici nu a băut nimic, așa de umplut era el de sentimentul vinovăției și de adevărul împăcării cu Dumnezeu în Hristos. Orbit de o lumină mare, el nu a mai avut loc pentru nici o altă persoană sau lucrare, ci se afla cufundat în judecata de sine. El privea numai la Persoana minunată a lui Hristos și la triumful harului, care acum stăpânea în dreptate, har, pe care Dumnezeu l-a revelat sufletului său, care odinioară era așa de mândru, dar acum așa de smerit.

Trebuie să recunoaștem că o adevărată întoarcere la Dumnezeu este și atunci când unele semne caracteristice ale ei sunt slab vizibile. Temnicerul din Filipi era unul care s-a ridicat curând din sentimentul copleșitor al stării lui de pierzare, după ce el a primit pe Domnul Isus. Sperăm că a trecut cu bine prin pericolele pustiei, și noi nu avem nici un motiv să ne îndoim de aceasta. Însă cu toate acestea situația lui s-a deosebit esențial de cea a apostolului. Nu este greu să constatăm diferența considerabilă în felul cum oamenii în general sunt aduși la Dumnezeu. La temnicer și familia lui s-a găsit în primul rând căința, însă curând după aceea bucuria. Nu că el nu s-a căit cu adevărat, căci noi putem fi siguri că el s-a căit. Dar dacă nu este o căutare profundă din partea inimii, smerenia trece repede. În mod obișnuit inima se ridică repede și apoi se preocupă mai mult cu bucuria de binele pe care l-a dat harul. Printr-o judecată de sine profundă privirea sufletului este îndreptată mai mult spre Hristos decât spre eliberarea de rău, oricât de mult ar fi simțit acesta înaintea lui Dumnezeu.

În treacăt dorim să spunem, că unii iau prea puțin în seamă Vechiul Testament, dar cu siguranță aceasta aproape că nu se poate aplica la aceia care îi acordă importanța cerută și confirmată aici. Noi credem că Vechiul Testament este de la Dumnezeu și că el nu este mai puțin inspirat divin decât Noul Testament. Este adevărat, că în rânduielile levitice avem numai silueta lucrurilor, dar și activitățile pline de învățătură, făgăduințele și prorociile lui Dumnezeu, alături de exemple pentru bine și atenționări cu privire la rău, toate fiind foarte folositoare. Nu se poate citi corect și cu folos cartea Exod și cartea Levitic fără lumina deplină a Noului Testament, însă credinciosul primește Cuvântul ca un tot unitar. Sfintele Scripturi (2 Timotei 3,15) au fost scrise complet prin Duhul Sfânt. Cu mulțumire și smerenie primim totul ca ceva care este »de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire« (2 Timotei 3,16), și tot așa ca să mângâie și să îndemne. De aceea, ce este pus aici înaintea ochilor noștri nu este fără însemnătate sfântă și serioasă, deoarece ne arată partea greșită a multor obiceiuri, care apar în aceste zile de decădere în creștinism.

Dar pe de altă parte nu trebuie să trecem cu vederea pericolul care rezultă din legalism. Departe de mine să vreau să spun, că nu a fost o zi neagră pentru creștinătate, când oamenii au cântat pentru prima dată: „O, zi a mâniei, zi îngrozitoare“, ceea ce atunci a trezit gândul la revenirea lui Hristos. Era aceasta adevărata smerire a sufletului? Aproape că nu era cu nimic mai bună decât o spaimă îngrozitoare. Harul era necunoscut. Este o mare deosebire între căință și frică. Groaza extremă a sufletului a caracterizat creștinismul Evului Mediu. Indiferent ce poziție ocupau, înaltă sau joasă – toți se temeau, și în teama lor își dădeau ogoarele sau munca lor, ca să împace pe Dumnezeu, față de judecățile căruia tremurau având în vedere ziua Domnului. Din acest duh au fost clădite unele catedrale cu lumina lor cu adevărat obscură. Nu erau numai domnii mari și căpeteniile încununete, care au dat din bogățiile lor sau au contribuit cu prăzile lor de război la construirea acestora, ci și muncitorii săraci au dat de bună voie iscusința lor și uneltele lor – o mărturie permanentă și

potrivită pentru puterea fricii din sufletul lipsit de lumină. Aceasta era arma de bază a păgânismului. Frica era singurul element moral al acestei înșelătorii mari. Așa a fost și așa este – cu regret - și acum în creștinătatea decăzută.

Nu trebuie să fie teama evlavioasă de a fi exclus, cea care să lucreze în cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu. Este important și la locul lui ca cei vinovați să se neliniștească când aud de păcatele lor și de judecata sigură și dreaptă venită de la Dumnezeu. Ce binecuvântat este să se știe, că Dumnezeu S-a coborât din cer în Persoana Fiului Său, după săvârșirea păcatelor și înainte de judecată, ca să înfăptuiască lucrarea Sa de ispășire de nepătruns! Desigur această lucrare nu putea fi desăvârșită, dacă Hristos nu ar fi fost o Persoană dumnezeiască. Este de cea mai mare importanță, ca Domnul nostru Isus să fie recunoscut fără nici o rezervă ca Dumnezeu. Dacă Cuvântul nu ar fi fost Dumnezeu, dacă Fiul nu ar fi fost una cu Tatăl, El nu ar fi fost potrivit ca Mântuitor pentru lucrarea pe care El a făcut-o. Dar Fiul a venit, lucrarea a fost înfăptuită și primită, și totul s-a schimbat. Înainte ca Domnul nostru să devină jertfă, dreptatea lui Dumnezeu putea umple sufletul cu mare frică, judecata trebuia exercitată. Dar prin sângele lui Hristos Dumnezeu a fost îndreptățit, și El îndreptățește pe cel care crede. Ce binecuvântare mare, că *Dumnezeu* ne îndreptățește!

Fiecare iudeu recunoștea că Dumnezeu trebuie să judece lumea. Aceasta nu putea să dea pace celui vinovat. Trebuie să fie o înviere a morților, atât a celor drepti cât și a celor nedrepti. După judecată pe cei pierduți îi așteaptă iazul de foc. Moartea a doua nu încetează să existe. Realmente moartea este numai despărțirea sufletului de trup. Pentru credincios ea înseamnă »să mă mut și să fiu împreună cu Hristos« (Filipeni 1,23). Chiar și atunci când moare un om rău, nicidecum el nu se transformă în nimic: sufletul lui se desparte de trup, și aceasta este moartea. Pentru Dumnezeu toți trăiesc (compară cu Luca 20,38), chiar dacă pentru om nu toți trăiesc. Dar când va veni moartea a doua, cei răi vor fi în veșnicie nu numai în ce privește sufletul, ci și cu trupul. Învierea nu este o existență temporală, așa cum este acum viața în lume. Ea este începutul a ceea ce este fără sfârșit și neschimbabil.

Aceasta ne face să înțelegem înțelesul profund al adevăratei lucrări de ispășire. Permiteți-mi să întreb: se odihnesc sufletele voastre acum în Hristos și în jertfa Sa? În Evanghelie Dumnezeu vestește pe Hristos și ca ispășire pentru toată lumea. Ce îngrozitor este pentru sufletul vostru și pentru trupul vostru, dacă ocoliți acest mesaj! Primiți-l din partea lui Dumnezeu, și anume fără aroganță cu privire la faptele voastre, ci numai cu smerenia adevărată a sufletului. Dacă Hristos a suferit în felul acesta pentru păcate, de ce atunci să te îndoiești de dragostea lui Dumnezeu, chiar și atunci când ești vinovat? Faptul că El revelează lucrarea de ispășire a lui Hristos, aceasta este mărturia cea mai deplină pentru harul lui Dumnezeu și dreptatea Sa. Nu este ea valabilă pentru păcătoși în păcatele și fărădelegile lor și în nedreptățile lor? Nu este lucrarea lui Hristos suficientă și pentru răul cel mai mare care vi se poate reproșa? În marea zi a ispășirii Domnul a îndepărtat păcatele tuturor celor care se pleacă înaintea Lui. Deci nu mai căuta nici o scuză!

Lăsați sufletul vostru să se odihnească pe Mântuitorul și ispășirea făcută de El, căci altfel nu există nimic care să fie așa de sfânt, de adevărat și de eficient. Nu numai că El a făcut lucrarea, ci și El este ispășirea. Este dorința mare a lui Ioan să-L identifice pe El cu lucrarea Sa. »El este ispășirea pentru păcatele noastre« (1 Ioan 2,2). Și de aceea s-o așteptăm numai de la El. Să ne păzească Dumnezeu, să n-o căutăm la noi înșine sau în altă parte! Căci cum ne pot ajuta alții cu privire la păcat? Ce pot face în privința aceasta fecioara, îngerii sau sfinții? Dacă Biserica lui Dumnezeu ar fi aici jos în unitatea ei de la început, dacă toiagul »îndurare« și toiagul »legământ« nu ar fi frânte (dacă avem voie să folosim simboluri din Israel; compară cu Zaharia 11,7.10.14), ce ar putea folosi toți sfinții pentru salvarea sufletului vostru? Adunarea lui Dumnezeu (dacă nu chiar adunarea oamenilor) v-ar numi cu buzele membrilor ei ce a făcut harul Său în Hristos pentru fiecare din ei și pentru toți. Dar Dumnezeu ne face cunoscut adevărul Său în Cuvântul Său mai bine decât au predicat vreodată unul din sfinții neinspirati. Cuvântul Său să vă dea singura decizie veritabilă, pe care cineva poate s-o aibă în această chestiune. Aici aveți tot ce vă trebuie, în acest singur capitol, dacă este citit în lumina lui Hristos. Este clar, că nu s-ar înțelege mult fără Noul Testament. Dar nu

avem noi Vechiul Testament și Noul Testament? Nu cade lumina dumnezeiască pe siluetele trecutului, așa că adevărul apare în toată unitatea și sfințenia lui, în toată mărimea și simplitatea lui și cu certitudine absolută?

Ce este cu voi, care auziți acum adevărul? Dumnezeu să vă aducă la El și să pună în conștiința voastră Cuvântul Său binecuvântat! Fie ca voi să recunoașteți nebunia inimii voastre și răutatea vieții voastre! Este ceva, care în ochii Săi să fie mai rău decât atunci când ai citit și ai auzit permanent Scriptura și cu toate acestea practic trăiești fără Dumnezeu și fără Hristos? Începe deci imediat, gândindu-te la veșnicie, să ascuți de Dumnezeu! Nu amâna pentru altă dată! Dacă niciodată mai înainte nu ai crezut în Hristos și salvarea dată de El, atunci făcă Dumnezeu ca tu să crezi în El, ca astfel să poți fi salvat acum. Gândește-te că de lucrarea de ispășire este legată adevărata întristare a sufletului. Dar nici o lucrare de la tine nu poate fi adăugată la ceea ce a făcut El. Dacă problema profundă a sufletului tău a fost liniștită la Dumnezeu, atunci vor fi nenumărate ocazii să ascuți activ de chemarea Sa, și urmarea va fi pacea permanentă. Dar ispășirea în sine însuși este prea sfântă și prea serioasă pentru om, ca el să poată apare în alt fel, decât numai în smerenie și căință, înaintea lui Dumnezeu, care a trimis pe Fiul Său, ca să sufere pentru noi. Pleacă-te deci înaintea lui Dumnezeu în smerenia sufletului tău și detestă aroganța de a adăuga ceva din partea ta! »Aceștia vor veni și vor vesti dreptatea Lui, vor vesti lucrarea Lui poporului care se va naște.« (Psalm 22,31).

Cuvintele, care tocmai au fost citate, constituie finalul psalmului 22. În acest psalm se arată mai întâi, cum Hristos ia asupra Sa suferințele ispășirii și strigă către Dumnezeu, ca și cum Acesta L-a părăsit în mod inevitabil. În ultima parte vedem apoi rezultatele pline de binecuvântare. Strigătul de la început, din primul verset, își găsește în Noul Testament aceeași aplicație, așa cum am spus deja. Orice alt gând îi răpește harul, ca să nu spunem înțelesul, și este total nedemn pentru Omul suferind, care era Dumnezeu. În Psalmul 40 aspectele particulare sunt mai amestecate; dar fără îndoială aici în lumina dată de Evrei 10 se prezintă cum Hristos prin jertfarea trupului Său la cruce odată pentru totdeauna a înlăturat nu numai jertfa de tăiere și jertfa de mâncare, ci și jertfa de ardere și jertfa pentru păcat. Ascultarea Sa de bună voie până la moarte este adevărul central, chiar dacă El, prin faptul că face voia lui Dumnezeu, în har simte păcatele omului fără Dumnezeu, al cărui Locțiitor El este, ca fiind ale Sale. Psalmul 69 arată pe Mesia pe cruce, dar în legătură cu lepădarea Lui de către om și în mod deosebit de iudeii păcătoși, cu rezultatul, că asupra lor va veni judecata – cu toată binecuvântarea anunțată pentru Sion. Psalmul 88 vede duhul lui Mesia făcut una cu Israelul ales, care în har în mod justificat simte toată puterea întunericului și morții și totuși zi și noapte strigă către Domnul. În Psalmul 102 Hristos este identificat cu Sionul suferind, cu referire la Domnul, care recunoaște pe Cel smerit ca fiind Domnul, care nu este cu nimic mai puțin veșnic și neschimbabil decât El Însuși. Psalmul 109 încheie aceste profeții minunate despre Hristos cu prezentarea felului în care El suferă din cauza trădării din partea iudeilor sub conducerea lui Iuda, în timp ce se vorbește profetic despre fiul pierzării din ultimele zile, când iudeii și păgânii se vor uni iarăși împotriva Lui spre paguba lor veșnică; însă cei nevoiași se vor bucura în veșnicie în El.

Nici cărțile profetice nu tac, și tot așa nici Legea și nici Psalmii, cu toate că acum nu trebuie să trecem peste mărturia clară, profundă și deplină din Isaia 52 și 53. Robul drept al Domnului, pe care iudeii L-au considerat ca fiind lovit de Dumnezeu, în realitate a fost străpuns din cauza păcatelor lor și zdrobit din cauza fărădelegilor lor. Pedepsa care le dă pacea era peste El și prin rănile Lui au fost vindecați. Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea lor a tuturor. Din cauza fărădelegilor poporului Său L-a lovit pedeapsa. El nu a făcut nici o nedreptate și în gura Lui nu s-a găsit nici un vicleșug. Însă »Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință, L-a lăsat să sufere. Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte, și a fost pus în

numărul celor fără de Lege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați» (Isaia 53,10-12). Orice argumentări și orice comentarii în acest sens sunt de prisos; dar pentru oamenii care nu au nici un sentiment pentru păcat și sunt indiferenți față de Dumnezeu, adevărul despre Sfântul care suferă este clar în orice privință. Este „numai Isus“. Noi am văzut suferințele Lui, dar gloriile Lui acum nu sunt încă vizibile, așa cum sunt de mari ele în cer. Dar cu certitudine ele vor deveni vizibile - »în ziua aceea«.